

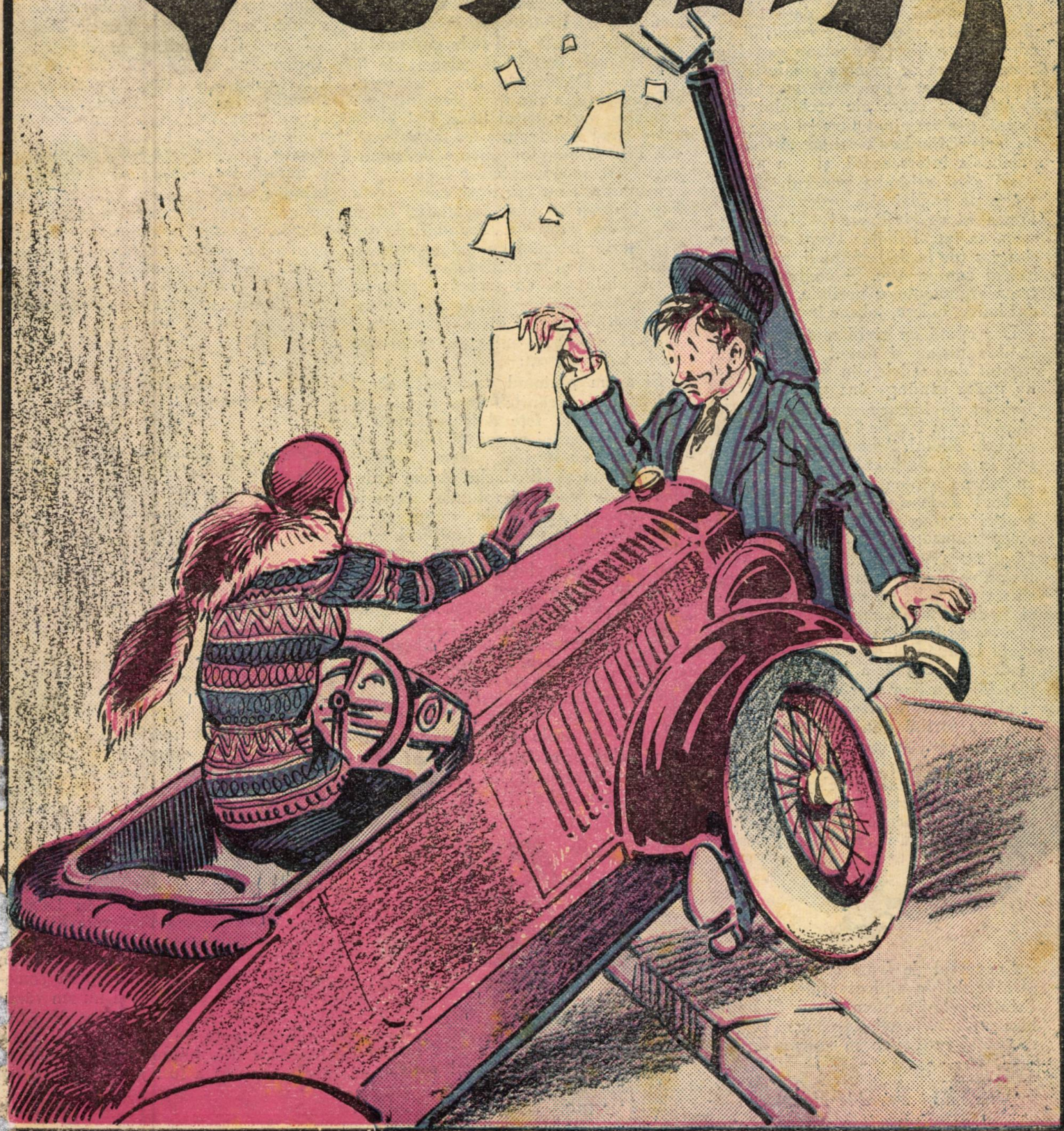
ANUL XXXV. No 1

LEI 5

JOI 3 IANUARIE 1929

BIBLIOTECA
UNIVERSITATII

Veselia

REPREZENTANTUL.— profit de ocazie, stimată doamnă, să vă recomand bara noastră de siguranță, cu un preț de nimic.....

3 Ianuarie*)

Pățania bietului Amanulah, rege al Afganistanului, (încă, la data însemnării acestor rânduri) ar constitui un admirabil subiect de roman sau film comic. După ce printr-o călătorie în toată Europa, punctată cu gafe în principalele orașe ale vechiului continent, și-a terminat turneul în Sovietia, primit fiind cu mari onoruri, Amanulah s'a întors acasă, și și-a pus în gând să-și schimbe poporul. A pus mâna pe condei și-a ordonat: Toată lumea să se civilizeze! Și în acest scop, ca un al doilea Petru cel mare, și-a ras (de barbă) sfinicii și i-a îmbrăcat europenește. Și pentru combaterea argumentelor posibile, a comandat haine, gulere, jobene în Europa.

Dar odată cu civilizația, a pătruns în Afganistan și duhul revoltei, alimentat de gazdele din vară ale reginei țărăniștii, în asvârlit de bucurie, cu jobenele în câini și s'au înscris în armata revoluționară. Bietul Amanulah a dat din colț în colț părăsind terenul presărat cu jobene până într-un fort de lângă Kaboul unde s'a baricadat. Sfârșitul acestei drame moderniste în articole de toaletă e în grifa viitorului. Date fiind moravurile primitive din Afganistan se poate întâmpla ca bietul rege să nu mai aibe pe ce-și pune jobenul și unde-și lega cravata. Altă soluție mai poate fi îmbrățișarea filosofiei pe viață la adăpost de ispitele zilei și... modei. Iar cea de-a treia și cea mai blândă, e cariera de vânzător de haine și alte articole de toaletă, vechi, indeletnicire sortită unui faliment și mai sigur, când vânzătorul n'are măcar prerogativele legale. Fiindcă se adevărește încă odată înțelepciunea poporului afgan care a zis: „agafbu nematrabuc bobârnac”, sau pe românește: „unde nu-i cap, vai de jobene!”

Concursul de frumusețe al ziarului „Universul” a ridicat multe gelozii. Printre geloși suntem și noi. Și populara revistă „Veselia” trebuie să se gândească să facă și ea un concurs de fru-

*) La mulți ani, d-le. Magdiaru!

musețe, ca să nu rămână mai prejos. Nu însă, printre fete. „Universul” a epuizat problema. Printre deputați. Concursul de frumusețe interparlamentar. Să ne înțelegem. Presa „independentă” aleasă pe listele guvernului tipă că cele mai libere alegeri de la Traian și Decebal încoace, sunt acestea în care s'au ales reprezentanții lor: vasăzică parlamentul liber. Ori libertatea e cel mai frumos dar al oamenilor. Prin urmare un concurs de frumusețe între parlamentari e logic.

Candidații nu vor lipsi. Căci, avem sași frumoși ca niște trandafiri (roșii ca floarea, groși ca... trandafirii, din sărbătorile trecute) cu gulere albe ca zăpada care le maltratează gușile strangulate și cu jachete solemne. Avem maghiari cu cotlete de-o splendoare și cu mustați idem. Avem turci, bulgari, care de care mai costumați: ca la bal... mascat.

Și avem plutonul parlamentar al lui Stere, cu căpitanul în frunte tot unul și unul: fete deschise, vesele, oameni sinceri și voioși. Și fiindcă am terminat cu streinii, avem românii plus Maniu și Mihalache. Avem ardeleni cu frumoase și rotunde manșete provinciale care prin nesupunerea lor de a sta în mâneca jantilei, simbolizează spiritul de evadare spre libertate al Ardealului încătușat de un deceniu, în suferințe... milenare.

Avem fasciile de cămăși... albe ale regătenilor (de dinafară și pe dinăuntru, primele simbolizând libertatea, celelalte reținerea, cugetarea). Intre atâtea frumuseți nu se poate să nu găsim pe cel mai desăvârșit: mister Roumania, pe care să-l trimitem la Paris și de acolo la Hollywood să dețină rolul prim în cel mai buf film: „parlamentarismul în România domnului Mihalache”.

Sunt întâmplări care prin ridicolul lor, scutesc pe cronicarul satiric de a le mai comenta.

Iată de pildă isprava întâmplată la

Cluj, într-una din nopțile trecute când un vardist a pus mâna în ceafa unui domn, care se silea să strice un distribuitor automat de bomboane de pe stradă... ca să fure caramelle. Amatorul de dulciuri era... un avocat d. Nathan M... care cu tot alaiul cuvenit a fost condus la secție. Ce-o fi invocat „auxiliarul justiției” întru apărarea sa, nu știm. Dar după cum cismarul n'are ghetă și cărciumarul n'are vin (poate fiindcă-l bea tot) bănuim că și autopledoaria trebuie să fi fost slabă. Fiindcă la urma urmei tot ce se poate spune, este că avocatul a făcut o copilărie. Și cum Crăciunul, în preajma căruia s'a întâmplat faptul, e sărbătoarea copiilor, treacă-meargă!... O să zică și d. Nathan M..., că Moș Crăciun i-a adus un mic cadou sub forma unor caramelle și, gata!...

Dr. Draș

DIN COLȚUL
MEU

BOBOTEAZA

Boboteaza, sărbătoarea creștinilor, dar Pascalii deocamdată și-au trecut data minunilor în dosarele tribunalului. Fericite timpuri, când Mântuitorul umbla pe pământ fără ceas în buzunar și făcea bae la 6 Ianuarie în apa Iordanului, fără să consulte buletinul Institutului meteorologic. Și când te gândești că după aproape două mii de ani, arar câte un pui de ovrei mai curajos, face câte o bae în Dâmboviță, — și aceasta fără voia lui, căci așa e la Bobotează, odată cu apele să se boteze și câte un nebotezat. Că în ajunul Bobotezei se descoperă comorile? eu unul am păzit și nu am văzut nici o comoară jucând, afară de o bucată de tablă de pe... cea mai mică încăpăre din fundul curții, tablă ce toată noaptea a fost jucăria vântului!

Timidu

Sfântului Ionică

(Felicitare clasa 'ntâi)

Cu toate că, mă iartă dacă
Iti spun că pe la noi în țară.
Ast nume prea frumos îl poartă
Aproape orice pierde vară :

Că par'că e-un făcut, sau poate
Mai știi, o fi vre-un ghinion.
Ca pe-ori și care Ics sau Igrec
Să-l cheme neapărat : Ion.

Că-s și excepții, nu sunt contra,
Ca probă Niță Pitnalac,
Un om ce-a răscolit Europa
Și-a dat la cărturari de hac.

Curat un om și jumătate,
Cu toate că îl cheamă Niță
(Îi zice Niță, că-i mai dulce
De cât să-i zică Ioniță).

Așa că sfinte Ionică,
Eu ce vă felicit pe toți
Ți-urez acum și dumitale,
Să ai nepoți și strănepoți.

Un ceas să nu stai cu chirie
Și-un singur ban să n'ai de dat,
Să nu chemi doctorul în casă,
Să nu fii lefegiu la stat.

Să nu ai soacră rea de gură *)
Din Paradis să-ți faci Infern,
Să fi voinic, să n'ai adică
Cam nici un betșug intern.

Și drept cum șade lumânarea,
Voinic, voinic nu slăbănog,
Să fii, în ordinea sosirei,
Al doilea pe catalog !

Ior-gu

*) Dar care e bună, nene ?

Anuarul Capitalei e ocupat. Dar
pot să vă dau unul strein !

— E noul meu prieten... Nu e așa că are mină bună ?
— Da, o bună mină de exploatat !

Londra și Bacău

Buni prieteni din cea mai fragedă copilărie, Iancu și Rifa s'au revăzut la București după zece ani de despărțire. Lui Iancu, i-a plăcut fosta lui tovarășe de sburdălnicii mai mult decât toate Nemțoaicele, cu care întreținuse pasagerie amoruri, în timpul celor doi ani de înalte studii făcute chiar la Berlin, cum se ngâmfă el, când voia să-și lase amicii gură-cască.

Amorezat instantaneu și la nebulie de Rifa, Iancu se întâlnește de câteva ori cu dânsa sub pretext de a-și mai reaminti împreună trecutul : odată fac o plimbare romantică, cu barca, în Cișmigiu, altă dată avansează cunoștința petrecând patru ore intime la un cinematograf de periferie și'n fine, — punctul culminat al amorului lor incandescent, — se consumă trei ore, într-o mașină cupeu la Șosea, în care timp, trec de 50 de ori pe lângă Arcul de triumf — dar niciodată pe sub el, — și Iancu, plătește șoferului 1.500 lei, pe veresie.

Spre nenorocul lui, Rifa, care venise doar pentru o săptămână în Capitală însoțind pe mătușa Sarica, trebuie să se reîntoarcă acasă — în fundul Moldovei — la Bacău, orașul nașterii și copilăriei eroilor noștri. Cadouri, promisiuni, jurăminte și-apoi scrisori de dragoste, tot mai fierbinți din partea lui

Iancu, dar tot mai rare și reci din partea Rifei.

Trece aproape un an. Consumat de amor fără leac, nebun, disperat, Iancu recurge la ultimul mijloc înainte de-a înghiți chibrituri sau de-a încerca apa Dâmboviței :

Expediază o recomandată — răspuns plătit — prietenului Bercu Leizerovici, misit din Bacău și scriitor la „Dimineața” sub semnătura Barbu Lazăr, — îl roagă să se intereseze de steaua inimii lui, și îl autoriză chiar, să-i medieze căsătoria cu Rifa, în cazul când ea îl mai iubește și părinții ei acceptă.

Ca un adevărat smecher ce este, Bercu vede îndată perspectiva onorariului gras și, fiindcă simte cât e de grăbit amorezatul, îl poartă cu vorba până ce capătă certitudinea unei sume frumoșele. Asigurat dintr-o parte, Bercu, mai ciupește ceva și de dincolo, căci Rifa nu trece drept poamă bună în oraș iar părinții abia așteaptă pe cel care să-i scape de năbădăile fetei. Mai mult : pentru ca nu cumva să ajungă la urechile lui Iancu, zvonuri defavorabile despre mireasă, Bercu, sub un pretext oarecare, face pe mire să aranjeze nunta la București și grăbește desnodământul. În fine, în seara unei zile divine de Mai, ca sub bagheta magică

a unui vrăjitor, sub privirea protectoare a Bercului triumfător, cei doi tineri proaspăt cununați se sărută sorbind din nectarul amorului.

Trec două săptămâni de miere și într-una din zile juna căsătorită îi arată soțului pe foaia calendarului ce tocmai venea la rând: „la 10 plecăm la Bacou la Papa și Maman” lucruri ce fuseseră stabilite de acord cu socrii și scrise de mâna soacrei chiar în ziua nunții. Iancu cumpără bilete clasa I-a, încă din vreme, și, după o călătorie de o noapte cu perdele lăsate la compartiment, iată-i pe amândoi, debarcând în orașul primelor lor iluzii.

Emoție, exclamații, pupături...

A doua zi, foarte mândru, pornește Iancu în oraș la braț cu soția. Prin centru, trece înțepat și nu bagă de seamă că neobișnuit de mulți bărbați, — pe care el nu-i recunoaște, îi salută surizători, poate chiar prea amical. I se pare că situația lui actuală îi dă dreptul la toată această atenție, se îngâmfă mai tare și calcă mai apăsător. Nu face însă zece pași și se întâlnește cu Georgel Gărgăunescu, coleg de liceu odinioară.

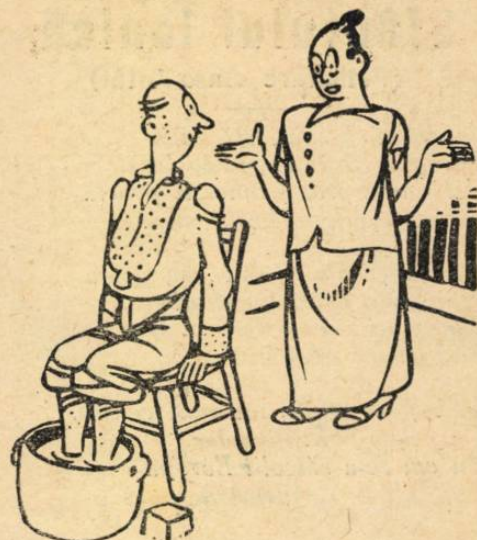
— „Bonjour”, îi salută Georgel — și, netam nesam, îl ia de braț de-o parte și-i fluieră în ureche: „Smecher te-ai mai făcut măi Iancule! Abia ai venit în Bacău și ți-ai și găsit pășărica! Bravo!

Bună bucatăică!... deliciosă!... ascultă-mă pe mine... nu protesta... o cunosc doar bine!”... suride cu înțeles... și fără altă explicație salută: „La revedere... alerg la bancă... interesele!... ce să-i faci!”

Iancu a amuțit multă vreme, cu Rifa la braț, dar n'a spus nimic. A doua zi însă, ceva mai variate, scenele de soț și soție de mai sus s'au repetat. În celelalte zile, la fel. Ba, colac peste pupăză, întâlnindu-se odată — pe când se plimba singur, cu Isidor, prietenul intim de-altădată i-a făcut muștrător cu degetul:

„Iancule, te văd că ești sau logodit sau însurat; să-ți fie de bine și să fii sănătos; dar nu mai umbra omule năcar acuma, ca să te vadă tot orașul, a braț cu femei deochiate”.

Deziluzionat până la refuz, nemai putând scăpa de vedenii noaptea și de persecuția prietenilor ziua, Iancu, s'a hotărât să plece chiar a doua zi. Dar ca o mică consolare și-a făcut planul să tragă o sfântă de bățate pungașului de Bercu Leizerovici, care singur, l-a băgat într'asa nenorocire. L-a chemat deci pe misit și acesta s'a înființat îndată cu cea mai veselă mută de pe lume, bănuind c'o mai fi rost de ceva ciupeală. Cum a intrat a sărit la gînire: — „Stai să te sărut omul cel mai fericit din lume!”

— Să nu arunci apa din lighian: nu mai e nici o picătură de cerneală în casă.

Iancu însă, l-a repezit cât colo de-a tipat Bercu — „Da ci ai înubunit!” și i-a vorbit apăsător:

— „Ascultă, escroc ordinar, cu ce fel de nevestă m'ai însurat?”

— „Cum ci fel di nevestă — a îndulcit-o Bercu, simțind că se îngroașe gluma. — Să deie Dumnezeu să n'am parte de-o așa nevestă dacă nu-i Rifa cea mai bună partidă din Bacou! Pentru ci ți superi așa di jabă: Ți-a supărat soacra? Nu-ți dă socru banii?”

— „M'ai păcălit jidană! — a urlat Iancu din toți bojogii. — M'am încrezut în tine și te-ai purtat ca un pungaș; ți-am plătit o avere și m'ai însurat c'o cocotă. M'ai făcut de răs! Tot orașul o cunoaște; tot Bacăul a avut-o!”

Bercu s'a făcut niznai și-a holbat ochii:

— „Ei, da cini ți-a băgat prostii în cap? Ci ti sperii așa? Ci ti'nfurii ca un leu sălbatic? Ci vurbesti di tot Bacou! Și chiar dacă tot Bacou ar fi ei, ci-i astă! Ci, un urășel mic ca Bacou... poți să zici că-i Londră?”

— „Da? idiotule! Bacău nu-i Londră? Și'ntr'un elan suprem Iancu s'a repezit cu palmele în obraji roși și plini de pistrui ai lui Bercu, imprimându-le zece degete reglementare; apoi, la capătul efortului a căzut moale pe-un scaun.

— „Aoleo! Săriți! mă omoară banditul!” a răcnit Bercu și îngrozit a dat mai întâi s'o ștergă ciuguiindu-și din goană gambeta. Văzându-și însă adversarul neputincios s'a oprit — precaut — în ușă:

— „Dubito ci ești! Cum ti stiam tot așa di idiot ai rămas! La așa animal așa nevestă! Păcat că Bacou nu-i Londră, lu-a-te-ar dracu de păcătos să ti ia! Dar n'ai grijă: Unde-a mers Bacou merje dija și Londră! Așa să știi, și-am sfârșit cu tine talharule!”

Ian

SENSUL UNIC

— Ce e? Ce s'a întâmplat?

— E unul care se laudă că a mers, de la Capșa la Riegler, pe picioare..

Ce-ai zice...

Intreagă e din marmur de Carara
Cu obrăjorii plini, îmbujorați
Cu brațele rotunde, grăsulie
Cu ochi de par'c'ar fi de zei pictați.

De-ai candida la însurat ai lua-o
Chiar de-ar avea și'n ladă ce-i pe ea;
Chenzina ți-ai sconta-o p'un trimestru
O sărutare 'n schimb de-ar vrea să-ți
dea.

Și când nebun o urmărești pe stradă
Și o slăvești, în gând, la orice pas,
Ce-ai zice când cu furie ți-ar spune:
— Mai vezi de alta, șterge-te la nas?!

Costache Glumici

REMINISCENȚE

Bruna Carmen, după adevăratul său nume Ioana Bisturiu, era o fată frumoasă, plină de draci. Pensionară timp de doi ani a unei case de toleranță, se plictisise de această viață și rugase pe prietenul ei, Anton Merloi să-i găsească un serviciu.

— Îți promit să mă ocup de tine locuri sunt destule.

Anton era fecior în casa d-nei Troteanu și aceasta chiar a doua zi avea zi de primire. Ducând ceaiul, auzi pe o prietenă a stăpânei sale plângându-se:

— Ah! draga mea. Nu mai e chip să ai o jupâneasă bună. Și sunt cu atât mai îngrijată, cu cât săptămâna viitoare dau o serată.

— Rog pe doamna să mă erte dacă mă amestec în vorbă, interveni Anton dar eu am o verișoară Jeana, care caută un loc bun. E muncitoare, cu minte, cinstită, și sunt sigur că doamna va fi mulțumită de ea.

Incântată de această pomană providențială, d-na Doljeanu mulțumi călduros feciorului și îl rugă să-i trimeată a doua zi pe Jeana.

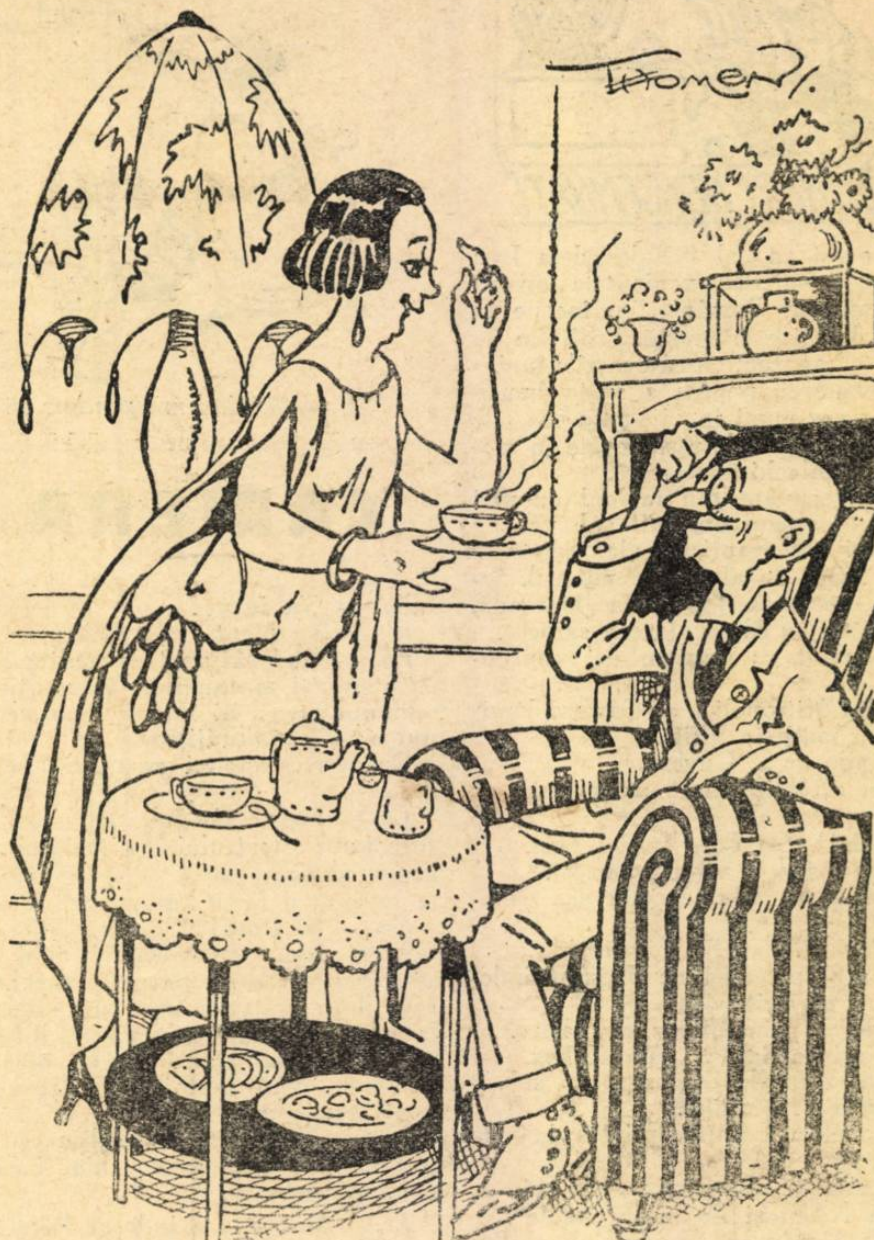
După câteva zile de serviciu d-na Doljeanu surprinse pe Jeana în camera de toaletă cu țigara în gură, fardată pe obraz, parfumată, și ca să poată lucra în voce, avea un șorț înodat peste cămașă.

— Fata asta e foarte excentrică, gândi ea, fără să îndrăznească să-i facă cea mai mică observație. Sper însă, că cu timpul, voi face-o să-și peardă relele sale obiceiuri.

Ziua faimoasei serate sosise, Jeana fu însărcinată să primească mosafiri, să le scoată mantourile și să-i anunțe.

Gătită, ședea în capul scării aștep-

Excesul în toate

— După cum vezi sunt la modă, port părul scurt.
— Nu așa de scurt ca al meu!

tând mosafirii când auzi ușa de afară deschizându-se și văzu un domn care urca scara. Atunci se grăbi să anunțe:

— Un domn se urcă!

Domnul mirat, se opri nedecis, întrebându-se dacă nu s'a înșelat cu casa. Apariția gazdei îl asigură.

Doamna Doljeanu fu intrigată văzând pe unul din mosafirii săi schimbând un surâs cu bona sa ca și când ar fi fost o veche cunoștință.

— Cum s'o termina masa, îi recomandă stăpâna sa, veți duce cafeaua în salon și ne vei anunța.

Cinci minute după masă, Jeana deschizând amândouă ușile, strigă:

— Toate doamnele în salon!

Fu un scandal enorm. Domnii izbucniră în râs.

A doua zi, d-na Doljeanu documentată suficient asupra antecedentelor bonei sale, o concedie imediat.

Aceasta nu împiedică pe Jeana să-și găsească un loc mai bun la unul din invitații d-nei Doljeanu, care era cel'batar și care o angaje imediat în serviciul său particular.

Țepeș

Cu acest an al 1929-lea dela Isus Cristos și I-ul dela venirea la guvern a salvatorilor României se începe în istoria lumii o eră nouă. Profităm de faptul că aparem cu câteva zile înaintea Bobotezei, pentru a arăta lumii cum se vor numi în viitoarea eră de înflorire, toate cele răsbotezate în credința mihalachisto-manistă.

Primul cuvânt din tabloul de mai jos arată senzul obișnuit sub vechile regimuri obscurantiste ale „cruzilor tirani”. Cel de al doilea viitorul, fericirea, speranța. (Speranța la coadă, fiindcă tot cu ea ne alegem, săraca).

Imprumut = Guvern de concentrare.

Dealul Mitropoliei = Camera lorziilor cu cămăși în altite.

Manoilescu = Guvern.

Stere = Mi(ni)stere = mi-stere = (m)isterie.

Mihalache = Ford model 1448.

Bocu = fost și viitor... capșist.

Sever Dan = la revedere și... Sănătate!

„Adevărul” = S(o)cornituri!

Temutul polemist = deputat independent majoritar.

Buget = principii de guvernare.

Alegeri parțiale = gala de box.

Apartament la dispoziție = subsecretar la Președinție.

Antonel = Lăsați copii să vină la mine!

Brigada de moravuri = revistă de Nicon, Nican și Bodin la „Scala”.

Iuliu Maniu = Ammanulah al României.

Puiu Iancovescu = „Balada chirașului grăbit” de G. Topârceanu.

Turandot

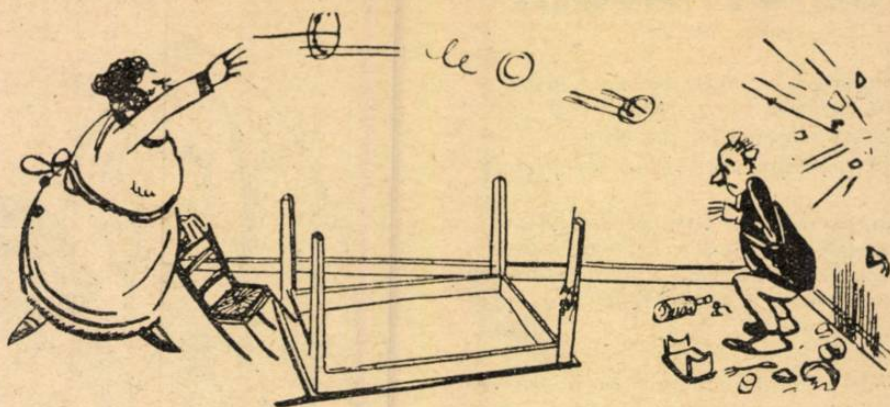

— Când vom fi mari, va trebui să muncim.

— Știu, și d'aia mă țin să nu cresc prea repede...

Desen de Varé.

Fie-care se consolează cum poate

El. — Și când mă gândesc că orien talii au câte o duzină de femei!

CARIERA

Ea. — S'a făcut?

El. — S'a făcut...

Ea. — Oh! cât sunt de mulțumită... cu adevărat mulțumită... tu ești acum scumpul meu... ai înțeles bine, scumpul meu (îl îmbrățișează).

Dar povestește-mi cum ai procedat...

El. — Foarte simplu... am fost la directorul teatrului, directorul tău acum, și l'am rugat să te angajeze... la început a făcut câteva dificultăți...

Ea. — Și atunci?

El. — Nu te cunoștea, și apoi nu știa că sunt bun prieten cu vărul ministrului; când a văzut cum stau lucrurile, n'a mai făcut nici o dificultate și te-a angajat... o să ai 4000 lei pe lună... Nu e mult, bine înțeles, dar pentru început...

Ea. — Trebuie să te mulțumești cu puțin... Așa mi-a spus chiar mama când am debutat.

El. — Mama ta a judecat foarte bine... Mai târziu, cum eu cunosc o mulțime de gazetari, o să devii cunoscută, o să ți se dea roluri mai importante...

Ea. — Da, da... o să vezi că o să meargă bine... de altfel, când cineva vrea să ajungă cum voesc eu, ajunge...

El. — Evident: totul este să ai focul sacru...

Ea. — Și eu îl am...

El. — Tot ceea ce-ți cer, scumpa mea, este să fii drăguță și să mă iubești; acum când vei fi în teatru, o să fii ocupată, nu o să te plictisești... și, sunt sigur, o să trăim și mai liniștiți, și mai fericiți...

Ea. — Sigur... de exemplu, o să-mi trebuiască toaleta...

El. — Toaleta! Dar, drăguță, mie mi se pare că tu ai destule...

Ea. — Am toaleta destule. O, nu. Mie îmi place să-mi fac treburile cum se cade... dacă sunt artistă, pretind să fiu îmbrăcată convenabil... și, îți re-

pet, eu n'am toaleta... n'am toaleta șic.

El. — Atunci teatrul acesta nu e economic de loc... va trebui acum, în afară de ceea ce-ți dau, să-ți plătesc și note extraordinare la croitoreasa.

Ea. — Ce-mi pasă!

El. — Ce-ți pasă... ce-ți pasă!... ție, e posibil, dar nu ce-mi pasă mie!... cu atât mai mult cu cât rolurile tale nu vor necesita costume extravagante...

Ea. — Da... ei bine, aș prefera în cazul acesta să nu joc.

El. — Dar atunci, scumpa mea...

Ea. — Scumpă... ce fel de scumpă... eu vreau toaleta.

El. — Dar ce să faci cu ele?

Ea. — Ce să fac cu ele... să fac teatru...

El. — Lucrul acesta n'are nici o legătură cu arta, și dacă știam, nu m'aș fi necăjit atâta spre a căuta să te angajeze... și apoi, între noi fie vorba, nu ești gentilă, am făcut destule sacrificii pentru tine, și n'ai cerut să ți le măresc.

Ea. — Acum ne-am înțeles că trebuie să joc.

El. — Poți să joci, repet, fără toaleta extraordinare.

Ea. — Atunci, nu mai am nevoie.

El. — De ce?

Ea. — Pentru că ori fac teatru serios, ori... Eu, dacă fac teatru, vreau să mă remarc... și să găsesc...

El. — Ce să găsești?...

Ea. — Să găsesc... un... un comanditar.

Parseuru

TRUCUL LUI SCHERLOCK HOLMES

Cum a legat in buzunar pe un hoț

Desen de CAM.

Morîț în cursul unei discuții ofensă grav pe pietenul lui Blum, făcându-l escroc. Acesta depuse o plângere contra fostului său prieten. Citați în fața judecătorului cei doi nu vor să se împace.

— Morîț, îți vei cere iertare și vei spune de el că e un comerciant cinstit, sfătuește judecătorul.

Morîț dă din cap la început, apoi zice :

— Blum e un comerciant cinstit ?
Vă cer iertare !

Când cineva a câștigat la cerc, se zice că și-a petrecut seara la club ; când a pierdut, ese dintr'un tripou.

Directorul unei stațiuni balneare pe când stătea la masă cu un reporter îi strecoară acestuia, pe sub masă, două hârtii de o mie de lei. Reporteurul le bagă în buzunar dar nu dă nici un articol la gazetă.

Mirat de acest mutism, directorul în cele din urmă îl întreabă :

— Ai uitat că ți-am dat...
— Cele trei mii de lei ? Crezusem că mi le-ai dat pentru ca să-mi cumperi tăcerea.

Îțic și cu Șloim erau prieteni vechi și se stimau unul pe altul.

Intr-o zi Îțic se căsătorii și nu după mult timp observă purtările nevestei lui. Intr-o seară întorcându-se pe neașteptate dădu peste Șloim lângă nevasta lui. Furios îi cârpi două palme. Șloim primi palmele și nici nu se mișcă din loc, din contră părea că gândește adânc.

— La ce te-oi fi gândind, strigă în cele din urmă Îțic enervat de acest mutism.

— Mă întrebam, răspunse Șloim, care ar fi fost acela care ar fi primit palmele dacă eu m'aș fi însurat cu nevastă-ta.

Un îmbogățit de război se duce la un anticar. Acesta îi arată un vas grec.

— Acest vas are o vechime de două mii de ani, zice negustorul.

— Două mii de ani ! Glumești ? Nu suntem de cât în 1928.

Boboteaza țiganului

Lume multă azi la slujbă
Și paradă și armată
Ca la zi de bobotează
Toată lumea-i adunată ;
Preoți în odăjdii scumpe
Cu cădelnițele'n mâni
Și-i un vânt și-un ger năprasnic
De te tae la plămâni.
Pe când slujba se urmează
Cu a popilor cântare
Oamenii de frig tot saltă
Și tot mișcă din picioare
Alții de prin mahalale
Imbrăcați mai subțirel
Joacă să se încălzească
Fiecare 'n câte-un fel.

Ajunseseră cu slujba
Spre sfârșit — spre terminat,
Popii toți cântau acuma :
„In Iordan te-ai botezat”
Când s'apropie de gloată
Stan țiganul, om hai-hui
Ce venea din târg spre casă
Și mergea în drumul lui.

Auzind atâta cântec
Și văzând cum unii joc
A crezut că e vr'o nuntă
Și făcându-și iute loc
Dă cu coatele cu pumnii
Mai înjură, se îndeasă
Ca să vadă nuni-mireasă
Pân-ajunge unde-s popii
Unde-i lumea mai aleasă.
Și cu glasul lui puternic
Oameni buni, le zice, stați,
Dacă-i vorba despre cântec
Și de preți ca să jucați
Apoi faceți-o ca lumea
Nu așa cu îngânături
Dacă n'aveți instrumente
Puteți zice și din guri
Dar cu inimă și iute
Că așa cum le cântați
Vă îngheață ginerica
Și stau cuscii înghețați,
Încălziți-vă nuntașii
C-o bălută zuralie,
Mai întoarcele o sârbă
Ș'apoi dă-o în chindie
Altfel vă gonește lumea
Ba chiar încă se mai poate
De s'or supăra nuntașii
Vă și 'njură — vă și bate.

Petrică

DUPĂ CRĂCIUN

— Mă roade gheata...
— Vezi că poate ai uitat vreo jucărie înăuntru...

Șiretlicul comercial

Levy, bogatul proprietar al magazinului Young England, arăta unui prieten galeriile sale cu lucruri de artă veche.

Ajung în dreptul a două tablouri de dimensiuni respectabile.

— Te rog admiră aceste două capod'opere. Ambele sunt de Raphael. Ce zici ?

Interesat, prietenul se apropie de cele două tablouri, le examinează cu atenție, le studiază și de odată exclamă :

— Dar sunt semnate Rachel, nu Raphael !

Atunci Levy clipind din ochi răspunse :

— Știu bine, chiar eu am făcut lucrul acesta. Avocatul meu mi-a spus că din prudență, tot ce e aci să fie pe numele nevestei mele. Atunci peste adevărata iscălitură, am pus numele femeii mele.

NEPLĂCERILE CANDIDATURILOR

— Iacă și pe d. Lungu! Tocmai vorbeam de d-ta. Ai căzut foarte bine!...
CANDIDATUL LA DEPUTĂȚIE. — E adevărat că am căzut, dar asta nu în seamnă că „bine”.

BIBLIOTECĂ
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

Văduvia și virtutea

sau

Văduva cea serioasă

În faimosul Mizil, cel mai cunoscut oraș de provincie din țara românească, dela o vreme, toată lumea nu avea altă grijă decât despre madam Pistol.

Și grija aceasta se accentua cu atât mai mult, cu cât mizilenilor nu le prea plac evenimentele politice la ordinea zilei, ci, preferă întotdeauna pe cele „mondene” cari sunt în deobște mult mai savuroase.

Așa de exemplu, madam Pistol a rămas văduvă la două zeci și patru de ani.

După un an, în care timp crepul de doliu o făcuse să recolteze mai multe sufragii de admirație ca înainte, îl lepădă și prima ei grijă a fost să-și cumpere o căsuță elegantă la jumătatea drumului, dintre gară și oraș, o căsuță albă ca un mic templu pierdut într-o grădină fermecătoare în care rozele se răsfățau sub aurul soarelui și argintul lunii...

La început, în noua ei casă, ducea o viață cât se poate de retrasă, singură cu amintirile, neprimind pe nimeni și nefăcând nici o vizită nimănui.

Frumusețea ei, oarecum strălucitoare, făcea ca multe femei să nu o poată suferi, din gelozie, iar bărbații fierbeau de necaz că nu se pot apropia de ea.

Așa dar, madam Pistol, era mai presus de orice, o adevărată femeie virtuoasă. A respins cu încăpățănare pe toți curtezanii, dela căpitanul în retragere, destul de tânăr încă, în aparență, și până la primul conțopist al

maestrului Pisălogescu, marele avocat din Mizil, cari toți o ceruseră în căsătorie.

Singurii cari aveau fericirea să se apropie de ea, erau furnizorii și cei doi servitori pe cari îi moștenise dela părinți... și... percepătorul, care recunoscut ca om de spirit — o numise „văduva serioasă”.

Noi însă, tinerii din Mizil, eram cu toții îndrăgostiți de ea.

Misterul care o înconjură, purtarea sa exemplară, o făcură, în scurtă vreme un adevărat idol.

Ah! cât n'am fi dat, numai s'o știm odată mai puțin sfioasă și mai îngăduitoare!

Aveam, pe-atunci, optsprezece ani, și eram elev la unica farmacie din Mizil la d. Chinineanu care mă trimetea câteodată la Buzău, pentru a cumpăra vinuri tonice și ape pentru fotografii.

Într-o seară de vară — era într-o Sâmbătă — mă întorceam la Mizil cu ultimul tren. Noaptea era înăbușitoare și caldă. Și eu, mergeam singur, singurel, cu inima tulburată de dorul unei iubiri. Mă gândeam, fără să vreau, la frumoasa și misterioasa văduvă, care trăia singură în casa ei izolată.

Simțeam născându-se în mine, un adevărat sentiment de admirație pentru această femeie, care, deși destul de tânără și de frumoasă, și pe deasupra

și bogată, consimțise de bună voie, să se retragă în pustietate.

Ajungând în dreptul grădinei, am început să merg în vârful picioarelor ca pentru a nu-i tulbura somnul.

Dar spre surprinderea mea, ea nu dormea. Căci o fereastră deschisă, chiar dela camera ei, străpungea noaptea cu un sul de lumină. M'am oprit din mers ținându-mi respirația. Mi-am aruncat

figura și cu ochii printre zăbrele am rămas ca tâmpit contemplând ecranul luminos pe care apărură aceea ce nu îngăduia nimănui să se apropie.

Am avut atunci o viziune divină pe care nu aș putea s'o uit niciodată.

Ea, apărură, goală, și era frumoasă, mult mai frumoasă decât mi-aș fi putut închipui vreodată. O adevărată zeiță.

N'am fost niciodată mai impresionat de o femeie, în asemenea grad și în momentul acela credeam că pe tot globul nu s'ar putea găsi o capo-d'operă care s'ar fi putut compara cu corpul ei sublim... Cu gâtul uscat, cu capul arzând în nevăzute flăcări, nu puteam să-mi mai susțin ochii. Și într-o poziție liberă de psichie, frumoasa femeie se contempla într-o oglindă, sigură că nici o privire nu o profanează...

Dar... deodată... ah!... Strigătul ei de disperare îmi străpunse inima și-i observai chiar, gestul de apărare.

Intrase un om în cameră, un om prost îmbrăcat, cu o șapcă gri pe cap. Drama fu scurtă. Bărbatul se aruncă asupra victimei care în zadar mai căuta să se apere. O mână mare și neagră, o adevărată mână de asasin se infipse și strânse cu barbarie talia suplă și văzui cum, mizerabilul, se aplecă

peste fața ei de madonă și cum o sărutase... O sărutare care dură câteva secunde. Electricitatea se stinse.

Era cea mai bună ocazie să alerg în casa fermecătoarei văduve și să împiedic dubla crimă care trebuia să fie comisă.

Și, mai mult pentru respectul umanității decât de rușine, am fugit.

În casă la d. Chinineanu, deabia am mai putut articula ceva și am și căzut pe o canapea mort de oboseală și zguduit de amarnice păreri de rău. În noaptea aceea n'am putut închide ochii. Și când cele dintâi pasări și raze de soare vestiră dimineața, o putere irezistibilă mă împingea spre casa crimei care zăcea, desigur, devastată și pustiită de cele mai prețioase comori...

Cum am ajuns în dreptul porții de fier o văzui ieșind pe madam Pistol. Într-o rochie mov care o făcea și mai încântătoare, cu ochii încadrați în discrete cearcăne violete, cu flori și lumânări în mână se îndrepta spre biserică pentru a lua parte la citirea evangheliei.

În curte, în fața uși principale, grădinarul, un bărbat cu mâinile mari și negre, cu o șapcă gri pe cap, aranja liniștit cu o greblă, prundișul de pe alee...

Localizare de **Sakounine**

REVERIE

— Nici o dată nu es lucrurile așa cum dorești. Jean care e milionar, e foarte sgârcit, și Nicu care e foarte generos, n'are nici o dată bani !...

REȚETĂ No. 12

Găină pe orez

Se cerne orezul printr-o sită cât mai deasă. Se spală în patru, cinci ape cu sodă, se vântură și se întinde pe un jurnal vechiu, să se usuce. Se ia o tavă de aramă, de preferință cât mai mare (să sature gloata) și după ce o ștergeți bine cu o cârpă de sac, se așează orezul rânduri, rânduri. Se toarnă cât mai multă untură, $\frac{1}{2}$ kgr. bulion, esență de oțet, piper boabe și coade de roscove spaniole. Rântașul se prepară separat, adică în camera de alături. Se ia apoi găina sau cocoșul, bine înțeles jumulte de fulgi să nu le fie prea cald și se așează deasupra cu fața la răsărit. După aceea se pune tava la cuptor.

Cuptorul nu trebuie să fie nici prea iute, că se pârește pătrunjelul de deasupra, nici prea rece să tremure găina de frig. Din când în când se poate stropi cu untdelemn sau apă de Căciulata, aceasta pentru a nu prinde miros de pilaf.

Se dă la masă... (doar nu vei vrea să se dea la gunoi. N. R.). **Distratu.**

Boala d-lui Ionescu

D. Ionescu. — Ah ! Ah ! Tare rău mă mai doare !

Chinina. — Vai, bietul domn Ionescu ! o fi răcit.

Muștarul. — Mă sacrific eu, dacă-i trebuie vre-o cataplasma.

Borcanul cu vaselină. — Ori o fi având vre-o arsură ?

Sublimatul. — Nu. Eu sunt de părere că d. Ionescu are vre-o rană. În cazul acesta trebuie bine spălată...

Apa oxigenată. — Dacă curge sânge îl opresc eu.

Tinctura de iod. — Oricum, rana trebuie tincturată, spre a se cicatriza și obține mai repede vindecarea.

Tifonul. — Mă ofer eu spre a înfășa rana bine-bine, să nu obrintească.

Vafa. — Discutați, nu-i așa, și pe socoteala mea. Căci aveți nevoie, suratorilor, și de ajutorul meu.

Gutaperca. — Oh ! deslănata ! Cum caută ea să-și remarce importanța !

Piramidonul. — Taci din gură, gutaperco ! Nu ești bună decât ca pun-gă pentru ghiață și de așternut sub co-

pii mici. Nu vindeci tu durerile de cap.

Aspirina. — Vai ! Am asudat ascultându-vă. Oare pe d. Ionescu îl doare capul ?

Testa. — În cazul acesta îl vindec eu. Sunt cea mai fericită, inspirată pastilă.

D. Ionescu. — Oh ! Oh ! Mă doare, mă doa-a-a-re !

Toate în cor. — Vai, sărmanul d. Ionescu !

Siropul Alda. — Ne văetăm degeaba. Trebuie să lucrăm cu puțină energie. Dacă d. Ionescu o fi răcit grav, eu îl vindec în 24 de ore.

Ceaiul Vorel. — O ! o ! Nu te repezi Că mai sunt și eu pe-aici.

Chinina, Aspirina, Antipirina, Muștarul. — Și noi, și noi.

Diana Frantzbrantwein. — Il vindec din câteva fricții.

Apa de plumb. — De s'o umfla la fălci, îl desumflu eu.

Acidul boric. — Ha-ha-ha ! Ce concurență ? ! Ce caraghioslăc ! Te pomenești că d. Ionescu are doar un

gunoi în ochi. Cu o ușoară spălătură l-am scăpat.

Colirul. — Nu cumva să aibă con-junctivită. Atunci are nevoie de mine.

Pomada Cadum. — Dar dac'o fi având... râe?

Soluția Wleminski. — Ce? Te 'nfigi în atribuțiile mele? Să 'ți vezi de treabă că 'ți fac proces de contraven-ție.

Colodiul. — Acum le vezi încăerate și cu capul spart.

Bromura. — Mă duc eu să le calmez.

Eterul. — Ce? Vrei să te contami-neze? Lasă-le să 'și vie singure în fire.

D. Ionescu. — Ah! Oh! Mor! Nu mai pot!

Vinul tonic. — E slăbit, uite-l cum îi tremură picioarele.

Urodonalul. — Eu i-am spus să se îngrijească contra reumatismului.

Carmolul. — Cu o fricție bună i-ași mai ușura durerile.

Glicerofosfatul. — Ce tot pălăvră-giți? D. Ionescu e slăbit fiindcă n'are poftă de mâncare. Eu sunt și stimulent și reconfortant.

Vinul tonic. — Atunci, eu ce sunt? Ingâmfatule!

Glicerofosfatul. — Tu? Tu nu ești bun nici pentru copii. Pelinaule zaha-risit!

Hipermanganatul. — Iar au început insultele. O să mă facă nebunii ăștia roșu-violet, cu-atât scandal.

Balsamul. — Dar nu vedeți, zurba-giilor, că d. Ionescu se perpelește?

Menta. — Cum se mai freacă pe pânțele!...

Bisturiul. — N'o fi având apendi-cită?

Siropul Alda. — Eu susțin că are un început de tuberculoză.

Urodonalul. — Eu opiniez totuși că are reumatism.

Pomada Cadum. — Numai să nu fie ce cred eu...

Dulapul de farmacie. — Sst! Că vine 'ncoace d. Ionescu!

D. Ionescu. — Trebuie. Altfel nu scap. Și silă 'mi este!... Uf!...

Creolina. — D. Ionescu a luat un plic.

Acidul Fenic. — Taci! Că prea mi-roși urât!

Toate. — Ce fel de plic? Ce era în el?

Vată. — Să spună tinctura Davila, că era alături.

Toate, intrigate. — Ce-a luat D. Io-nescu?

— A avut vreo rană?

— Este răcit, îl doare capul?

— Avea guaoe în ochi?

— Suferă de reumatism?

— Are un început de tuberculoză?

Creolina. — Glicerofosfatul spunea că d. Ionescu n'are nici poftă de mân-care. Și când colo știți ce a luat? Să vă spun eu: A luat o doză de sare amară. D. Ionescu era constipat.

Zefir-Pitești.

O grevă dezastroasă

În unanimitate, sindicatul hoților a votat grevă!

După atâtea nenorociri și catastrofe ne putem aștepta la o asemenea cala-mitate?

Când 'ți-vă un moment la teribilele consecințe ale acestei greve care va reduce la șomaj mii și mii de oameni cinștiți care își câștigau pâinea după urma hoților.

Dacă ei se pun în grevă, jandar-mii, agenții, polițiștii, vor fi reduși.

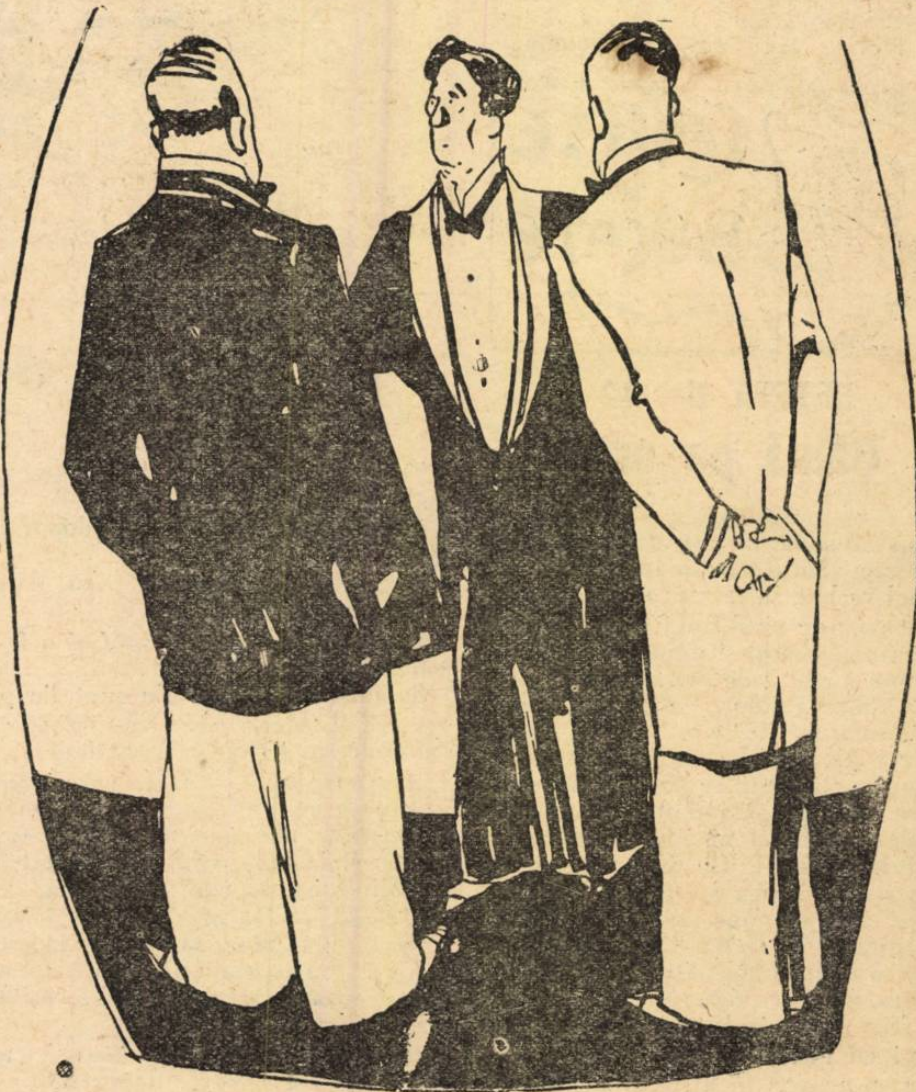
În sălile tribunalelor vibrantele ple-doarți ale avocaților, nu vor mai în-tovărăși sonorele sforăituri ale tribu-nalului.

Ce vor deveni nenorociții magis-trați? Judecătorii de instrucție vor putea încă să se plaseze ca repetitori în licee sau institute, dar ceilalți?

Să vă între bine în cap lucrul a-cesta: hoții sunt regulatorii averei

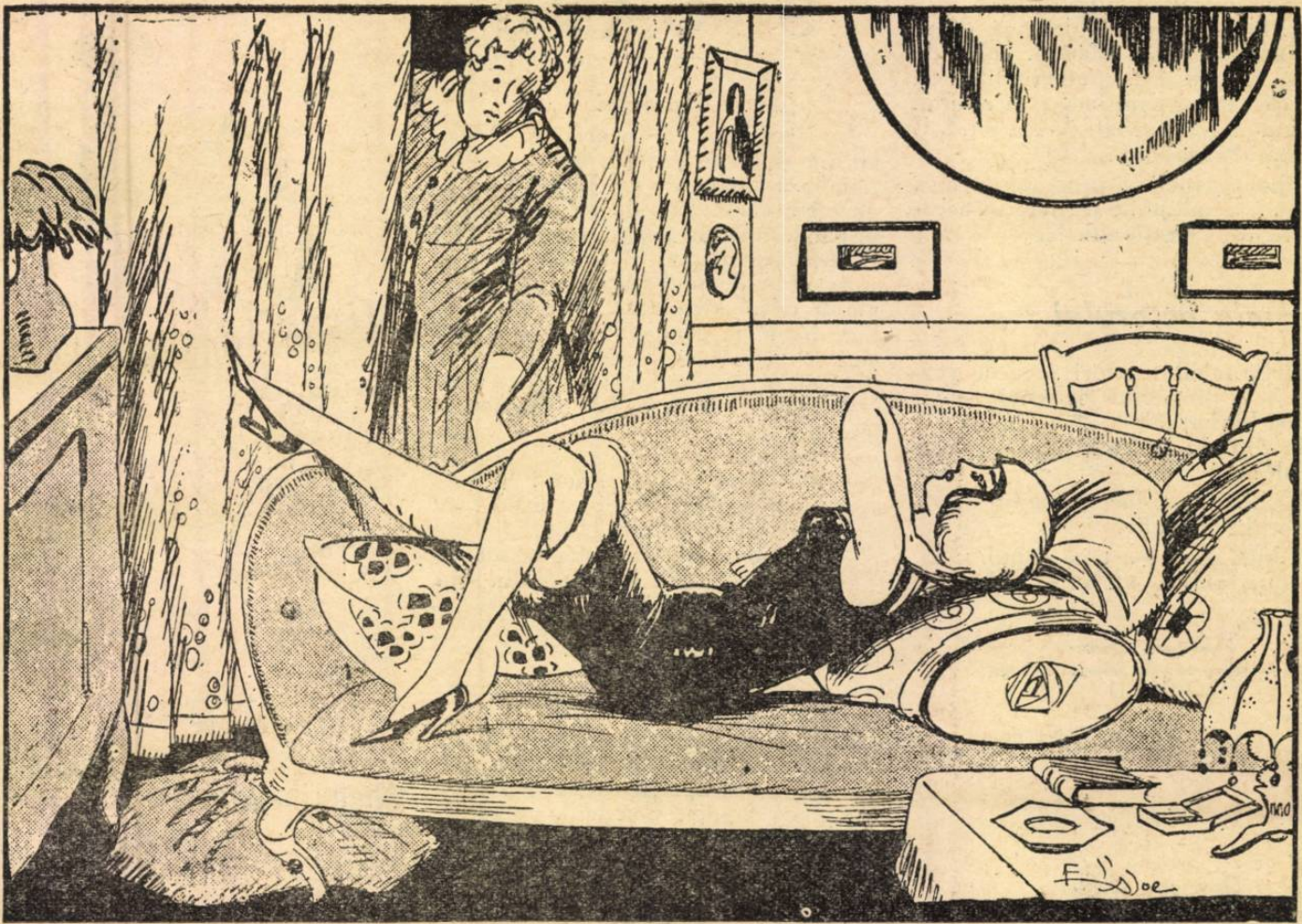
publice. Arta pe care o pun ei în a sus-trage un portofel, un ceas, un colier de perle, sau ca să spargă o casă de bani, permite de a alimenta rubrica faptelor diverse. Acești profesori sunt o mină inepuizabilă exploatată fruc-tuos de cinema și autorii romanelor polițienești. Operațiunile lor umple de neprevăzut monotonia existenței noastre.

Hoțul e indispensabil vieții publice. Dacă sindicatul lor a decretat greva pentru a protesta contra aglomerației de case centrale unde ei nu mai au re-surse să locuiască în timpul sezonului rău, să se construiască în grabă pa-late-închisori, având tot confortul modern. Dându-le satisfacție, ei își vor relua imediat ocupațiile lor, care sunt, repetăm, necesare bunei func-ționări a administrației noastre mili-tare și civile, cum și a bunului me-ș al afacerilor.

— Se zice că blondele sunt mai tandre de cât brunele.

— Nevastă-mea a fost și una și alta, și n'am observat nimic.

— Acum are să vie bancherul, ca ulă să ai o finută mai cuviincioasă.
— Ah! dacă ai ști cum îi place contrariu!

UMOR JAPONEZ

Suprema glumă a lui Iku

Iuppensha Iku, un romancier japonez, căzu grav bolnav. Cum spiritul scriitor gândi că viața sa nu mai poate să dureze mult, compuse niște versuri umoristice în cari își lua adio dela lume, pe urmă încredință a lor săi un pachet pe care îl recomandă în acești termeni:

— Când voi fi mort, puneți acest pachet în coșciug. După aceasta veți proceda la cremațiunea mea.

Pretenții și rudele îl conduseră până la locul de veci. De abia flăcările începură să înconjure coșciugul, când se auzi un sgomot mare, urmat de focuri de artificii. Se poate înțelege surpriza tutulor. Ei înțeleseră că pachetul dat de Iku pe patul de moarte conținea focuri de artificii.

Astfel maestrul a voit să facă să râdă pe ceilalți și după plecarea sa din această lume.

Și pios, în vreme ce această ultimă dorință fu respectată, asistenții începură să râdă, cu lacrimi în fața cup-torului crematorului.

Țăranca

O țăranca se angaje ca servitoare la Sakurada Jicuke, autor dramatic. Stăpânul său părea că nu face nimic toată ziua. Această viață anormală, dădu de gândit servitoarei. Ea îndrăzni să întrebe pe stăpână-sa:

— Doamnă, cu ce se ocupă domnul?

Stăpână-sa îi răspunse:

— Asta nu te privește pe tine!

Bănuelile servitoarei se accentuă și extrem de curioasă, puse aceiași întrebare unui vecin fără să aibă un rezultat mai bun.

De atunci țăranca, nu înceta să spioneze pe stăpână-su.

Într-o zi, retras în camera sa, el compunea o dramă. Servitoarea ascultând la ușa, iată ce auzi:

.... După ce-l omorâm, luăm toți banii și fugim. Toată lumea o să bănuiască pe servitoare. Ai înțeles?

Se auzi un strigăt pătrunzător. Era țăranca înspăimântată care fugea cât o țineau picioarele.

Mistificatorul

În timpul lui Shogun Tokogawa, trăia un om celebru prin mistificațiile și minciunile sale. Într-o zi Sokogawa trimise și îl chemă la el.

— Am auzit că ai un mare talent de mistificator. Încearcă să mă păcălești, cel puțin odată.

— Da, stăpâne, te voi păcăli fără întârziere, dar pentru aceasta, am nevoie de un capital de o sută piese de aur. Te rog dar să mi le dai.

Tokogawa îi numără imediat banii. După un an de așteptare, trimise după el să-l cheme, și cu un aer de ironie îl întreabă cum se face că nu l'a păcălit încă.

— Ba v'am păcălit, răspunse acesta.

— Cum? eu nu știu nimic!

— V'am păcălit cu cele o sută de piese de aur!...

Grație cui?

În seara anului nou, o familie de cerșetori se culcă sub un pod. Ori, peste acest pod trecea mereu automobile ducând pe bogați la afacerile lor. Luminele farurilor se încrucișeau în fire neîntrerupte.

Femeia zise bărbatului :

— E foarte obositor lucru să alergi toată noaptea după afaceri. Noi, de cum se înserează, ne putem odihni cu toate că astăzi e ultima zi a anului. Noi suntem mai fericiți de cât toți !

Bărbatul răspunse :

— Spune, cine ți-a procurat această fericire ? Gândește-te că dacă ai această fericire, e grație mie !...

Femeia actorului

Femeile micilor actori stau de vorbă pe sala din dosul teatrului, așteptându-și bărbajii.

Una din ele întreabă pe un actor care plecă :

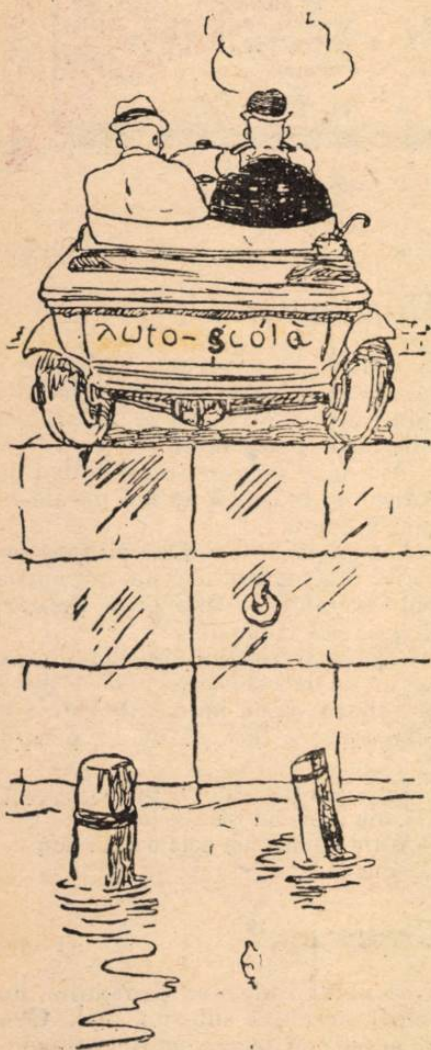
— Domnule, ce face bărbatul meu ?

Actorul răspunde :

— Chiar acum i-a tăiat capul.

— Bine, atunci alerg să încălzesc supra.

LECTII DE CONDUCERE

— Mersul înapoi îl faci bine... Continuă !

SNOAVE

Scrisoarea țiganului

Un țigan își făcea armata. Acolo, muncă și bătaie de cap, așa că bietul țigan era amărit de tot. Într-o zi își aduce aminte cu jale de cei de acasă și se gândește să le trimită o scrisoare.

Cumpără țiganul toate cele de scris și roagă pe domnul sergent din companie să-i facă scrisoarea. Sergentul desface foaia, ia condeiul și se întoarce, gata de scris, în spre țigan :

— Ei, ce să pun aici ?

— Hapoi... scrie hacolo : Mamo si teteo... hof !

— Și-apoi ?

— Mai pune încă un... hof !

— Încă un... hof !... Și pe urmă ?

— Încă unu... mânca-te-ași...

— Și ce-o să fie astea măi faraoane ?

— Ajunge-atât, că înțeleg ei din asta cum o duc eu pe aici...

— M'am săturat să trec în fața tuturilor metresa lui domnu. Sau domnul se însoară, sau îmi face un copil !...

Urarea țiganului

Era pe timpul culesului viilor ; an slotos, se rupeau butucii de atâta roadă, ședeau strugurii par'că i bătuse D-zeu cu lopata. Românul, ca românul : chefliu și cu voe bună. Nu i prea merg lui treburile ca la lume, dar ați vedea petrecanie !

Unu, face o masă de bucuria belșugului ; chiamă el cimotoile, cunoscuții mai de aproape și la urmă îmbie și pe un țigan — om de-al casii lui.

După ce mănă lumea, vine rândul firitisirilor. Închină unul paharul, ridică altul și spune fiște-care ce-l ajunge capul. Cu toții doreau gazdei roadă multă și câte și mai câte.

Vine și rândul țiganului. El, ia paharul, și ca să-i întreacă pe toți, începe :

— Apoi să dea D-zeu să faci
De pe toată viața cofița,
De pe tot cotoru ciubăru,
Și de pe o sută de pogoane
O căruță de poloboace....

Țiganul la stână

Un țigan trecea odată pe la o stână. Baciul tocmai atunci strângea cașul. Țiganul se uită cu jind la cașul de pe hârzob, gata de strâns în strecurătoare.

Baciul întreabă pe musafir râzând :

— Măi țigane... mâncare-ai caș ?

— Hauleo ! cât un vrăjmaș !

— Da urdă ?

— Cât de multă !...

— Măi, da cu oile te-ai duce la păscut ?

Țiganul se scarpină în cap.

— Asta mai întreab'o și pe altul.

Micii inventatori și proiectele mari

Edison răspunse într-o zi unuia care îl întreba ce trebuia să facă ca să devie bogat.

— E de ajuns să stai jos și să privești primul obiect pe care îți cade ochiul ; acela care nu știe să tragă profit, n'are nici un atom de inteligență.

Edison spune adevărul, căci sunt foarte multe exemple de idei mici raportând sume mari, de cât proiecte mari încoronate de succes.

Inventatorul acelor de siguranță a câștigat jumătate milion de dolari. Storcătorea de lămâie de sticlă a raportat 25.000 franci francezi venit. Persoana care a avut prima idee a porte-creioanelor având în capul celălalt o bucată de gumă a câștigat mai mult de trei milioane.

În fine, se citează încă, printre micii inventatori îmbogățiți, creatorul patinelor rulete ; el a lăsat după moartea sa douăzeci de milioane și Harvey Kennedy, inventatorul șiretelor de pantofi, a strâns douăsprezece milioane.

Amorul modern

Un miros greu de mâncări, de farduri și de tutun. Fețele oamenilor sunt aprinse de vin și de căldură. Perechile sunt înșirate la mese; se sărută, se îmbrățișează.

E ceva bestial, sălbatic.

În beția mea, tremur la toate mângâierile Lui. Corpul lui dispăre în ceață și printre genele-mi plecate nu mai văd decât ochii, ochii lui care strălucesc și mă străpung, strigând dorința într-o rugăciune cucernică și poruncitoare în același timp. Inima mi se oprește, sângele îmi svărnește în vine și simt că îngheț. Gâtul lasă să-mi scape un strigăt de desgust... de plăcere... poate de voluptate...

Dar îmi revin, fericită și dragăstoașă, în timp ce El îmi toarnă între sâni un pahar de șampanie...

— Este amorul! Amorul modern! Parol!

Într'un mic oraș din Galizia evreii au cerut rabinului lor să facă o minune. Servitorul sinagogei murise, trebuia să-l învieze.

— Bine, zise rabinul, să mergem la el.

Ajunși la mort, el ceru un pahar cu vin roșu, îl goli și pe urmă cu o voce sonoră, ordonă mortului să se ridice și să meargă. Mortul nu se mișcă.

— Aduceți-mi un pahar cu vermouth.

El bău vermouthul și ordonă mortului să revie la viață. Mortul nu se mișcă.

— Aduceți o sticlă cu șampanie!

Bău jumătate din sticlă, reînoi încercarea, dar mereu în zadar.

— Ei bine, zise rabinul, iată ce numesc eu să fii mort într'adevăr!

Președintele interoghează un bandit teribil:

— Nu puteai să te mulțumești să furi pe victimă fără să-l asasezi?

— Imposibil, domnule președinte, ucisul striga foarte tare. Fără de asta, eram de aceeași părere cu dv.!

CITIȚI
PRIMUL CALENDAR UMORISTIC
ALMANAHUL „VESELIEI”
PE 1929
Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n
ALMANAHUL „VESELIEI”
 este editat în condițiuni tehnice ireproșabile, cu reproduceri
 de lucrări necunoscute din marile înaltași ai umorului românesc:
 Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-
 Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna
 De vânzare la **LIBRARII, CHIOȘCARII** de ziare și la ad-
 Ța ziarului „**UNIVERSUL**”

Un sculptor englez zicea: „Într'un bloc de marmură se află totdeauna o statuă frumoasă: dificultatea este de a o scoate”.

Un bătrân hangiu surprinde pe fiica sa în flagrant delict.

— Va să zică ori de câte ori avem un călător, tu îl culci în camera ta?

— Da, în modul ăsta n'am decât un pat de făcut.

Copilul. — Mămico, când m'am născut eu?

Mama. — La miezul nopții.

Copilul. — Cred că nu te-am des-
teptat!

La un negustor de lucruri de artă o doamnă se extaziaza în fața unei cutii de email.

— Ah! ce splendidă cutie. E veche nu e așa? Negustorul e om cinstit ar fi putut răspunde afirmativ și să dubleze prețul.

— Nu doamnă, mărturisi el, e nouă de tot.

Doamna, cu un suspin și cu un gest de desgust respinge splendidul bebelou zicând:

— Ce păcat! era așa de frumos!

În Franța, în timpul unei greve provocată de comuniști, mai mulți greviști întâlnesc un soldat:

— Tu ai trage asupra poporului?

Soldatul mirat răspunde:

— Eu, nu!

Entusiasmați, greviști strigară:

— Bravo, atunci să mergi să bei un pahar de vin cu noi.

În mijlocul aclamațiilor, soldatul fu purtat din cârciumă, în cârciumă. La urma urmei, beat mort, de abia și nându-se pe picioare, el repeta într-una:

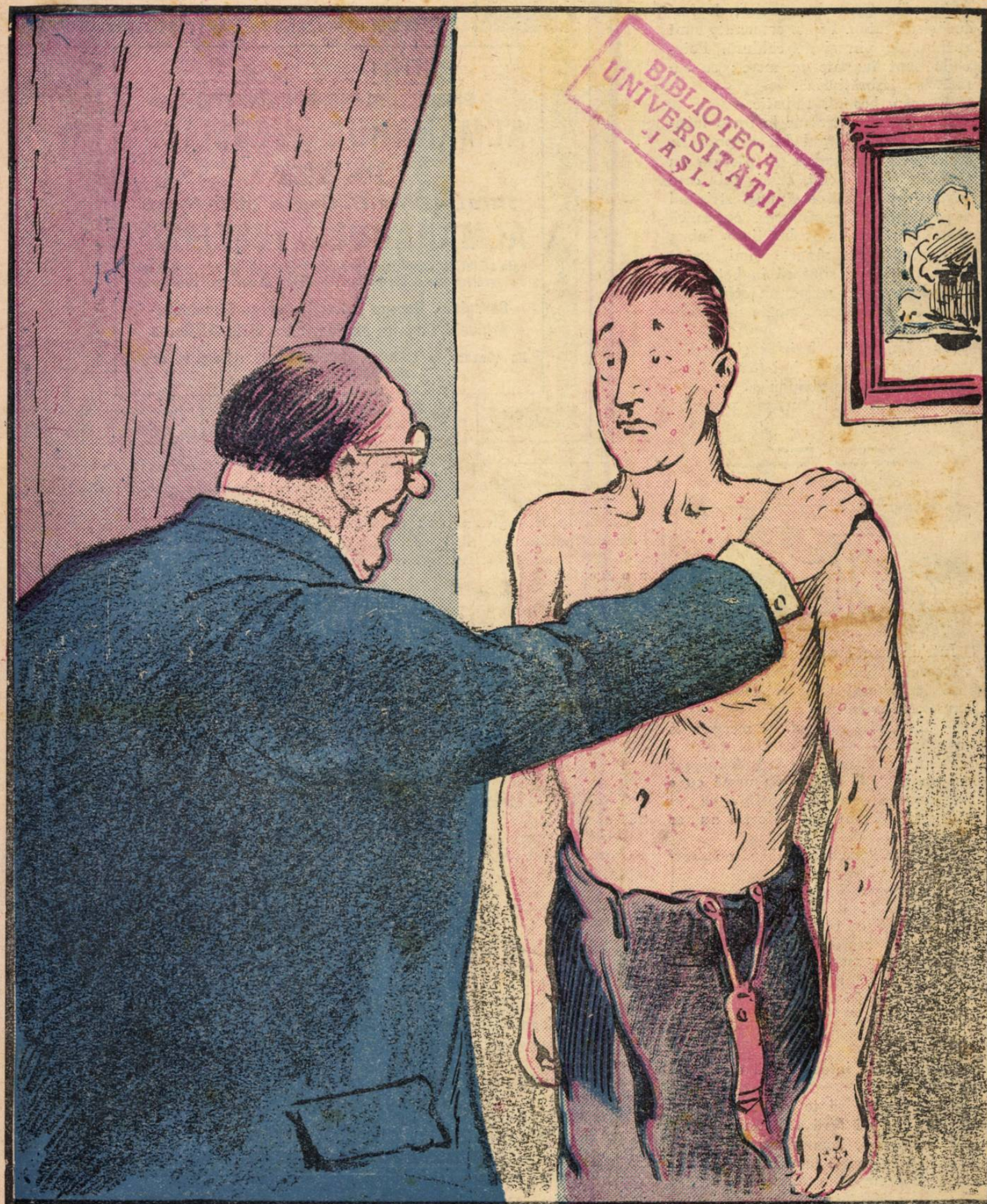
— Eu să trag în popor! O nu! Eu sunt la muzica militară.

Citiți ediția nouă din:

NIȚĂ PITPALAC
și Famelia în Evropa
 de C. COSCO

PREȚUL ABONAMENTULUI
LA
„VESELIA”
 În țară pe an **220 lei**
 În străinătate pe an **440 lei**

BOLILE DE PIELE

DOCTORUL. — Iubite, ferește-te de femei cu temperament vulcanic, căci la urmă face..... erupție.....

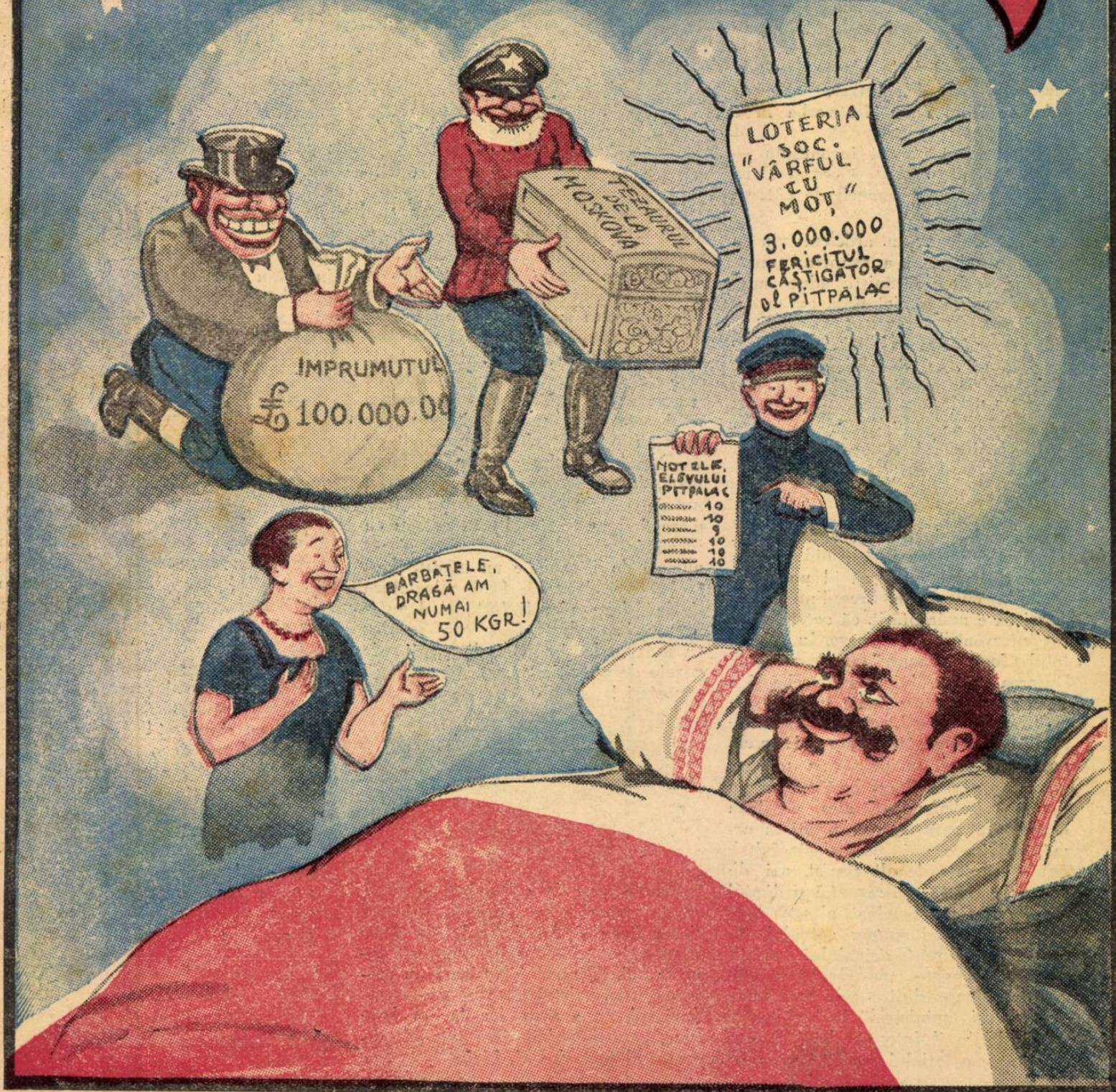
BIBLIOTECĂ
UNIVERSITĂȚII
ALB

ANUL XXXV - No 2

LEI 5

JOI 11 IANUARIE 1929

VESEECIA

Lui nenea Niță i s'a deschis cerul de Bobotează și și-a văzut speranțele de bun patriot.

10 Ianuarie

Răzburarea noului guvern pe automobile continuă. După desființarea lor (pe hârtie) la ministere, s'au instituit taxe apăsătoare pe mașini. Astfel automobilele din obiecte de necesitate au ajuns articoale de lux. Iar luxul fiind prin definiție reprimabil, taxele sunt îndreptățite. Cercul vicios se închide. Cece era de demonstrat, s'a demonstrat.

Aceste fiind zise, fie vorba între noi, cum să nu te repezi la ele, când zece ani te-au stropit încontinuu — iarna, și te-au prăfuit. — vara? Dacă nu cumva te-au și omorât de câte-va ori...

În actualul guvern, ardelenii vin cu suferința milenară a asuprirei neamurilor streine; țărăniștii aduc suferința decenară a dictaturei automobilelor!...

Guvernul democrat trebuia să le atingă la mușuc. Trebuia fiindcă e... democrat. Și temeți-vă oligarhi! mâine și celelalte articole de lux vor cădea răpuse pe rând: peptenele, pasta de dinți, săpunul.

Ministrul industriei e supărat foc. „Universul” nu vrea să-i publice poza și nici măcar numele să-i-l pomenească. S'a milogit la Președintele Camerei că e nedreptățit, că acesta a făcut intervențiile de rigoare. În sfârșit, totul a fost „cu onoare” trecut „ad acta”. Durerea ministrului e mai veche și e identică cu (o cacofonie care se armonizează cu subiectul) a „secretarului” de acum câțiva timp și de veselă memorie. Acest incident ne-a adus aminte de o gazetă condusă azi de un deputat independent, ales pe lista guvernului, care cu vreo 6 ani în urmă, publica o serie de articole fulminante semnate de alt ziarist, azi director la gazeta *con-curent-ă* și dânsul tot deputat independent, ales pe lista guvernului. Ce-i spunea actualul director *cont-curent*, actualului ministru nu se poate reproduce. Injurături și ofense dintre cele mai triviale. Totuși „ministrul” le înghitea și tăcea. Puțin îl interesa dacă și cum îl injura: esențialul era că-i zicea pe

nume, pe numele adevărat: Cutare și la care au luat parte și cele două Cutăriță.

Știi, exact ca în anecdota cu grecul care s'a făcut forte să bată un șampionat al înghițirii, fie la el acolo! dacă i-se dă „lamuia”!

Simpaticul Ionel Țăranu, care din actor ratat la Paris a ajuns după o scurtă trecere din redacția anumitor ziare independente din Săbindar, și după o și mai scurtă trecere pe la Jilava pentru un rol prost interpretat de conspirator, a ajuns zic, deputat în partidul țărănist, a avut un „duel” oratoric cu d. I. G. Duca. Înainte de a apuca să fie bine scuturat, simpaticul actor-deputat a declarat că de mult nu mai are „chestii personale cu d. Duca”. Cu alte cuvinte l'a făcut marț, lucru de care nimeni de altfel nu s'a sesizat. Veselul actor, care n'are desigur nimic altceva comun cu ideologia partidului țărănist decât numele de Țăranu, e un ingrat. Să-și amintească doar că fără vilegiatura de la Jilava, n'ar fi fost azi deputat în marele parlament, în care se alegea independenți numai directorii de gazete de opoziție, nu și neînsemnații reporteri!

Pentru vina de a fi călcat pe bătăturile morale pe domnii miniștri Sever Bocu și Aurel Vlad (la țărăniști există și d'astea) comitetele reunite ale Teatrului Național au suspendat pe artistul Ciorian pe un an. Întâmplarea a avut loc la un banchet pentru sărbătorirea noului director al teatrului, d. Liviu Rebreanu.

și la care au luat parte și cele două somități: d. ministru Bocu, în numele Banatului și d. Aurel Vlad, președinte la Culte. Mediul plăcut al banchetului a predispus pe cei de față. Și încurând cei mai viteji au devenit... turtă dulce.

Se înțelege că în starea aceasta egalitatea între cei de față dispăruse. Talentul prima. Și printre talentați s'a iscat o concurență de oratorie, din care cele „doauă” excelențe au ieșit mai mult decât șifonate... Azi lefegiul actor și autor al „Omului cu mârtoaga”, vinovat că a maltratat prea rău pe cele două „mârtoage”, e suspendat...

Iată cum sărbătoritul ajunge să suspende pe cei ce l'au... sărbătorit. Dar marele public, mai mult sau mai puțin străin de această cabală, stă și se întreabă: Nu cumva suspendatul de azi e vinovat că a readeverit rechiul dicton: *In vino veritas?*

Nu se isprăvise bine de bătut toba mare a alegerilor libere, când guvernul, temându-se probabil de răscoala sclavilor, a confiscat mandatul aleșilor săi prin demisiuni în alb „gata de întrebunțare”. În acest fel Parlamentul reprezentanților țării, va lucra cât se poate de conștiincios: serviciul prompt! Conștiincios nu-i tot una și cu conștient! Dar n'ai ce-i face! În România a început o eră nouă! Asta însă nu-i împiedică pe lăjeții deputați încă în scaun (nu în sens medical) să fluere a pagubă, pe aria cunoscută:

Ce folos c'au fost alegeri
Libere de astă dată
Când demisia, frăție,
E forțată!

Dr. Dras

Mi-ești frate

Sărăcilă cătând slujbă,
Intr'o zi s'a întâmplat
La un minister să afle
Pe-un prieten devotat.

Bucuria lui fu mare :
Una că l-a regăsit,
Și-alta că putea-va slujbă
Să ocupe în sfârșit.

Și strângându-l ca'ntr'un clește,
I-amintea de tot ce-a fost,
Și de ce-ar putea să fie
De i-ar da și lui un post.

Dar cel'lalt strâmbându-și nasul,
Luând aere de leu,
Il privește când la chică,
Când mai apoi la bombeu.

Sărăcilă se revoltă :
— „Bine frate.. prea-i de-ocară
Să te crezi !” Și tot cu frate
Gura-i merge ca o moară.

Iar amicul plin de furii :
— „Ești măgar !... Cine 'ți-e frate ? !...
M'auziși !... măgar de-a bine !
Un măgar ce câmpii bate !”

Sărăcilă prinde-a râde :
— „Ai dreptate !... negreșit !...
Sunt măgar, dar vezi măgarul
La un frate a venit”.

Și revolta să-și înece,
Când în mână clanța-a prins :...
Sunt măgar cum 'ți-este placul...
Dar 'mi-ești frate... sunt convins”.

T. Sandiny

ȘANSA

— Ce referințe ai ca șofer ?
— Înainte vreme am fost fotograf.
Așa că mă pricep bine la viraje.

Câini moderni

— Când te gândești că ți sărută mâna pe care i-am lins-o eu adineauri!

Ingăduința

N'am avut nici odată ambiții prea mari.

— Atât mai rău ! — îmi veți spune. Știu.

Dar așa sunt eu, ce vreți, democrat până în măduva oaselor. Iubesc poporul, — nu din principiu, — din convingere. Și-apoi, poate că nici n'ași avea dreptul să râvnesc la noblețea de sânge, tocmai fiindcă și eu sunt „un fiu al poporului”. Și mai e ceva ! Să fiu sincer.

Așa sunt eu, — romantic, sentimental... Da, d-lor, iubesc sentimentul... Sentimentul e un dar dela Dumnezeu. El inobilează sufletul, și asta e singura noblețe pe care o ador.

Noblețea de sânge nu cunoaște sentimentul. Inima lor e asurzită de zăngănitul banilor. Iată de ce sunt democrat și iubesc poporul !

Și apoi, sentimentul e o floare rară. Ce-mi pasă dacă o culeg din glastră ori din mijlocul câmpului, dacă parfumul ei mă îmbată deopotrivă ! Și deaceia să nu râdeți, dacă v'ași spune că iubesc... Că, iubesc — de ce-ați râde ? — Cine n'a iubit la vârsta mea ? Dar asta nu e totul. Vezi că.. eu iubesc... iubesc o... o guvernantă. Ei, nu râdeți, vă rog, nu râdeți. Uite, îmi ard obrazii ca un coș de fabrică !

Ei, da — iubesc ! Cui ce-i pasă ?

Și-apoi nu-i o femeie de rând, — dimpotrivă — un inger.

Când a angajat-o tata, — pentru că iubita mea e guvernanta fratelui meu mai mic — când a angajat-o tata, eram nebun, nebun de fericire. Parcă'l aud pe tata zicând, cu tonul cel mai sever din lume :

— D-șoară, vreau să știu mai întâi

un lucru... Îți plac copiii? — Fiindcă înțelegi bine, că e o virtute, fără de care nu vei putea să faci nimic pentru copilul meu. Dacă nu-ți sunt dragi copiii, cea mai mică boanță te va turbura, și D-zeu știe câte ghionturi va înghiți într'ascuns bietul copil. Uite, vezi, cu bătaia nu m'ași împăca în ruptul capului.

— Vai de mine, d-le, — zise domnișoara pe aria cea mai duioasă din lume; eu sunt înaintea de toate o fată sentimentală. Și când cineva are sentiment iubesc înainte de toate... copiii.

Când am auzit astea era cât p'aci s'o îmbrățișez. Dar m'am stăpânit. Înțelegeți, bine — trebuia!

— E sentimentală, mi-am zis atunci. Doamne, visul meu.

Și visul meu nu m'a înșelat. După două săptămâni, d-șoara Roza, fiindcă o cheamă Roza, — ah, ce nume delicios! — d-șoara Roza, era în casa noastră ca de douăzeci de ani. Vreau să zic că d-șoara Roza era foarte prietenoasă cu mine. După 3 săptămâni îi scriam și versuri. O, nu i le citeam niciodată, desigur, dar scriam, — scriam pentru mine. Ba, să nu mint, într-o seară m'a surprins, pe când declamam cu glas tare una din poeziile acestea.

— E foarte frumos din partea d-tale, mi-a zis.

Atunci îmi pare c'a înțeles c'o iubesc. Ce rușine!

Altă dată citeam. Stătea foarte aproape de mine, aplecată peste masă. Părul ei, ca niște fire de beteală, mă mângâia pe frunte.

Eu citeam! De odată am simțit pe frunte buzele ei și 'n aceeași clipă și înfundă fața în batistă și începu să plângă ca o nebună.

— Dar îți jur, d-șoară, nu sunt vinovat cu nimic... cu nimic... îți jur...

A doua zi trebuia să plec la București, deoarece începeau înscrierile la

facultate. În lipsa mea, vărul meu elev la școala militară, pe care îl rugasem să-mi trimeată știri—îmi scria: „Roza se poartă din ce în ce mai draguț. Am fost un dobitoc, când ți-o vorbeam de rău.

Când m'am întors în vacanța mare am regăsit-o pe Roza și mai frumoasă.. Era bună cu mine, și-mi închipui că mă iubea puțin. Vara aceea a trecut ca un vis. Mă 'nfundam în fiecare seară în boschet și compuneam în minte versuri pline de avânt. Eram chiar foarte hotărât să le public într'un volum în frunte cu portretul ei. La urma urmei, ce-mi pasă de tata? Nu mai eram copil!

Dar într'una din seri întorcându-mă mai târziu ca de obicei, pășeam în vârful degetelor, ca să nu deștept pe cei ai casei. Deodată văzui în tindă, în întunericul odăii, două fantome; una în alb, cred, că m'a zărit, fiindcă s'a desprins deodată din brațele celeilalte. Fantoma în negru, s'a răsucit odată pe călcâie, și trecând ca o nălucă pe lângă mine, a dispărut în noapte. Nu eram sigur, dar ași fi jurat că era vărul meu, dela școala militară.

Am rămas ca trăsnit, dar o clipă în urmă venindu-mi în fire, mă repezii către fantoma în alb, care rămăsese ca de piatră. Am văzut-o bine: Era Roza!

Și 'n clipa aceea, apucând-o furios de mână, nu știu de unde îmi venea atâta curaj, dar mi-aduc aminte bine — în clipa aceea i-am zis, rânjind printre dinți:

— Îți plac militarii, d-șoară?!

Ea căzu fără de împotrivire în brațele mele, și cu glasul cel mai înduioșător din lume, — acela pe care îl a-vusese în ziua angajării — murmură:

— Ah, — simpatizez și cu civilii!

...Și din ziua aceea nu l-am mai cre-zut pe vărul meu pe cuvânt!

Parseurul

DIN COLȚUL MEU

*Din colțul meu
După Crăciun
Nu prea am multe
Să vă spun.*

*Am petrecut
Ca fiecare,
Bând vin
Și îndopând mâncare.*

*Am fost la cine-
Matograf.
Și m'au strivit
Ca pe pilaf.*

*Am băut țuică,
Vin și bere
Și-am dat bacșiș
După putere.*

*Derică, printr'o
Circulară,
A interzis bacșiș
Ș'n țară.*

*Dar tot românul
Gospodar,
N'a dat bacșiș
Ci... purboar.*

*În colo ce să vă
Mai spun,
Chiar soacrei îi urai
An bun.*

*Am deporat:
Pore și curcan,
Și-am mai îmbătrânit
C'un an!*

Distr.

VIETILE AGITATE

După aceea...

Am fost în Colorado... cinci ani. Viață de câine, mizerie, avere în cele din urmă.

Ultima dorință îmi era să revăd Bucureștiul. Vău, și când mă dau jos la gară... buff! cad pe trotuar.

— Emoția!
— Nu, doamnă, ...o coaje de pepene!

Ce nu s'a inventat

Zilnic se tot inventează
Câte nu gândești
Aparat de scoți din știucă
Sardele rusești.

Ace fără de ureche,
Care totuș cos ;
Ghete ce'n pantofi se schimbă
Când le 'ntorci pe dos.

Apă care nu te udă
Cât ai sta în ea ;
Praful ce transformă'n blocuri
Brânza telemea.

Chei de cauciuc și pânză,
Arcuri de asfalt ;
Pălării cu fundul dublu
Să pari mai înalt.

Toate's inventate, numai
Una nu-o făcură :
Aparat... să arzi zăpada
Și să dea căldură !

Dinpoet

REȚETĂ No. 13 Șuncă fiartă

Iei șunca (indiferent de e mare sau mică), o înfășuri într'un jurnal și luând-o la subsoară, te urci în primul tramvai (depinde dacă sunt sau nu) ducându-te cu ea la un radiolog. Acesta o ia, o fotografiază și apoi îți indică cu cea mai mare precizie, numărul și poziția oaselor cari trebuie scoase.

După aceea vii acasă și cu un clește... de metal, extragi oasele rând pe rând. Speli șunca cu o soluție nu prea tare de acid boric, după care o legi cu sfoară, formând pe ea o mulțime de inele. Faci focul și o pui la fiert împreună cu cele necesare. Când șunca e prea grasă, îi pui pe lângă celelalte și un pachet de scobitori, — știut fiind că scobitorile sunt de o slăbiciune proverbială. Odată fiartă, o storci bine și apoi o pui la fum.

Cel mai bun loc pentru afumat șunca, e sau coșul casei sau camera de lucru a domnului Cosco, unde dintre norii de fum... de țigară, apare figura autorului „Grădinii lui Dumnezeu” și al lui „Nișă Pitpalac” !

Timidu unii gospodari.

Idilă perdută

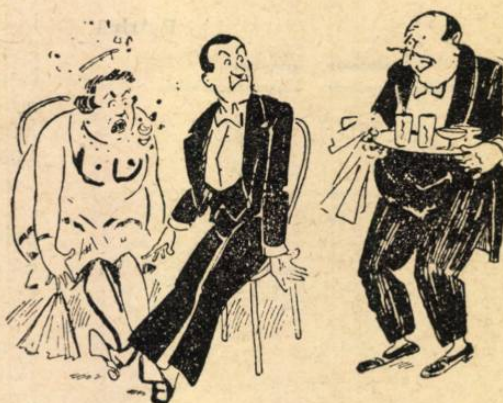
Ia ascultă chelner, ești prezentabil și pari inteligent. Vrei să câștigi cinci sute de lei ?

Uite pe soacră-mea care stă amărâtă pe un scaun. Caută să o iei la dans.

Mi-ai spus până acuma de două ori că nu ești însurat. Asta e aproape o declarație, frumosule Don Juan !

Obâr-chelnerul.—Cum! te apuci să faci curte... și serviciul cine o să ți-l facă?...

Ora de zoologie

— Ce este broasca țestoasă ?

— Broasca țestoasă este un animal domestic care trăiește pe lângă casa omului. Ea este formată din cap, trunchi și membre. Capul ei se aseamănă mult cu al elefantului cu singura deosebire că cei doi colți de fi-deș în loc să i iasă din gură ca la suszislul pachiderm, îi poartă în frunte în formă de coarne ca rinocerii sau ca

Corpul ei este acoperit cu un păr lung, des și mătăsoș.

Din acest păr cucoanele culeg fructe și fac compot, iar industriile fabrică din el tocuri de ghete cari sunt mai bune de cât cele de cauciuc și sunt purtate mai ales de pompieri care le întrebuințează pe...

Se învecinește apus cu raul

nea Nicu Burtă-Verde Crăcănel, iar în partea ailaltă cu China.

Mamele își scot puii clocind ouăle în nisipul verde de pe malul Niagarei.

Imediat ce puiul ese din găoace își mănâncă muma înghițind-o cu lăcomie, apoi se așează să sugă țâță, care e singura lor hrană.

După ce puii se măresc atât ca să poată sbura singuri, cloșca cea bătrână (mama lor) îi părăsește și pleacă în căutarea broscuului cel bătrân pentru a pune la cale de comun acord, fabricarea altor ouă și deci a unei alte serii de pui.

Cele mai de seamă fapte de vitejie le-a avut în luptele cu turcii și cu chinezii, cu care ocazie au circumcis pe Nabukodonosor convertindu-l la catolicism.

La maturitate broasca țestoasă se hrănește cu grinzi de stejar ecarisate din ferestrău, pilaf de măruntae de pasăre, șuruburi vechi, șini de drum de fier și cărămidă presată.

Se adapă la isvorul tămăduirii și se scaldă în apele Nilului din care chiar gustă câte odată.

Îi place grozav să meargă pe sârmă ghimpată, pe care, când este sătulă, o încarcă cu electricitate pozitivă, iar când este flămândă emană numai curent negativ.

Adese ori o vedem stropindu-și fața cu lapte de mele, în a cărui casă îi place strașnic să tragă câte un pui de somn mai ales când e după beție.

Petrică

OCHIUL FEMEII

— Ai observat că și-a pus o fundă bej la pălăria din 1925; blana e potrinifică, dar ciorapii gri nu merg cu pantalonii. Penin trebuie să fi făcut o mașină să trecem cu 150 pe

de Lenoir

INTRE CONFRAȚI

— Dacă ai ști ce greu încasez vizitele de la bolnavi!

— Eu nu... moștenitorii sunt totdeauna foarte acomodabili.

CRONICA TEATRALA

Papagalii dresați spun diferite cuvinte: bonjour, bine ai venit, Coco vrea papă, etc. „Papagalii” dela Teatrul Național nu știu de cât un singur cuvânt: *bani*! De când i-a adus vechiul nostru prieten Costache Rîuleț la Teatrul Național, au umplut de franci cassa pe care o goliseră celelalte piese. Teatralistele Marioara Voiculescu și Marioara Mohor s'au angajat într'un match, pe care îl admiră toată lumea.

E vorba de Costache Stăncescu, ăla cu nasul și cu talentul mare, care-și prinde dama cu un țăfandache de student, anume Pop, care i-a făcut pe ăilalți Marți-an. Dar și dama îl primise pe nea Stanciu cu Iulișca cea divină, căreia Jurnalistru i-a închinat atâtea ode în coloanele revistei noastre. Lenuța Buda, care bea atâta apă ce-i poartă numele, când îl joacă pe Victor Eftimiu, de astă dată face pe Pariziana, atât e de elegantă în rolul unei prietene a lui nea Niță Pitpalac, mahalagioaică din lumea mare. Bărbatul ei, simpaticul inspector Parizianu, era să aresteze „Fantoma” celui care a fost odată autor dramatic și care acum încearcă să facă atmosferă rea colegilor, în folosul spanacurilor sale și mănăstirilor, pe care le aduce pe scenă. La premieră mai da de ceasul morții și nenea Constantinescu, mai mare peste niște dame despuiate la cinema. Asta credea că sânt niște „Papagali” de sticlă pisată, șterpelită dela ceasornicarul spana-Kaner, colegul său de reviste. Incai d. Merin Sadoveanu îl sfătuia pe autor să puie și un prolog. Asta n'a văzut nici piesa, n'a cetit nici cartea, n'a cetit nici măcar afi-

șul, pe care e scris cu litere de-un 30t, sau sântără că este mai multe cuvinte: dramă în trei acte și un prolog.

— Da ce făcuși, mă frate Merine, fi-r-ar a dracului de critică cu presa „Gândirii” din norod? Să nu citești nici afișul? Să-i sară ăi de piele și să-i rămâie ăi de sticlă dă nu scrie pă afiș: *prolog*. Craii dela „Gândirea” de nu-s crai, o fi barem vre-un Crainic — ar trebui să controleze blăstematăile fratelui Merin, ca să nu mai pape... papa-gali!

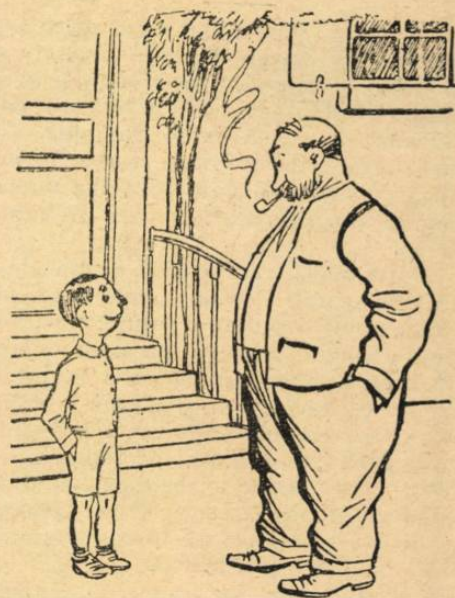
...De unde reese că toți cei care au încercat să mănânce carne de „Papagali” s'au întocșicat, dintr'un motiv foarte simplu: „Papagalii” ăștia se digerează cu ochii și cu urechile, nu cu stomacul.

Oricum, noi ne bucurăm de succesul Teatrului Național, din actuala stagiune, pentru că acest succes este oarecum și al nostru, al cestora dela „Veselia”, prin faptul că autorul e frate de cruce cu Costel Jurnalistru, Stal 606, I. Răzor, Comedianțul, toți colaboratori ai noștri. Și sfătuim pe cititorii „Veseliei” să se ducă la această nostimă piesă, mai ales că și Niță Pitpalac e acolo, cu famelia, la toate reprezentațiile și tot nu se mai satură!

Sântem siguri că „Fantoma fotei verde de băcănie” o să se ducă de răpă și o să vedem înainte „Papagalii”, victoria noastră, nu a lui Victor.

Ica.

LOGIC

— Vai de capul tău băete! Ai uitat în vacanță tot ce ai învățat la școală.
— Ce să-i faci taticule? Așa e! D'ăia cred că nici nu mai am de ce mă duce la școală.

- Cum, dragă Gaby, pleci! Nu stai la concursul de frumusețe?
- N'o să mă aleagă pe mine, fiindcă toți amantii mei fac parte din juriu.

Humorul japonez

Cel mai bun medic

Un bolnav era în căutarea unui medic bun. Dar de câte ori se prezenta la ușa unuia, vedea la intrare vre-o două zeci de fantome, la unii chiar mai multe, care îi strigau :

— Acest doctor a fost cauza morții mele !

Omul înspăimântat, fugea zicându-și că nu există doctor perfect și că va considera de mai bun pe acela la ușa cărui va găsi mai puține fantome.

Și își continuă cercetările. După multe demersuri infructuoase, descoperi, în sfârșit, casa unui doctor. Era o casuță mică, cu un aspect mizerabil, dar la ușa nu era decât o singură fantomă. Asigurat și mulțumit că a găsit în sfârșit omul pe care îl căuta, intră zicându-și :

— De sigur, a greșit doza și a cauzat moartea unui client. În tot cazul nu e de cât o fantomă aci. E semn bun.

Foarte emoționat, era să intre, când fantoma îl trase de mânecă și îi zise :

— Oprește-te, nenorocitul ! nu intra ! acest doctor s'a instalat aci numai eri și deja m'a omorât aseară !

Broasca țestoasă

Un credincios se duse să se roage la templu. Când se înapoia acasă întâlni pe stradă un negustor care vindea broaște țestoase. Broasca țestoasă simbolizează longevitatea și mulți le țin ca porte-bonheur.

— Se zice că broasca țestoasă trăiește zece mii de ani. Vreau să am și eu una, dar garantată pentru zece mii ani.

— Pentru asta, răspuse negustorul,

garantiez că va trece zece mii de ani.

Omul cumpără broasca și ajungând acasă, o duse într'un lac mic ce avea în fundul grădinei.

A doua zi dimineața se duse să vadă broasca, dar o găsi moartă.

— Mizerabilul, strigă el. E o rușine să înșeli astfel lumea. Mi-a garantat că trăiește zece mii ani și nu a trăit de cât o noapte !

Furios, alergă la locul unde știa că găsește pe negustor și începu să-i facă muștrări.

— M'ai asigurat că broasca va trăi zece mii de ani și ea a murit astă noapte. Ce înseamnă pungășia asta ?

Negustorul, cu aerul cel mai liniștit din lume îi răspunse :

— Domnule, eri seară era ultima zi a celor zece mii ani ce avea de trăit.

Tatăl și fiul beți

Un tată care se înapoiasă acasă beat, se adresă fiului său :

— Ascultă fiule, văd că ai trei capete. Nu vreau să las casa mea unui astfel de fiu.

Băiatul, care și el băuse din gros, răspunse :

— Și eu nu vreau o casă ca aceasta care se învârtăste mereu.

Cerșetorul și ciupercile

O familie preparase ciuperci pe cari le oferise cineva în dar.

Teama să nu se otrăvească reținea pe fiecare să mănânce. Atunci stăpânul casei avu o idee. El chemă pe un cerșetor care venea în toate zilele să cerșească în fața bisericii care se afla

peste drum de casa lui, și îi dădu să mănânce o porție mare de ciuperci.

— Dacă peste o jumătate de oră cerșetorul n'are nimic, putem să mâncăm și noi. Să așteptăm.

După vreo douăzeci de minute cerșetorul se înapoie și își relua locul liniștit, în fața bisericii.

Toată familia se așeză la masă și mănă cu mare poftă ciupercile.

După vreo câteva minute, cerșetorul se apropie de poartă.

Stăpânul casei îl întrebă :

— Au fost bune ciupercile care ți le-am dat adineauri ?

Cerșetorul răspunse :

— Ați mâncat cu toții din ciupercile acelea ?

— Da, toți ai casei au mâncat.

— Atunci pot să mă duc și eu în liniște să le mănânc.

Vânzătorul de capete

În vechiul Edo, actual Tokio, un om striga pe stradă :

— De vânzare capete !

Un samurai care trecea întrebă :

— Cât costă capul tău ?

Negustorul răspunse :

— Un ryo (veche monedă).

— Nu e scump, îl cumpăr. Iată banii. Și samuraiul scoase sabia. Dar negustorul, îi aruncă repede un cap de carton și fugi.

Samuraiul strigă :

— Dar eu am cumpărat capul tău !

Negustorul, care era departe, se mulțumi să-i răspundă :

— Capul meu ! nu era de cât echantillonul.

EL. E plicticos, o să fim trei-spre-zece la masă.

EA. Să telefonez mamei să vie.

EL. Hm ! prefer să fim trei-spre-zece !

MARTE ȘI VENUS

— Ce caută bărbatul meu?...

— Încearcă să intre în comunicație cu Marte. Eu însă, vreau să intru în comunicație cu Venus.

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
"1 A. I."

D-șoara din magazin

Victor Erbeanu e un vechi camarad de școală pe care-l întâlnesc de două ori pe zi ducându-se la minister unde e funcționar. E un om de patruzeci de ani care a păstrat asupra femeilor iluziuni dela douăzeci de ani.

Eri era foarte radios.

— Poți să mă feliciți, dragul meu, mă însor!

— Condoleanțele mele, îi răspunsei eu.

— Pesimistule! nu-mi strica fericirea, iau o perla, o adevărată perla de opt-spre-zece ani. Ochii albaștrii, ten de crin, păr auriu și instruită pe lângă toate astea. Vorbește engleza, germana, franceza, italiana și limba rusă.

— Da, te va putea insulta în cinci limbi, felicitările mele!

— Glumețule! Să fim serioși! O perla după cum îți spuneam. Timidă, cuminte, pe stradă umblă cu ochii în

Pe stradă pleacă ochii....

jos. Și muncitoare. E vânzătoare într-un magazin mare și patronul e așa de mulțumit de ea, că o înzestrează cu două sute de mii lei.

— Hm! e cam dubios!

— Fără insinuări, te rog

— Sărmane Victor, cum te plâng!

— Destul!

Și Victor plecă supărat de reflecțiile mele.

Patru ani după aceasta, întâlnesc pe vechiul meu coleg foarte deprimat.

— Ah! Dragul meu, aveai dreptate, dar bărbații sunt așa de stupizi!

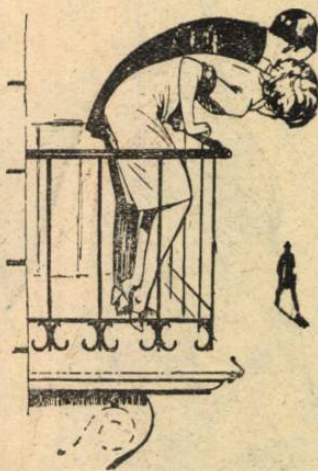
— Te rog să vorbești la singular.

— Avem prea mare încredere în femeile noastre și sunt niște nedemne.

— Explică-te, ce ți s'a întâmplat?

Și Victor îmi istorisi:

— Iată. Patru luni dela căsătoria noastră Elvira născu doi gemeni. Ii cer să se explice și ea plângând îmi mărturisește că a fost victima pasiunii brutale a patronului. El îi făcea curte, ea a rezistat. Atunci i-a promis să-i mărește leafa, ea a refuzat cu indignare. A amenințat-o că o dă afară,

— El rămânea singur cu Elvira.

și ea de teamă, a cedat. Mi-a fost milă de victimă, dar m'am dus la patron și i-am făcut scandal. L'am amenințat că spun tot soției sale.

Atunci mi-a oferit să adopteze pe unul din copii, celălalt rămânând în sarcina mea. La urmă totul s'a aranjat. El s'a angajat să plătească doica, să dea o pensie viageră de cinci mii lei pe lună mamei, și mai târziu să le poarte de grije la școală, când copii vor crește mari.

— Și n'a pus nici o condiție?

— Una singură, dreptul să și vadă copiii odată pe săptămână. De atunci venea în toate Sâmbetele la noi.

— În prezența ta?

Am surprins pe Elvira pe canapea.

— Nu; eu mă duceam să fac un tur. El rămânea singur cu Elvira și cei doi copii. Sâmbăta trecută, înapoiindu-mă

mai de vreme, am surprins pe Elvira pe canapea într-o atitudine cam echi-vocă. Atunci m'am supărat rău. Miserabile! îi strigai eu, asta înseamnă să abuzezi! Odată am ertat. A doua oară nu! Pe urmă plecai trântind ușa.

— Și după asta?

— După asta, când m'am înapoiat la masă, am găsit casa goală, nevastă-mea plecase lăsându-mi pe masă următorul bilet:

„Imbecilule, ai insultat pe tatăl copiilor tăi. Te-ai purtat rău cu un om de la care aveam atâtea avantagii. Indignat de ingratitudinea ta, m'a amenințat că nu mi mai dă nimic dacă nu plec cu el.

Ori, viața e scumpă și mă supun interesului meu. Te părăsesc luând cu mine copii. Adio!”

„Soția ta Elvira”

— A luat și copiii, trebuie să fii mulțumit?

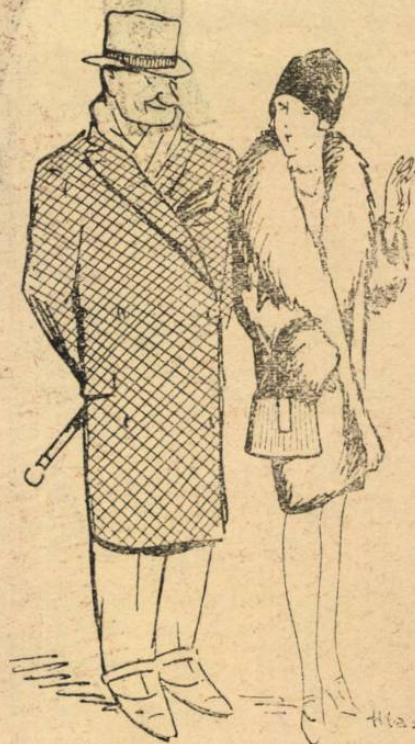
Victor însă, foarte mișcat îmi răspunse:

— O nu! mă obișnuisem așa de bine cu ei, și îi iubeam așa de mult.

Și eu un suspin în voce, adăogă:

— Incepuseră chiar să-mi zică tată!...

UN OM TENACE

— Dar îți spun, domnule, că inima mi-e dată. Ce mai voești?

— Restul!

DILEMA

I-am zis și „marș!” și „ni!” l'am înjurat
Dar câinele din drum nu s'a mișcat.
Și-atunci am stat și l'am privit
Cum dormita încolăcit.
De frigul iernei tremura
Și un picior îi sângera
Privirea lui m'a turburat
Și i-am șoptit înduioșat:
— „Cuflu!”

Pe-alătura am dat să plec
El s'a sculat văzând că plec.
Și pașii mei deși știam că-l doare
El i-a urmat, șontâc, în trei picioare.
Iar m'am oprit:

— „Ce vrei tu, măi cățel?”
Privindu-mă în ochi stătu și el.
Si cum plecam el mă urma
Și cum stăteam și dânsul sta.

Si-atunci mi-am pus teribila problemă
Cum ies cu cățelușul, din dilemă?
Să-l duc acasă parcă n'ași fi rut
Că mai am opt, și... prea era urât!
Să-l leg la rană? Cine leagă un
câine?
Să-i dau mâncare? N'aveam pic de
pâine!

Să-l neglijez nu mă lăsa
Milosă biată inima.
Și fiindcă nu vedeam un alt sfârșit.
I-am dat și eu un pol și am fugit!

Turandot

ASCENSIUNEA CARPAȚILOR

— Aș prea să dau ochi cu dobitocul
care a spus că deacum nu mai există
Carpații!

— Bine Iulio, puteai să pui un jurnal pe scaun.
— Nu e nevoie conia, ajung și fără jurnal.

G a f ă

Lache Gugumănescu e un tânăr de douăzeci și șapte ani, plin de viață, expansiv, dar cel mai ilustru autor de lucruri boacâne ce s'a văzut vreodată.

Cu ideile cele mai senine din lume, el aruncă discordia între oamenii cei mai liniștiți, păstrându-și în același timp nevinovăția cea mai completă.

E o plagă inconștientă, o filoxeră, o ciură plină de intențiuni excelente.

Intr'o zi află că prietenul său Gogu Ionescu se însoară. Intr'o fugă e la

domiciliul vechiului său prieten; sună, i se deschide și e primit de o doamnă destul de matură.

— Dacă nu vă deranjez, doamnă, caut pe scumpul meu prieten Gogu Ionescu. E acasă?

— Va veni îndată, se rade. Știți, are obiceiul să se radă singur.. e mai economic.

— Fără îndoială!... E foarte bine să se radă cineva singur. D-voastră femeile, sunteți lipsite de astfel de plictiseli. Lucrul acesta îmi amintește o întâmplare hazlie. Acum trei săptămâni mă pomenesc cu Gogu că vine

să mă caute spre a continua împreună o partidă veselă...

— Ah!

— Da, D-tale pot să-ți fac această destăinuire. Etatea d-tale respectabilă mi-o permite, nu este așa? Dragul meu, îmi zise Gogu, intrând, vrei să iei parte la o orgie orientală? Te iau cu mine ca să fii martor la petrecerea unui celibatar care rupe cu viața sa de mai înainte, în ajun de a-și pune de gât jugul vulgar al căsniciei!...

— O! o!...

— E dat dracului Gogu. El nu se încurcă cu fleacuri. Ce petrecere Doamne! Putem vorbi lucrurile acestea între noi, nu e așa, scumpă doamnă? Când cineva a trecut de cincizeci de ani...

Cum spuneam, acum trei săptămâni a făcut-o lată! Ștrengarul de Gogu zicea: Pentru că am să mă înșor în curând, trebuie să îngrop într-un mod demn viața mea de flăcău.

— Urmează d-le; istorisirea d-tale mă interesează enorm.

— O, Doamne! e foarte simplă. Trebuie să-ți amintești și d-ta din tinerețe!... Gogu în seara aceea era splendid. Ne-a cântat un cântec foarte hazliu având ca subiect nevoia ce-o simte cineva să se însoare când n'are parale... M'ăși prinde că nevastăsa e blondă. El adoră blondinele... Astfel că presupunând că d-ta ai avea douăzeci de ani mai puțin și ți-ar plăcea Gogu, ai putea să te duci să te plimbi! Nu poate suferi brunele. Nu e așa că logodnica lui e blondă? Și tânără, foarte tânără... căci are oroire de antichități!

În timpul acesta Gogu intră în cameră foarte supărat.

— Să-l ia dracu de brici! Iar mi-am tăiat urechea. E foarte plăcut să te razi singur! Și aceasta pentru că să faci o economie de cincizeci de bani.

INCURAJARI

— E dovedit că la noi scade din an în an numărul centenarilor.

— Cred și eu! Dacă nu-i încurajază guvernul?!

Urmând tot astfel o să rămân fără urechi!

— Sunt destul de lungi, răspunse foarte înțelept doamna matură...

— Va să zică, nici nu mă vezi, dragă Gogule, îi zise Lache Gugumăne-cu, sărindu-i de gât.

— A, tu ești! Lache! ce surpriză!...

— Am aflat evenimentul și am alergat să te felicit. Sunt aci de un sfert de oră, și spre a omori timpul am stat de vorbă cu doamna. Aide, nu mă prezinți logodnicei tale?

— Logodnicei mele? Dar m'am înșurat de cincisprezece zile!

— Cum se poate, întrebă Lache foarte mirat.

Atunci prezintă-mă soției tale.

Gogu îl conduce spre doamna matură și i-o prezintă:

— Soția mea!...

Lache rămâne încrămențit, dar își revine repede și zice strângând mâna lui Gogu:

— Perfect, felicitările mele! O să mai viu.

Și pleacă cu un aer grav și demn.

Tepeș

FERICITUL

Mișu Epurescu e cel mai fericit muritor.

De ce? Pentru că, viață de căsnicie ca a lui mai rar. Cu toate că-i înșurat de doi ani, totuși, în casa lui n'a fost nici odată ceartă, supărări sau alte lucruri urâte, așa cum se întâmplă de obicei.

Se zice: căsătoriile din dragoste nu durează mult. Nu-i adevărat! Mișu a luat pe Lenuța din dragoste și, acum după doi ani, dragostea lor e tot atât de mare.

Nu-i aceasta un motiv pentru ca să se simtă destul de fericit?

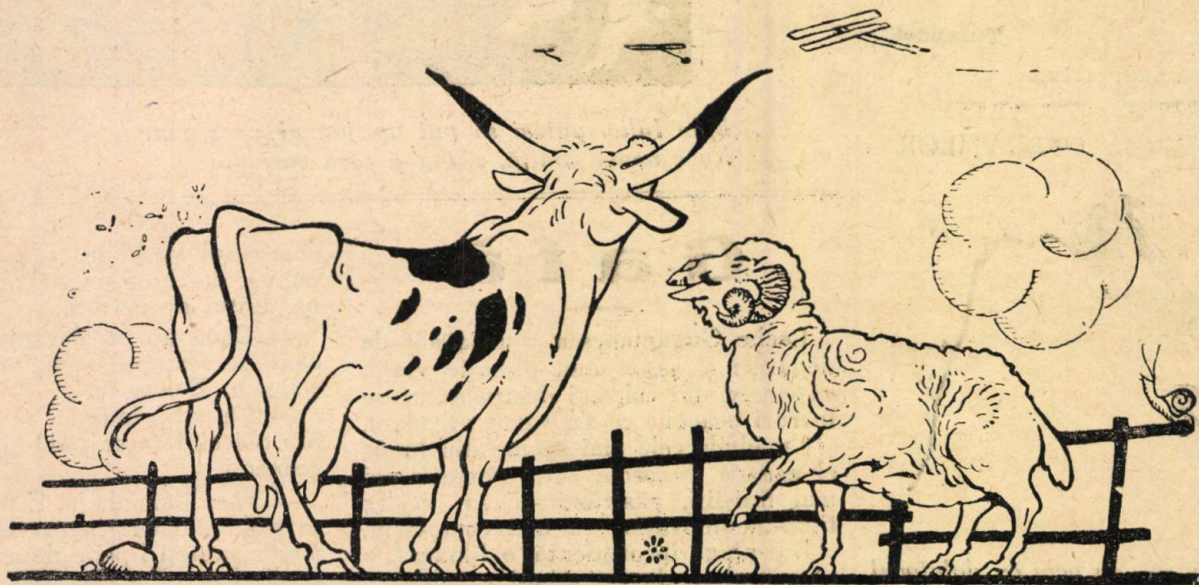
E drept, că uneori, fericirea asta a lui, e întunecată de mici nori. Să nu vă închipuiți că ar avea bănueli că-l înșeală nevasta sau mai știu ce. A! Ferească Dumnezeu! La așa ceva nici nu vrea să se gândească, iar dacă i-ar spune-o cineva, l'ar umfla în palme. Lenuța lui n'ar fi în stare să facă așa ceva; o cunoaște el destul de bine.

Cauza e alta. Câte odată, afacerile îl sileau să plece în alte orașe, trebuind să-și lase nevasta singură, care poate se plictisea, iar el să fie nevoit să doarmă prin hoteluri. Asta nu-i plăcea deloc; ba încă se simțea foarte nefericit în asemenea momente, dar ce era să facă?

Intr-o zi fu silit să plece la București, pentru niște afaceri, cari aveau să-l reție acolo o săptămână încheiată.

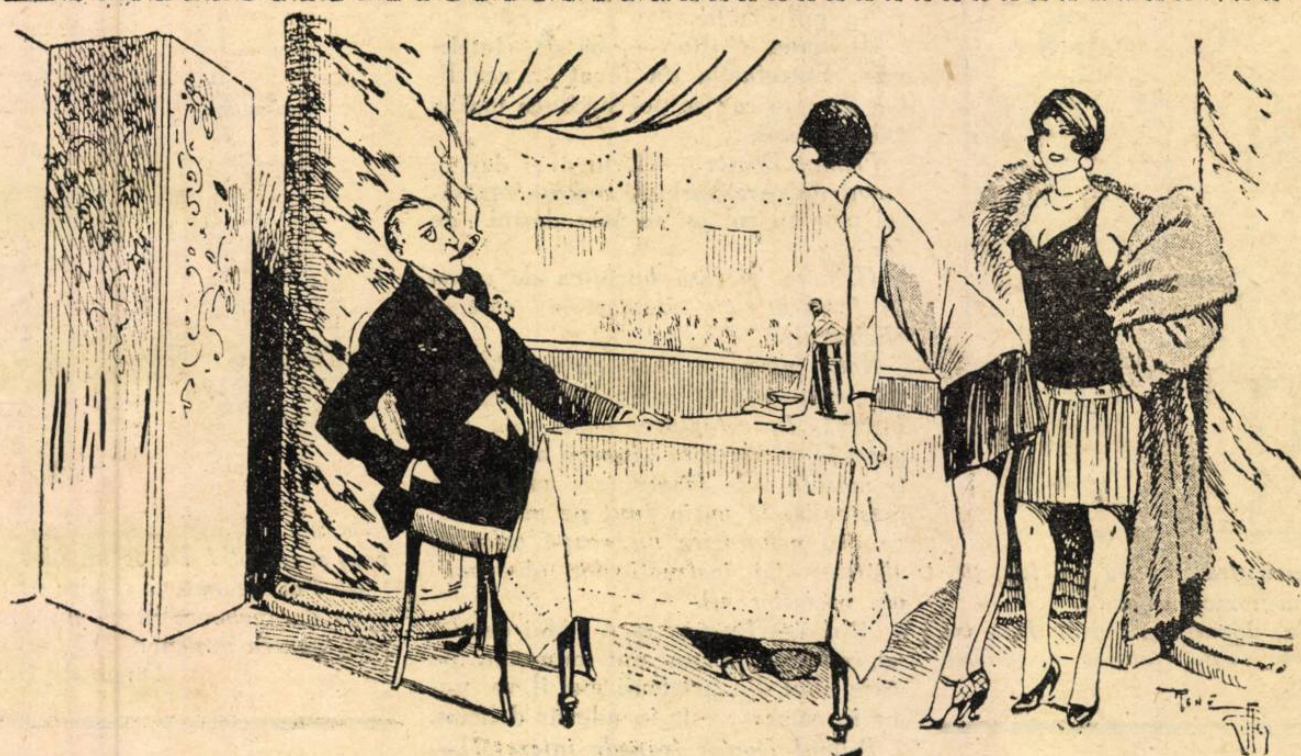
— „Cum să lipsesc eu o săptămână de acasă? Când am mai lipsit eu atâtă timp“?

— „Ei, lasă dragă, nu-i nimic! Ce-i

— Privești cum trec aeroplanele în sbor?

— Bine înțeles. Doar n'am să privesc trenurile, ca mama mare! Ne-am modernizat și noi!

— Da, dragul meu, când am sosit la București, eram goală de tot.
 — ?
 — Sigur ! La București m'am născut !...

o săptămână ? Acuși trece și nici nu știi când ești iarăși acasă. Hai, sărută-mă și vezi să fi cuminte și să nu mă uiti !

Ajuns la București, avu o surpriză. În trei zile termină totul. Ce bucurie pe el ! Întâi s'a gândit să dea o telegramă dar s'a răzgândit : voia să facă și el o surpriză Lenuței.

A treia seară luă trenul pentru Iași. „La așa surpriză nu se așteaptă !”, nuța, gândi el, apoi îl fură somnul și nu se trezi decât aproape de Iași.

În fine, trenul se opri în gară. Sări jos, luă o trăsură și în zece minute se afla în fața casei.

Sună. Ușa se deschise și o servitoare se ivi în prag. Rămase întâi irat că nu-și cunoaște servitoarea, dar își aduse aminte că-i spusese Lenuța, că va schimba servitoarea ; desigur că asta era noua servitoare.

— Acasă-i conța ? întrebă el dând să intre.

— Da, e acasă, dar să poștești m'la mai târziu, căci conașii dorm și mi au spus să nu-i trezesc prea dimineată, răspunse servitoarea care nu-și cunoștea stăpânul.

Dela Vaslui

Poftă bună

Este ora dejunului.

O doamnă tânără intră în restaurant. Micuță, frumoasă, elegantă, serioasă, care nu umblă după nici o aventură. Nu gătește acasă ; puțin cam lacomă, fără îndoială ; dar liberă, în ori-ce caz, (văduvă, streină, saudi-vorțată), preferă să mănânce în veselia intimă a sălei mari cu marmoră strălucitoare și plafoane masive și aurite.

Marile panouri de faianță, cu picturi vii pe cari se respiră, mâncările cele mai gustoase : pește, vânat, carne sau fructe ; aerul încărcat de mirosul unei bucătări burgheze și îngrijite ; cochetăria cristalelor pe masa neagră și cu margini roșii, toate astea făgăduiesc noiei sosite plăcerile delicate cari pentru lacomi sunt isvorul unui dejun bun într-un cadru plăcut.

Ca precauție, pentru ca nimeni să n'o turbure, tânăra femeie alege o masă în colț, aproape de o altă, la care stau doi bătrâni, distrați, cu înfățișare serioasă și cravate albe, de doctori. Ast-fel, la adăpost, tânăra noastră, pe care chelnerul o salută respectuos, ca pe o obișnuită, poruncește cu îngrijire dejunul, și murăni de câțiva se aduce o duzină de stridi

de Zeelanda, toate mici, rotunde, reze și grăsulii ca urechile unui copu mic.

În acel moment, primul doctor, care a privit distrat stridiile aduse, se adresează, fără a se gândi la râul colegului său, urmând, fără îndoială o discuție științifică asupra alimen-tărei.

— Uite, vezi dragă confrate, tot așa și cu stridiile ! Nu e o lună de când am pierdut o familie de unsprezece persoane, cari mâncaseră stridii..

Tânăra noastră, care tocmai duse-se la buze, sărutul trandafiriu și moale al primei din cele două-sprezece moluște, are o zguduire și scrutează mica bestie cu o privire îngă-jată.

Al doilea doctor. — Friguri tifoidede ? Așa e ?

Primul doctor. — (mereu distrat și privind stridiile pecinei sale cu cel mai mare desgust).

— Mai încapă îndoială ! Ele adună tot ce e mai murdar în apă. Sunt niște bureți vii, pe care îi înghiți fără a-i amesteca !

Micuța noastră Doamnă, care era gata să mănânce, își pune repede stridia pe farfurie.

Al doilea doctor. — privind și el,

— Atunci, dragul meu prieten, primăvara nu-ți zice nimic?...

— O da, domnișoară, mă face să mă gândesc să-mi cumpăr o pălărie de paie!...

stridiile vecinei. — Ce e mai grozav, este că sunt foarte frumoase... îți iau ochii...

Primul doctor. — Cele mai sănătoase în aparență...

Al doilea doctor. — Pot conține tifosul.

Primul doctor. — Ciuma.

Al doilea Doctor. — Sau morbul holerei!

Tânăra (chemând pe chelner, îi spune să ridice stridiile). — Servește-mi te rog biftetul, numai de cât!

Chelnerul (mirat). — Cum? D-na nici nu s'a atins de stridii? Sunt cu toate acestea foarte proaspete!...

Tânăra (nu se convinge de loc). — Lasă... și adu-mi te rog ce ți-am cerut!

Chelnerul ia stridiile; cei doi doctori distrași, mănâncă înainte, până în momentul când este servită cu biftetec tânăra lor vecină. Abia pune și ea cuțitul, că din nou inspirat la vederea noului fel de mâncare, ochetul ei, iar începe vorba.

Primul Doctor. — Ai văzut acele noi cazuri de otrăvire prin biftetec?

Al doilea Doctor (râzând). — A! da! acele cărnuri putrezite pe cari serviciul sanitar le inunda în gaz, și cărciumarii le spală pentru a le vinde. E caraghios, zău așa.

(Tânăra, care nu are aerul a găsi aceasta, cătuși de puțin caraghios, miroase o bucătică de carne pe care era s'o înghită, și care-i tremură în vârful furculiței).

Primul Doctor (împăciuit). — Doamne, ce vrei, carnea prin ea în-

săși nu e de loc bolnavă pentru a fi în putrefacție...

Al doilea Doctor. — Să ne înțelegem. Putrefacția s'a făcut în aer liber în care caz se pot produce toxine fulgerătoare.

Primul Doctor. — Evident; dar în cazul de care vorbim, ipoteza otrăvirei prin petrol mi se pare destul de fericită.

(Tânăra 'și lasă bucătica de carne în farfurie cu desgust și chiamă chelnerul).

Nouă mirare a chelnerului; clienta disperată îi cere o bucătică de brânză. În așteptare, până s'o servească, nenorocita începe a se simți moartă de foame, 'și pregătește mașinalicește puțin unt pe pâine, care din nenorocire nu scapă ochiului distrat, nici instructivelor observații ale vecinilor ei).

Al doilea Doctor. — A! Mai deună-zi, am gustat un unt minunat, pe care unul din prietenii mei îl va pune în comerț: este în adevăr delicios.

Primul Doctor (repede interesat). — Și... cu ce e făcut?

Al doilea Doctor (mândru). — Cu seu de vacă!

Tânăra femeie, care mușcase din pâinea cu unt, îi găsește un gust

Cântec de iarnă

Foaie verde de zăpadă,
Cântă Crivășu'n ogradă
Făcându-și marfa grămadă;
Marfa albă ca chinina,
Moale cum e patelina,
Se topește ca slămina,
Lucește ca naftalina.

Și iar verde cum am zis,
Guvernării s'au dezis
Spulberând mărețul vis; —
Eri primiți cu osanale,
Azi găsiră'n schimb cu cale
Să trântescă, ah ce jale!
Alt puhoi de angarale.

Și așa și iar așa,
Cui oare nu-i reușea
Numele a și-l vedea
Publicat din când în când
Nici târziu, dar nici curând,
Și-astăzi umblă-amenințând
Când eri îl vedeai pupând?

Foicică ce te strig,
De atât belșug de frig
Am ajuns ca un covrig.
Că ce bine ar fi, zău,
Să fii sărac cât de rău,
Golăneț între golani,
Numai să fii... plin de bani!

Giurgiu

— Bine, Marito, sun de un sfert de ceas și nu vii? De ce nu vii?

— Vai de mine, conașu-ă? N'au spus dumneavoastră că nu sunteți acasă pentru nimeni?

Desco de G. Măș.

ciudat, căci o depune numai decât pe farfurie.

Al doilea Doctor (își aduce aminte un detaliu fericit). — A! și mai pune și puțin carbonat și acetat de plumb... N'ai idee ce culoare frumoasă 'i dă!

(Sărmana femeie 'și aruncă fără a fi văzută bucata de pâine cu unt sub masă, și vrea să ia halba cu bere galbenă și spumoasă, ca s'o bea).

Primul Doctor (urmărind cu interes, pe vecina lui, cum duce la buze, a doua halbă de bere). — Un lucru foarte curios mai e și fabricarea berei... Ia, spune-mi, d-ta cunoști vreo berărie în care se întrebuințează hameiul?

Al doilea Doctor. — Cum nu!

Primul Doctor. — Eu am văzut punându-se leprariță, mac, coajă de cimșir, belladonă, neghină, quasi-amara, daura stramonium și chiar sulfat de zinc și nucă vomică.

Ingrozită, tânăra femeie 'și pune jos halba compusă din atâtea otrăvuri violente, cu ferma intențiune mai bine a muri de foame, de cât să guste o picătură; vine în sfârșit și brânza. Când zic vine, vreau să spui că e adusă de chelner.

Chelnerul (oferindu-i). — Brânză de burduf!

Primul Doctor. — Uite, vezi? Știi cum se ferește brânza asta de viermi? Spălând-o cu apă de muște moarte-nimic mai simplu!

Tânăra (repede). — Nu, nu vreau brânză de burduf!

Chelnerul. — Atunci să vă dau brânză albă românească. O! D-nă, să vedeți ce bună e!

Tânăra (cu foame). — Da, da, numai să fie moale. (Ii aduce brânză, și se servește o bucăică din care gustă cu poftă).

Al doilea Doctor (încet colegului său). — Și brânza noastră românească, știi cum fac țărani noștri ca să fie așa de albă?

Primul Doctor (interesat). — Nu.

Al doilea Doctor (râzând). — Au și ei câte odată niște idei... Ei, știi ce fac?... (Aci șoptesc ceva încet).

Biata femeie care a auzit cuvântul fatal, scoase un țipăt și leșină. Zăpăceală mare. Cei doi Doctori se reped, aleargă la ea ca să-i dea ajutor.

Chelnerul (însălmântat). — Dar ce o fi având? Ce o fi având?

Primul Doctor. — O indigestie, ce să aibă?

Al doilea Doctor. — Vezi, așa se întâmplă în totdeauna, când nu bagi de seamă ce mănânci!!

Scarron

Funcționarul de la minister

Funcționarul. — Bună ziua, d-le director, iată-mă reîntors și prima mea vizită e pentru dv.

Directorul. — Ah! d-ta ești d-le Georgescu? Drept vorbind, nu mă așteptam să te mai revăd. Sunt trei luni de când lipsești.

Funcționarul. — Trei luni? E drept, am plecat la 15 Iulie, exact trei luni. Cum trece timpul!

Directorul. — Dar știi, ești de admirat. Lipsești de trei luni, fără autorizație, fără să anunți cel puțin și când te înapoezi, nu găsești altceva mai bun de zis de cât: „Cum trece timpul!”

Funcționarul. — Dv. nu sunteți de părerea mea?

Directorul. — Părerea mea? Părerea mea e că rar s'a văzut atâta îndrăzneală!

Funcționarul. — Exagerați!

Directorul. — Nu exagerez de loc. Nu lipsește cineva trei luni fără să dea semn de viață. Mai întâi nu e corect, și pe urmă a fost nevoie de d-ta.

Funcționarul (mirat). — Ați avut nevoie de mine? Să vorbim serios. La ce suntem buni, eu, d-ta și miile de funcționari cari trăesc din bugetul administrațiilor? La nimic, dv. știți bine, cel mult să complicăm afacerile care ar merge singure cu a zecea parte din noi.

Directorul. — Destul, te rog! D-ta nu ești aci ca să faci critica instituției de pe urma căreia trăești, ci ca s'o

A apărut:

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n, cu colaborarea celor mai de seamă umoriști.
Prețul 30 Lei.

servești cât mai bine. Pe biroul d-tale sunt vre-o două sute de afaceri în restanță. Și e rușinos...

Funcționarul. — Aide, domnule director, nu vă supărați. În două ore aranjez tot. Să nu ziceți că nu sunt băiat bun. De altfel am vreme destulă, sunt la București pentru opt zile.

Directorul. — Pentru opt zile! Cred că n'ai de gând să dispari iar.

Funcționarul. — Cu toate astea va trebui! (pauză). Sunt reprezentantul unei case de automobile.

Directorul. — Cum? Nu mai ești...

Funcționarul. — Nu, de trei luni de zile. Și dacă aveți nevoie de o mașină bună și efină, pentru dv. fac o mare reducere!... De asta am și venit!

Mox

Citiți ediția nouă din:

**NIȚĂ PITPALAC
și Famelia în Evropa**
de C. COSCO

PREȚUL ABONAMENTULUI

LA

„VESELEIA”

In țară pe an 220 lei
In strălăitate pe an 440 lei

Citiți „ZIARUL CALĂTORILOR”

NEVASTA. — Ce e asta in carnetu tău: Carmen, 1000 lei?

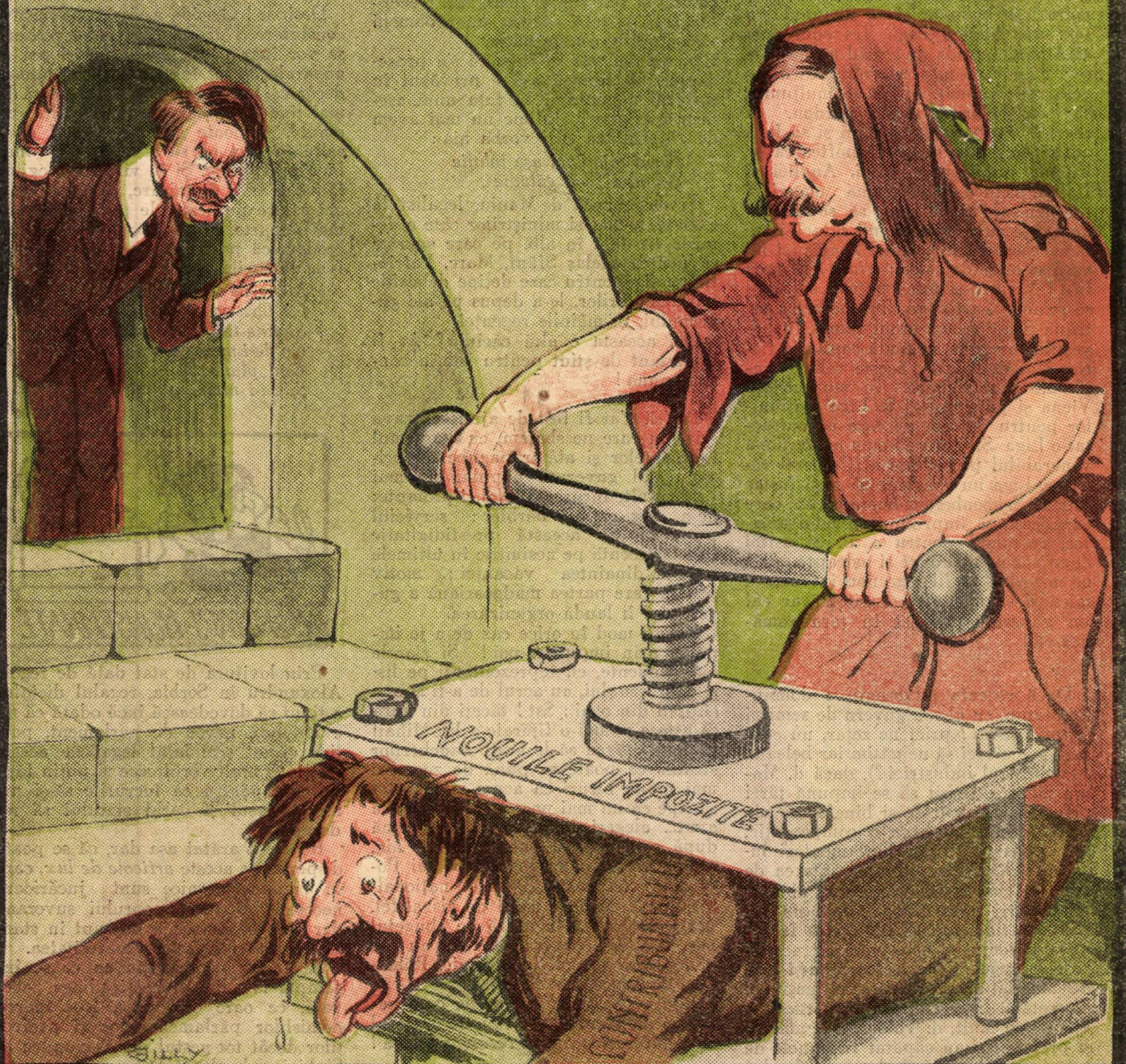
SOȚUL. — Asta... aia... opera, dragă opera, atât face după părerea mea!...

ANUL 35 No 3

IEI 5

JOI 17 IANUARIE

Veselia

MANIU. — Strânge-l încet dar progresiv.... să nu moară că mai avem nevoie de el....

UNIVERSITATEA
IASI

17 Ianuarie

Când regele Angliei petrecea o noapte bună și trei rele, când în Franța treponema palida făcea tumbe prin creierul financiarului iscălior de cecuri false, când în România ministrul de finanțe umbla cu cinci împrumuturi în buzunar și cu niciunul în servietă, Ahmed Zogu, fragedul rege al Albaniei, se da de ceasul morții. De ce? Fiindcă rămăsese omul, adică regele, neîncoronat. Și nu se mulțumea să taie, ca omul, (adică pardon, ca regele) câteva rafe ori găini și să facă acolo o masă cu ai lui, să poștească pe Efendi, ministrul Franței, Angliei și Italiei, să dea o telegramă omagială lui nen'su Mussolini și să se încoroneze, așa cum fac oamenii săraci, nunta în casă. Nu! Achmed Zogu nici nu vrea să audă de astea: *e turc!* El vrea fast! Vrea să-și pună pe cap coiful și să se ncingă cu spada lui George Castriot Scanderbeg, eroul rămas în poveștile cu care e legănată copilăria fiecărui albanez. Dar aceste relieve naționale sunt depuse în muzeul din Viena și puse în gaj la Liga Națiunilor pentru datoria pe care a contractat-o Liga. Și, durere! cum ar exclama venerabilul președinte al Camerei române, Liga nu consimte să transforme într'un Schoenberger bucureștean, oare care, gata să împrumute regelui amator, costumul pentru o zi. Și astfel Zogu stă neîncoronat și așteaptă. Ah! ce mizerie! să fii rege nou într-o țară mică și să n'ai nici credit măcar cât un guvern țărănist în țara românească!

Dacă recenta guvernare a domnului Maniu, cu al său guvern de semizei (*se-mi! se-mi!* prietene zețar, nu cîmpan, — ce vrei să ne găsim iar beleaua cu ministrul industriei?), dacă d. Maniu zic, n'a reușit să se impună țarei prin reforme mărețe și binefaceri de neuitat, în schimb ca o compensație, s'a impus propriilor parlamentari luându-le demisiile, sub amenințarea de a nu le elibera bilete de tren de sărbători. Ori între durerea de a nu lua parte parlamentarul liber ales la tăierea porcului și consumarea tradiționalelor sarmale și durerea de a-și pierde mandatul, reprezentanții națiunii au votat... liber cu prima alternativă. Ceva mai mult, d. Vaida s'a lăudat că și prefecții și-au căpătat firmele de întărire tot în schimbul acestor buclucase demisii.

Se înțelege că o măsură atâta de brutală, chiar când e aplicată pe spi-

narea unui parlament de oameni noi, cerea explicații, care n'au lipsit.

S'a zis că așa e o măsură mussoliniană. Știți tot boala veche; n'ar fi rău dacă mussolinașii ar avea și calitățile originalului.

S'a mai zis că e un rău necesar pentru niște majorități tinere, gata să sburde la cele dintâi instigații. Decepcionantă părere asupra unor oameni veniți să reformeze nația.

Și s'a mai zis în fine, că s'a procedat astfel, fiindcă așa e prevăzut în statutul partidului. În fața unui asemenea argument, nimic nu mai avem de zis, fiindcă știți vorba aia:

*Când mănânci așa iahnie
Nu mai face gălăgie*

Și desigur că d. Maniu, legalist la extrem, a luat și miniștrilor câte o demisie cu data în alb, pe care sperăm că pentru același Sfânt, Mare, Patriotic, motiv pentru care deține demisiile parlamentarilor, le-a depus pe ale guvernului, în mâinile regentei.

Ori aceasta e altă căciulă? Ar fi interesant de știut pentru istoria contemporană!

Parcă n'ar fi fost de ajuns grozava criză în care ne sbatem, cu marasmul falimentelor și atâtor pagube de prisos, când guvernul popular ne mai veni cu alte biruri noi. Noi și prompte; ne-a ras ca la bărbier: serviciul prompt! Și această prestidigitatie fiscală trecută pe nesimțite în ultimele ședințe dinaintea vacanței; motiv pentru care partea magdegariană a guvernului îi laudă organizarea.

Curios mod în orice caz de a te impune, prin impuneri noi! Și ziarele independente, cu reprezentanți pe listele guvernului, au acru de a-ți spune clipind din ochi: Sst! tăceți din gură că asta e numai o fițăraie a lui Mihail Popovici. Vrea să le arate bancherilor străini, că poate să pună de zece ori mai multe biruri ca acum și țara tot să fipe că nu mai poate de bucurie c'a avut... alegeri libere. Că, pe urmă după ce le apucă banii naivilor ăia, atunci să te fii belșug. Vorba lui Popovici: „adevăratul buget național-țărănist!” Nimeni n'are de zis altfel, dar e vorba, că în afară de „bugetul naț.-țărănist” pentru ȚARA, nu e nădejde să se mai facă nimic. Rămânem cu bugetul de ispășire?

Iată o chestie mărunță pe care gazetele independente (nu de bugetul naț.-țărănist!) nu au rezolvat-o încă!

O cinstire neașteptată s'a adus poeziei românești în incinta parlamentului. Un guvernamental, a afirmat că

venirea la guvern a d-lui Maniu a fost ajutată între altele și de poezia Ion Opincă, a lui Aron Cotruș.

Există în această poezie două versuri care s'au bucurat de, ca să zicem astfel, onorurile parlamentului:

*„Ioane, ia sama bine,
Țara asta, se reazămă pe tine!”*

Desigur! Oricine ar iscăli asemenea constatare. Dar dacă pe acest reazem se vor îngrămădi mereu biruri noi și angarale de tot felul, nu zicem numai decât că Ion Opincă o să refuze să le mai țină în spinare; dar, de, știți: ca omul! se poate să-i vină chef să-și salte povara ca să și-o rezeme mai bine pe spinare. Și în virtutea legilor fizice, n'ar fi de mirare, ca cei ce stau azi călare pe destinele țarei să sboare mai departe. D'aia în viitoarea ediție credem că poetul Cotruș își va rectifica versurile astfel:

*Ioane ia seama bine
Că țara asta se reazămă pe tine
Și ține-te bine nemișcat fărțate
Că de-i mișca se duc dracului toate
Cad planurile noastre în noroi
Și ce-i mai grav, și noi!*

Dr. Drag

Prin lovitura de stat dată de regele Alexandru în Serbia, regalul dictator a ținut să dovedească încă odată că nu e absolută nevoie de parlament, partide și tot scandalul legat de aceste instituții mult vorbitoare și puțin făptuitoare pentru ca lucrurile să-și urmeze cursul și carul statului să nu derapeze.

Regele a arătat așa dar, că se poate dispensa de aceste articole de lux, care în vremuri pașnice sunt jucărioare necesare iluziei „poporului suveran” dar care la ananghie nu sunt în stare să-și arate foloasele și necesitatea.

Să facem comparația cu ce se întâmplă la noi? În beatitudinea generală, ce oare altceva a fost luarea demisiilor parlamentarilor și prefecților decât tot gestul lui Alexandru al Serbiei, sub altă față.

Jucărioare, jucărioare!
Vai, legalismul domnului Maniu!

Turandot

Curajul țiganului

Intr-o zi, cum multe's alte,
Doi țigani: Stan și Ion
Fură nevoiți să treacă,
Peste linii, la canton.

Dar cheflii, privindu-și nasul
Să nu-l piardă că-i rușine,
Nu se sinchiseau că trenul
Arțagos, spre dâșii vine.

Un român, atenți îi face...
Iar țiganii buimăciți,
Se retrag un pas în urmă...
Și-astfel scapă necionțiți.

Dar când trenu-i dus departe,
Unul din țigani, răstit,
Se-adresează către omul
Carele i-a prevestit.

— „Ce ți-pași așa!.. mănecate-aș!...
De tren ce 'ți-e fric'-așa!?
Și-apoi da calca pre unul,
Hala doar Ion era”.

— „De ce mă, trasnite-ar focul?!”...
— „Ca era mașina hooăă...
Ea venea din partea haia
Unde tu herai în față!”

T. Sandiny

DULCI SUVENIRE

— Aceasta este, doamnă, cea mai inteligentă dintre pasările mele... dar are prostul obicei de a face o gălăgie teribilă când n'are masa la ora cuvenită...

— Il cumpăr.. îl cumpăr.. că-mi amintește de bietul răposatul bărbatul meu.

Desen de Soupault

— Pentru un rășboinic e foarte puțin înărășneț... îi e teamă poate să nu rupă ghiața.

Cine își plătește datoriile

La Sofița Plaivaz, supranumită: „Pușculiță”. Această poreclă i-a fost dată de un iubit, care rămăsese uimit de ușurința cu care ea făcea să dispară hârtiile de bani, precum și de forma rectunghiulară a gurei ei, care lua o înfățișare cam prostănacă atunci când râdea.

Are lume la dejun: două prietene de ale Pușculiței; croitorul, coaforul; și d-na mamă-sa, căreia intimii îi zice mama-Teapă, fiindcă își rade barba și când te sărută te înțeapă; în sfârșit, Vitriolaș, câinele cel negru al Pușculiței, care mușcă ca și numele lui, dar care în același timp nu e în stare să facă altceva mai grozav.

Masa e veselă; în ținuta doamnelor, este puțină neglijență; Vitriolaș mănâncă cât patru, din toate farfuriile; Pușculița e foarte veselă, căci stăpânul ei iubit a plecat de dimineață într-o călătorie de 8 zile, având însă mai întâi grija a-i lăsa ceva părăluțe.

De odată ușa se deschide și Mme Cloanță, negustoreasa cu toaleta-i obișnuită, căreia Pușculița îi datora o mie de lei, își face apariția într-un moment năprasnic... căci nu se știe că are obiceiul a da bacșiș slugilor ca s'o prevină când sunt bani în casă.

Pușculița (cu mâinile la cer). — A! Mme Cloanță! Aci, Vitriolaș!... Eram sigură că are să vie azi să-i plătesc!

Mama Teapă. — Are și asta un nas de torpilor!

M-me Cloanță. — Adevărat? zău că am căzut bine?! Asta mi place... chiar azi am o scadență... (Lui Vitriolaș care se învârtește împrejurul ei și o miroase).

Ia ascultați câinele d-voastră nu cumva ar vrea să mă 'nhațe!...

Pușculița. — Îți foarte mulțumesc. Este hrănit destul de bine, ca să dozească a mușca din d-ta... Și apoi acum mănâncă... dar d-ta ai dejunat?

M-me Cloanță, (care mănecase dar care și zice că două mese nu strică). — Eu?... nu am luat încă masa, draguța mea!

Pușculița (poftind-o pe un scaun lângă ea).

Atunci poftim colea!

M-me Cloanță, (cam îngrijată). — Vezi că... sunt cam grăbită să mă duc să-mi iau banii...

Pușculița (râzând). — Știu eu ce este, ia spune, nu e ce zic eu? Nu poți mânca până ce nu-ți iei banii?... (Și scoate din sân un pachet de hârtii).

Croitorul. — Ce idee caraghioasă, să-ți faci din corset casă de bani...

Pușculița. — Până acum a fost în doliu, corsetul meu acum vrea să-și scoată din pagubă. (Către M-me Cloanță). Cât îți datorez?

M-me Cloanță (își pune ochelarii). O mie de lei și 70 de bani.

— Uite Nicule, fiindcă ai fost cumințe îți dau doi lei.

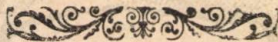
— Ei, ce ți-ai cumpărat pe doi lei?

— Ce mă mai întrebi? Era un ban bulgăresc.

— Nu mai spune! Mititelul! Uite în schimb 5 lei și dă-mi banul strein înapoi.

— Ce să ți-l mai dau? că de-abea l'am putut trece la cofetărie!

Pușculița. — Uite o hârtie nouă, nouă!

Dar iscălește-mi o chitanță de primire.

M-me Cloanță. (scoțând o hârtie din sacul ei). Chiar mi-o și pregătisem chitanța mea de 1490 de lei și...

Pușculița (întinzându-i hârtia de 1000 de lei peste masă). — Dă-mi-o.

M-me Cloanță. — Mulțumesc.

Pușculița (retrăgându-și hârtia). — A! păi vezi că nu e așa! Îți dau, să îmi dai... Dă-mi chitanța, și capeti hârtia!

M-me Cloanță (întinde pe deasupra unei farfurii din care ese aburi chitanța Pușculiței, care îi întinde hârtia de 1000 de lei, dar amândouă aceste cuconite încep a se tachina puțin, fiecare se face că vrea să retragă aceea ce întinde, vroid a pune în același timp, mâna pe cea ce oferă partea adversă). Jocul se termină printr-o catastrofă. În momentul când se sfârșește cu schimbul, biletul de 1000 de lei cade în farfuria cu sos, din care M-me Cloanță o scoate dând un țipăt.

Mama Teapă (fie-sei). — Na, vezi? Proștiile astea sfârșesc în totdeauna rău.

Pușculița. — Ei, și ce e?... Am să-i dau altă hârtie, dacă M-me Cloanță vrea alta!

M-me Cloanță. — Dar nici de cum; e foarte bună și asta, n'am decât s'o șterg.

Așa cum a zis, începe să și facă și apucând frumos hârtia de un colț care e plină de sos, o scutură masinalmente, sub masă. Dar altă nenorocire! Vitriolaș care mirosea pe sub masă, se apropie, o simte, crede că e o atenție draguță pentru el și hop! mia de lei alunecă pe gâtul câinelui înainte chiar că M-me Cloanță să mai încerce a o scoate. Nemaî având ce face începe să urle și să sbiere.

Pușculița (speriată). — Ce s'a întâmplat?

M-me Cloanță. — Ce să fie? Uite iavra asta de câine care mi-a luat...

Pușculița (isbucnind în hohot de râs). — Ei vezi că asta e frumos! Cum, Vitriolaș ți-a înghițit mia?... E dulce, nu e așa mă Vitriolaș! Vin la mama să te sărut!

M-me Cloanță (foarte palidă). — Dar... D-ta ai să-mi dai mia de lei?

Pușculița. — Care mie? Nu ți-am plătit-o?

M-me Cloanță. — Cum? Dar nu mi-a înghițit-o potaia d-tale de câine?

Pușculița (rece). — D-ta spui! Eu, n'am văzut nimic!

Toți cei dela masă. — Nici eu, nici eu n'am văzut!

M-me Cloanță. — Dar îmi datorezi 1000 de lei?

Pușculița. — O mie lei? Asta e o-brăznicie porcească, M-me Cloanță, Eu am primit chitanța.

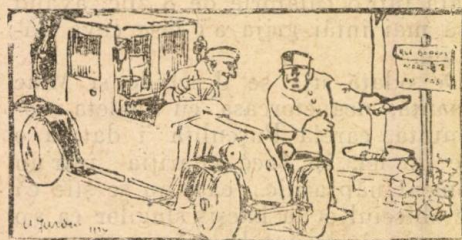
M-me Cloanță (furioasă). Hoafo! hoafo! Dar, lasă că viu eu mâine, cu comisaru... Și o să vedem!... O să vedem noi!

(Eșire zgomotoasă a lui M-me Cloanță în mijlocul răsetelor tuturor).

Pușculița (venindu-i o idee, chiamă slujnica). — Smărăndițo!... Smărăndițo!... Du-te repede la farmacie!... (li spune la ureche ce să ia). Aide, fuga! Și tu mamă vezi de supraveghiază pe Vitriolaș și dacă dă afară mia de lei, păstrează-o pentru cheltuelile casei din luna viitoare!!

Tepes

CIRCULAȚIA

— Vrei să te bag la arest, ca să te învăț să mergi la pas?

Desen de J. J. J.

Constatări

Imi amintesc de-atâtea lucruri
Ce azi îmi par curat povești,
Când mă'nchinam la două mucuri
Și perdeam nopți pe la ferești

Când străbăteam întreg orașul,
Indiferent de timp: rău, bun;
Ducând pe Grand, câte-o dudue
Pe care o iubeam nebun.

Accasta doar o săptămână.
Că'n urmă pe la Abator
Să conduc alta, pentru care
Eram decis să mă omor.

Și străbătând atâtea drumuri
Cu fel de fel de damicele,
Imi amintesc căntoldeauna
Eram în criză... de pingele.

Ba dese ori chiar și de masă
Uitam, pe cât îmi amintesc,
Lăsând stomacul să declame
Cu tot avântu-i tinereșc.

Nu mai vorbesc de jurăminte
Și declarații de amor,
Făcute unele în versuri,
Lipsite de câte-un picior.

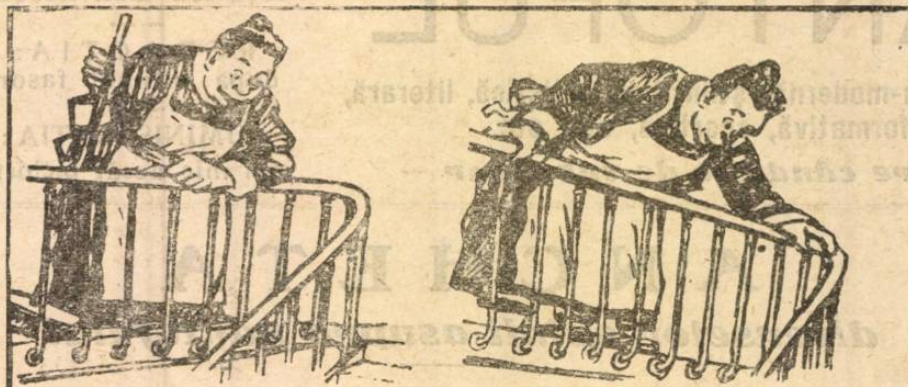
De cărți poștale ilustrate
Cu porumbei stând cioc în cioc,
Cu inimioare sângerate,
Nu mă uita și busuioc.

Limbașul mărcilor poștale
Și chiar limbașul de culori
Le cunoșteam ca „Tatăl nostru”,
Făceam în mahala furori.

Curat un erai și jumătate
Eram acum un sferț de peac
Azi am o singură nevăstă
Și-aproape nu-i mai dau de teac!

Ciupac

O portăreasă prea îndatoritoare

Portăreasa? — Aici! eu sunt... Pe cine căutați?..

Domnul Vasilescu?... Aici stă!.. La etajul al șaselea.

Dumneata cauți pe domnul Vasilescu? Ai nimerit cam prost...

...fiindcă e dus la țară!..

Dar zeul dragostei veghea

Tase Lăteanu, vechiu comerciant retras din afaceri, care la cincizeci de ani trecuți se însurase cu o fată tânără, credea că averea sa destul de mare, va fi de ajuns ca să poarte pe frunte coarnele tradiționale.

El crezuse că evită ori ce pericol dacă se duce să-și aleagă soția într-un oraș de provincie, dintr-o familie în care virtutea morală e singura bogăție. El alesese pe timida Lucia care nici nu bănuia ce înseamnă amorul. Ea nu se plângea și își închipuia că toți bărbații seamănă cu Tase.

Tase, pe altă parte, nu lăsase nici o carte la îndemâna soției sale în care

să se vorbească de dragoste, ci numai povești scrise pentru copii. Dar zeul amorului veghea. Malițiosul Cupidon dăse ca vecin soților Lăteanu pe Marcel Constant, un avocat spiritual, elegant și frumos.

Subretele sunt făcute pentru a duce corespondențe tandre pe sub nasul bărbaților bătrâni și geloși. Roza, camerista Luciei, nu dorea decât un lucru: să servească pe stăpână-sa și pe tânărul avocat.

Ea o făcea nu numai pentru câte-va sute de lei ce-i da avocatul, ci și din spirit de solidaritate feminină.

O lungă și pasionată coresponden-

ță se stabili între Marcel și Lucia. Dar dacă e plăcut să scrii, e și mai plăcut să-ți spui prin grai sentimentele ce simți.

Astfel dorința arzătoare a celor doi amorezați era să se vadă, să petreacă câteva ore împreună.

Lucrul era foarte greu. Totuși, Venus a pus șiretenia în inima femeii și Lucia găsi o stratagemă. Ea ceru bărbatului ei să o ducă odată la un bal mascat. Bine înțeles, că gelosul și bătrânul său bărbat refuză, zicând că balul mascat nu e pentru femei cinstite.

— Bine, zise Lucia, renunț.

Dar după trei zile Tase primea o scrisoare anonimă în care i se spunea că nevastă-sa și-a cumpărat un domino și că avea de gând să se ducă la balul Presei.

Prima mișcare a lui Tase fu să arate Luciei scrisoarea, dar pe urmă se răzgândi.

— În felul cum a fost crescută nevastă-mea, cred că nu e capabilă să mă înșele. Vrea să se ducă la bal împinsă de demonul curiozității. Asta o să-i servească de lecție, când voi apărea în fața ei în mijlocul balului. O să vadă că nu poate scăpa supravegherei mele și îi va fi rușine. În ziua balului, pretextă o afacere urgentă la Ploiești și se puse la pândă nu departe de locuința sa.

Pe la unsprezece văzu eșind pe soția sa îmbrăcată într-un domino negru, așa cum i se spusese în scrisoare. O mască neagră îi acoperea complet figura.

Tase se luă după Lucia cu inima bătându-i de grije. În bal, tuturor bărbaților care veneau să-i facă curte le arăta o mică tăbliță atârnată de un lănișor și pe care era scris ceva. Intrigat, se apropie și Tase care se deghizase așa de bine că nu putea fi recunoscut. Incepu să-i facă complimente și voi să o ia la braț dar Lucia îi arătă tăblița pe care era scris:

„Sunt surdă și mută. Am venit aici din simplă curiozitate. Sunt femeie cinstită și dacă insiști, plec imediat”.

Tase rămase încrămenit de admirație în fața virtuții soției sale.

— Știam eu bine, gândi el, nebun de bucurie. Nu era vorba de cât de o simplă curiozitate. Lucica e femeia cea mai cinstită.

Purtarea nevestei sale, într-adevăr nu lăsa nimic de dorit. Respingea pe toți cari voiau să intre în vorbă cu ea.

— Nu, nu voi interveni, se gândi Tase, sunt sigur acum de virtutea ei.

În vreme ce el se bucura astfel la balul Presei, nevastă-sa schimba cele mai arzătoare cuvinte de dragoste cu Marcel Constant. Căci aceia care se dusesse la Balul Presei, nu era Lucia, ci Roza, camerista sa credincioasă care fiind de aceeași talie cu stăpână-sa se îmbrăcase cu un domino.

Și astfel, cu toată supravegherea sa, fu înșelat foarte ingenios cel mai sever și bănuitor bărbat bătrân.

Yvonne

SEDIUL: Intre cei doi
poli (Nord și Sud)

ABONAMENTUL:
(cu perechea)

Girant responsabil
— Nea Ghiță Calapod —

PANTOFUL

Revistă ultra-modernă, științifică, artistică, literară,
informativă, sportivă, etc. etc.

— *Apare când ese de sub tipar* —

DIRECȚIA:
Moșulică Bancherescu

REDACȚIA:
după ultimul fason

ADMINISTRAȚIA:
mai mic decât piciorul

QUATREN

Pantofule frumos, cu bot subțire
Ce'mpodobești atâtea piciorușe
Neastâmpărat, cu firea jucăușe
Ce bagi în draci atâtea omenire,

Cu nasu'n sus, o viață 'ntreagă stai,
Te știm că ești din cel mai fin șevro
Și zilele'ți petreci în mi-re-do
Cu damele frumoase — ca un crai.

Îți porți stăpâna mândru ca un Vodă,
Cu ea te plimbi pe jos, ori în mașină—
In față-ți mapamondul se închină
Ca'n cinstea celui care e la modă.

Dar viața ta, lipsită de nevoi,
Pantofule 'ngâmfat ca un artist,
Sfârșește, mă, întotdeauna trist —
Murdar și rupt, în lada cu gunoi.

Zefir-Pitești.

ILUZIE

— Bine, draga mea, nu poți eși îmbrăcată astfel.

— Nu'ți fie teamă. Tu știi că nu te iubesc de cât pe tine.

ANCHETA

diverselor opinii asupra pantofului

A fost prima mea jucărie serioasă;
căci m'a trântit repetent într'a șasea.
Un licean.

E temelia eleganței feminine; o temelie cu lustru. *Un arhitect.*

Cel mai bun mijloc de a căpăta bățături, pe cari trebuie să le tai cu bri-ciul lui bărbatu-meu. *Coana Leanca Dudău.*

Inseamnă o mie de lei topiți din leafă, regulat din două în două luni. *Un funcționar.*

Un lucru bun în căsnicie, dar care nu trebuie lăsat să ți se urce'n cap. *Mussolini.*

Un articol de lux, care ar trebui impus la cel mai sever impozit. *Un ministru de finanțe.*

E ceva ce iubesc foarte mult, fiindcă e frumos.

Un francez.

E aceia ce visez în lungile mele clipe de singurătate.

Un poet.

Ceva la care nici nu mă mai gândesc — de când am plecat dela putere.

Gen. Aversescu

Un dușman ce trebuie exterminat prin foc și bombe și înlocuit cu cisma proletară.

Un comunist

E un ingrat — pentru care pielea noastră intră la tăbăceală.

Vaca și vișelul

E una din armele cu cari atacăm buzunarele bărbaților.

Nina Singurica

Pantoful este un obiect ce face parte din îmbrăcăminte. Și atât.

Un englez

Ca valul mării, furtunos
Eu încă simt prin vine,
Pentr'un pantof mic și frumos,
Cum fierbe mustu'n mine.

Oct. Goga

Pantoful e un articol fără de care ași da faliment.

Un negustor de încălțăminte

Ceva care se lucrează astfel: pentru eleve cu un centimetru mai larg, pentru domnișoare exact pe picior, pentru doamne cu un centimetru-doi (după vârstă) mai strâmt.

Un pantofar

p. conf. *Agencia Z.*

Un pantof cu noroc

— Didino, dă-mi repede pantofii! Am întârziat.

D-na Lizica Dudeanu e foarte grăbită. Ceaiul d-nei Butoescu, la care e invitată, e anunțat pentru ora 8 — și până atunci abia mai e un sfert de oră.

— Am adus pantofii cei noi, conită. Dar nu vă strâng?

— Ei!... Se mai lasă cu timpul.. Ah! Inchee-mă tu. Doamne-Doamne! cum nu se pricep pantofariiăștia să facă pantofii mici și să nu strângă!...

Însfârșit, îmbrăcată, d-na Lizica coboară în stradă, ia un taxic și sosește tocmă la timp la d-na Butoescu.

Lume multă invitată. Cunoscute, prieteni și — d. Jenică Popescu, nelipsitul de pretutindeni și mai ales nelipsitul din umbra d-nei Lizica Dudeanu, căreia îi face cea mai înflăcărată curte.

Lizica însă, căsătorită și al cărei soț e adesea plecat în inspecții, se ține în rezervă, deși curtea frumosului Jenică nu'i displace.

La ceai întâmplarea i-a așezat vis-à-vis. Glume, veselie, priviri, șoapte. Atmosfera încărcată de voce bună, întretesută de mici intrigă.

După un timp, Lizica, roșie la față din cauza strânsoarei pantofilor,

— Ca să ai o prietenă desinteresată și care să nu'ți ceară bani, n'ai de cât să'i dai înainte de a'ți cere.

printr'o foarte dibace și neobservată manevră — se descaltă, lăsând jos pantofii, sub lungă față de masă, care acoperă și picioarele. Zâmbește ușurată și mulțumită, tocmai când Jenică îi adresa una din cele mai înfocate priviri.

— Ce frumoasă ești astă seară! îi șoptește el, admirând-o.

Invitații, pe rând, se ridică și trec în sala de dans. Domnii ies să fumeze, îndrăgostiții fug în căutarea ungherelor nebănuite.

Jenică rămâne încă lângă Lizica Dudeanu. După priviri lungi și zâmbete cu înțelesuri, ultimii invitați trec în salon.

— E evident, monșer, Lizica și Jenică bat la unison.

Ori, ce se întâmplase? Lizica, voină să se ridice, și-a căutat mai întâi pantofii, să se încalțe. Însă, n'a mai găsit sub masă decât unul.

—Lizi adorată, de ce nu vrei să treci dincolo? Lumca e așa de curioasă... Să te las singură?...

Jenică, neștiind ce să facă, se ridică să plece. Lizica însă, desorientată, îl reținu și-i mărturisii în șoapte mo-

tivul — i se furase un pantof și era desculță.

— Dacă ții la prietenia mea, ajută-mă! Ce să fac?

Jenică n'a stat mult pe gânduri. A plecat să caute pantoful. Norocul i-a ajutat să'l descopere în antret, unde îl dusesse cățelul d-nei Miopescu.

Ascunzând sub haină pantoful, se întoarse radios în sala de ceai. Aci însă găsește o pereche de verișori înamorți, care-i arată cu degetul că d-na Lizica Dudeanu a dispărut.

Jenică se îndreaptă spre ușa cea mai apropiată de scaunul unde șezuse Lizica. Intră într'un mic dormitor, probabil al d-lui Butoescu, unde erau împrăștiate haine bărbătești.

Lizica era acolo.

— Nu mai puteam sta astfel în sală, unde vin copiii să petreacă. Ai găsit pantoful. Ce gentil ești! Cum să ți mulțumesc?

Jenică îi ceru voe s'o încalțe el. Ea era roză, el clocotea de iubire.

— Te ador, Lizico! Ah! De ce ești tu căsătorită?...

În clipa când săruta piciorul cald și alb, deasupra portierei, d. Butoes-

cu împreună cu alți bărbați, deschisese ușa. Veniseră fără să bănuiască ceva.

— Pardon! Scuzați-ne!

Ușa se închise la loc. Domnii se retraseră râzând. Jenică și Lizica, albi la față, se priviră fără o vorbă.

— Ce mai fac acum?... Întâmplarea aceasta va fi comentată și interpretată în cel mai rău sens. Bărbatul meu e o brută. Are să fie în stare să mă bată, să mă...

Lizica plângea. În salon se râdea pe toate tonurile. Jenică hotărât s'o apere contra oricui, o rugă să iasă împreună cu el.

— Mă duc la mama, se hotărî Lizica.

— Te voi însoți și voi explica mamei d-tale, Lizico, întâmplarea. Te iubesc și voi ști să te scot din această încurcătură.

A doua zi Dudeanu, bazat pe atâția martori, intentă infuriat divorțul. Iar după scurgerea termenului legal dela pronunțarea sentinței definitive de despărțenie, aceiași prieteni asistau la cununia Lizicii cu Jenică, — fericire la care se ajunsese dela un pantof strâmt furat de un cățel.

Zamfirache

REȚETA No. 14

Friptură de mistreț

Se vâncează mistrețul cu cartușe de mare calibru, sau se cumpără vânat gata (parcă pare mai ușor).

Se curăță șoriciul cu o rindea bine ascuțită, după care se pune carnea în apă tare să se frăgezască. După o săptămână se scoate și se spală cu o soluție de amoniac și benzină până îi ies toate petele de untură, după care se bate bine cu un ciocânel de cel puțin douăzeci de kgr. Pentru ca gustul cărnii să fie cât mai plăcut, se presară de-asupra două, trei lingurițe cu praf de vanilie, sămburi de mere creșteți și pudră de cacao.

După aceea se așază în tavă și se pun peste ea două chilogramme de vin nou, un pumn de stafide și patru, cinci nuci costelive.

Când totul e gata, se scoate tava de la cuptor și se pune la gheață, știut fiind că porcii mistreți durează foarte bine la frig.

Dacă totuși friptura nu va fi atât de fragedă, pisați și presărați de-asupra câteva boabe de sodă caustică.

La caz de nici așa nu vă e pe plac, altă dată lăsați-vă păgubași!

Iorgu

LA ȘCOALA

— Poți să-mi spui un punct de pe glob, unde nu e niciodată război?

— Da, dom'le! Pe marele ocean Pacific.

Desen de Guépin

Humorul japonez

BROASCA

Un băiat de magazin strânsese și el un număr oare care de piese de bani pe care le înșirase, după obicei, pe o sfoară. El ascunse această comoară, îngropând-o lângă un mic bazin din grădină. Când fu gata să acopere gaura, se adresă banilor zicând:

— Dacă cine-va v'ar găsi, să vă schimbați într-o broască.

Ori, Saucuke, servitorul casei, văzuse și auzise totul. El scoase banii din gaură și puse în locul lor o broască.

A doua zi băiatului îi veni gustul să-și admire comoara, dar nu găsi în locul banilor de cât o broască enormă.

— Sunt eu! sunt eu!

Bine înțeles, broasca nu se schimbă în bani ci văzându-se liberă, sări în bazin. Văzând aceasta băiatul se desbracă de vestimente și se aruncă în apă în urmărirea bunului său.

El deranjă, de sigur, numeroase mici broaște, care apărură la suprafață.

— Vai! exclamă băiatul, s'a rupt sfoara!

PREȚUL MIROSULUI

Nu trecea o zi fără ca un vestit avar să nu vie în fața unui restaurant unde se servea și cârnați prăjiți spre a savura mirosul delicat ce eșea dela bucătărie.

Cu nările pline de mirosul delicios avarul nostru se înapoia acasă unde se mulțumea cu meniul lui simplu: orez fiert în apă. Stăpânul restaurantului, care observase acest joc, se gândi să-i joace o festă. Se duse la avar și îi prezintă o notă.

— Nu-mi amintesc să-ți datorez nimic, strigă acesta.

Patronul restaurantului răspunse: — Imi datorești opt sute mon (monedă veche) prețul mirosului bucătăriei mele de care te-ai îndestulat până acum. Te rog plătește-mi!

Patronul avea dreptate și fără să fie rugat, avarul aruncă pe masă monedă cerută. Pe urmă o adună și zise:

— Acum poți pleca, ești plătit. Ai auzit sunetul banilor mei!

POESIA DE ADIO A TALHARULUI

Un tâlhar, când îl duceau să-l execute, se adresă călăului:

— Așteaptă un moment, vreau să compui o poezie de adio vieții!

— E un gest laudabil! Fă-ți poezia în liniște, te ascult.

Și hoțul exclamă următoarele versuri:

„Am regreta mai mult viața

„In asemenea condițiuni

„Dacă n'am ști deja

„Că trebuie să murim!

— Dar acestea sunt versuri celebre compuse de Ota Dōkwau! strigă călăul mirat.

— E ultimul meu furt! murmură pungașul.

BONZUL

Zăbind un sărman bonz (preot) care trecea prin fața casei, o femeie se adresă bărbatului ei:

— Uite ce murdar e bonzul ăsta.

Bărbatul răspunse:

— Nu trebuie să te exprimi astfel. Se zice că sfântul Kōvō se preumblă sub aspectul unui bonz mizerabil ca să facă penitență și să răscumpere lumea. La auzul acestor cuvinte bonzul se opri și zise:

— Am fost recunoscut!

Bărbatul strigă.

— Uite ce bonz îndrăzneț! Când zic că ar putea fi Kōbō, răspunde: „Am fost recunoscut!”

— Am fost iar recunoscut! răspunse imediat bonzul.

MIRACOLUL

Un om care își perduse soția își exprimă unui prieten dorința de a o revedea. Prietenul îi spuse:

— Se zice că dacă cine-va arde „haugoukō” (un fel de erbură evocatoare de suflete) în fața mormântului, se arată umbra defunctului.

Omul nostru răspunse:

— Vreau să-mi revăd femeia în modul acesta!

Și plecă direct la drogherie ca să cumpere acele erbură și să se ducă la mormântul scumpei sale soții.

În vreme ce erburile ardeau mormântul tremura. Omul văzu în acest fenomen, proba eficacității erburilor, care arseră toate fără ca moarta să se arate. Atunci el crezu că a cumpărat prea puține și se înapoie acasă ca să mai ia bani de oarece nu mai avea la el. Mamă-sa văzându-l îl întrebă:

— Unde erai adineauri când a fost cutremurul de pământ?...

— Domnule fakir, ești bun să-mi acorzi un interviu.

— Ia loc, te rog, scumpe domnule reporter, și să stăm de vorbă.

— Pe vremea mea, trebuia să te scoli de dimineată nu la prânz, dacă voiai să-ți câștigi viața.
— Poate... dar acum e cu totul contrariu...

Culegând trandafirii

O doamnă foarte ușorică, își reînnoiește zugrăvelile și mobila. Voind să iasă în oraș, cheamă pe un pictor zugrav bătrân care lucra acolo ca să i dea câteva indicații asupra lucrării ce trebuia executată în lipsa ei:

— Vino în dormitorul meu, zise ea, ca să ți arăt ceva.

Bătrânul lucrător interpretează greșit fraza sau intențiile doamnei căci răspunse:

— O: doamnă, știi, la etatea mea mi-ar place mai bine un pahar cu vin!

•

O eroare.

Tânărul Poponete invită pe d-șora Vasilescu la un vals.

— Nu dansez cu copii! răspunde d-șora căreia i se pare prea imberb tânărul.

Tânărul foarte reverențios se scuză:

— Să mă fărtați, d-șoară, n'am știut că sunteți în poziție.

•

O fetiță mică conduce pe un cerșetor. O trecătoare care i-a aruncat un leu în pălărie, o întreabă:

— Ce ai să faci când vei ajunge mare?

— Am să mă mărit cu un adevărat orb care să nu vadă ceia ce mi se dă, răspunse fetița.

•

— Toto, citează un corp transparent.

— O chee de broască, papa!

•

Nu împrumuta nici o dată bani de la Goldstein. E un cămătar fără scamă; ia trei zeci la sută iarna și patru zeci la sută vara.

— De ce ia mai mult vara?

— Pentru-că zilele sunt mai lungi.

•

La un club, seara, la esire un jucător acostează pe un altul:

— Domnule, mi-am făcut convingerea că ești un trișor.

— Domnule!

— Nu te supăra... vreau să ți propun să ne asociem.

De trei ani Jak servea de ajutor grădinar la castelul Forenberg și avea tot ce îi trebuia ca să se considere cel mai fericit băiat, dacă într-o zi, stăpâna castelului, n'ar fi remarcat că e băiat frumos. Ea se dusesse în seră să culegă trandafiri ca să-și garnisească vasele de flori. Marchiza era femeie frumoasă, măritată prea tânără cu un gentilom cam trecut. Toate ocaziile erau pretexte de nebunii. Și ea nu admitea cu aceste nebunii să nu se realizeze imediat după dorințele sale. Astfel, fără codri, făcu pe Jak să înțeleagă că-l place și fu foarte mirată în fața atitudinii jenată și rezervată a acestuia.

— N'a înțeles, gândi ea.

Și a doua zi veni din nou în seră, punând acuma punctul pe i. Jak se turbură, plecă ochii, întoarse capul.

— Cum? întreabă ea furioasă. Nu sunt frumoasă?

O! bietul Jack o găseae frumoasă și apetisantă. Și el suferea grozav să nu primească darul splendid ce i se oferea. Dar era un băiat scrupulos. Să înșele un stăpân așa de generos ca marchizul i se părea un lucru ticălos. Și dacă ar fi fost numai

marchizul! Dar mai era și doctorul Marcilon, primarul din Forenberg, care era amantul marchizei, lucru știut de toată lumea. Atunci? Să înșele de o dată și pe marchiz și pe primar! Nici odată.

Supliciul său era mare și se temea să nu înnebunească. Într-o zi mărturisii total marchizei.

— Bietul băiat! Asta era? Și ce are aface bărbatul meu și primarul, dacă tu îmi plăci?

— Doamna e foarte bună... dar nu pot!

— Nu poți veni în camera mea dacă eu te rog?

El tremurând, dar stoic răspunse:

— Nu, nu pot doamnă marchiză!

Ea se gândi puțin, și cu o lucire malițioasă în ochi zise:

— Dar dacă ei ți-ar zice?

— O! atunci!... dar cum nici odată nu mi vor zice...

A doua zi după dejun, cum marchizul și primarul, cu năsturele pe umăr, se pregăteau să plece la vânătoare după prepelițe, marchiza care se uise în camera sa, îi strigă pe fereastră:

— Sunt închisă în camera mea

— După cum văd adori radionia, nu e așa?

— Nu, dar având drăciile astea la ureche nu mai aud ce mi zice nepasta!

Cheia s'a înțepenit în broască și nu pot s'o fac să se miște.

— Vai și noi care ne grăbeam! Ce e de făcut?

— Poate trimeteți vre-un servitor. Dar ar trebui să se urce pe balcon.

Morchizul a cărui sveltețe era o amintire îndepărtată, se adresa primarului, dar și acesta se scuza că i vine amețea.

— Poate că Jak ar putea să se urce mai ușor, înșinuă ea, și voi ați putea să plecați!

Încântat, marchizul chemă pe ajutorul de grădinar.

— Încearcă să te urci cu o scară până la fereastra doamnei, intri pe fereastră și să-ți explice atunci ce ai de făcut.

Încrăcunat, înspăimântat, sărmanul băiat își întoarse privirea spre primar.

— Grăbește-te, îi zise acesta, doamna te așteaptă.

Un val de sânge se urcă în figura tânărului. Ah! dacă i se comandă...

Și cu o agilitate de maimuță, se urcă la etaj unde îl aștepta marchiza. Ajuns la fereastră se opri o secundă ezitând.

Intră, zise marchiza din fundul camerei, unde se retrăsese.

— Intră odată, îi strigă primarul care pornise deja pe poartă...

— Intră, ce naiba! adogă marchizul care alergă să-și ajungă tovarășul.

Atunci ce voiți să facă el contra trei? A trebuit să intre!

Farseuru

DIN COLȚUL
MEU

IMPRUMUTUL

Nu că fac politică, dar vorbim, curat vorba „nu că spun, dar zic”. E discuția de mult așteptatul, trâmbitatul și mult doritul împrumut. Vine sau nu vine? Deocamdată văd că ne vin fel de fel de promisiuni, comisii, adesiuni, însă atât și numai atât. Guvernul promite, „Dimineața” admite, iar poporul înghite. Că e și câte unul care sughite, n'am curaj să zic: nu.

Că se va face împrumutul e lucru cert, lucru pentru care aș putea da orice fel de garanții.

Să face, domnilor, se face, pentru că nu se poate altfel. Și chiar dacă se vor pune toți contra, noi tot vom face împrumutul, împrumutându-ne unul de la altul și tot... vom plăti noile impozite, puse cu toată dragostea pe capul nostru, de către cel mai popular dintre guverne.

Timida

O SOLUȚIE

— Când respir, domnule doctor, simt că mă înec!...

— Ei bine, nu respira, e foarte simplu!

RĂSUL

Ea râdea ușor, cu un râs tânăr și ascuțit care îi muia ochii de lacrimi, și pe care și-l reproșa pe urmă ca o lipsă de demnitate a unei mame cu patru copii și care avea în spate atâtea griji.

Își oprea cascadele râsului său muștrându-se:

„Aide!... trebuie să fim serioși!...” Pe urmă începea din nou să râdă așa de tare că îi tremurau și ochelarii pe nas.

Noi doream să-i provocăm râsul, mai ales când ne făcuserăm mai mari și când citeam pe figura mamei, grijile zilei de mâine, un fel de tristețe ce o coprindea gândindu-se la viitorul nostru de copii fără avere, la sănătatea ei amenințată, la bătrânețea

care înțepenisese un picior al tovarășului ei scump, iubitul nostru tată.

Tăcând, mama semăna cu toate mamele, dar vorba îi aducea pe figură o tinerețe neînvinsă. Ea putu să slăbească de supărări, dar nu vorbi nici odată trist. Într-o zi tata îi spuse că o să moară înaintea ei.

— Da? Ei bine, încearcă să mori înaintea mea și vei vedea!

— O să încerc, scumpa mea, răspunse el.

Cu ochii fulgerători îi zise:

— Te recunosc, același egoist care ai fost toată viața! Ah! de ce te-am luat de bărbat!... De o vreme nu vorbești de cât că ai să mori înaintea mea! Aide, încearcă numai!

El încercă și reuși la șapte-zeci și cinci de ani, ținând mâinile iubitei sale soții. Avu o înmormântare frumoasă și mama mea îl întovărăși până

la marginea mormântului fără să so-
văască, micuță și demnă sub voalul
care o acoperea, murmurând încet, nu
mai pentru el, cuvinte de dragoste.

Noi o aduserăm acasă unde se re-
voltă contra doliului său, contra cre-
pului care se agăța de toate cheile uși-
lor, contra cașmirului care o înăbușia.

Se repauză în salon aproape de ma-
rele fotoliu verde în care tatăl meu nu
se va mai așeza. Neliniștită, aprinsă la
față, zicea fără să plângă :

— Ah ! ce cald e ! Doamne, ce cald
ține negrul. Nu crezi că acum aș pu-
tea pune rochia mea bleu ?

— Dar...

— Ce ? din cauza doliului ? Am o-
roare de negru, e așa de trist ! Ce le-
gătură e între acest cașmir și crep și
propriile mele sentimente ?

Să nu te văd nici odată că porți do-
liul după mine. Tu știi că nu mi place
pentru tine decât rozul și bleu-verte...

Se ridică brusc, făcu câțiva pași
spre dormitor și se opri :

— Ah ! e drept...

Se așază din nou pe scaun cu un
gest simplu și umil, arătând că pentru
prima oară în ziua aceea, uitase că „el”
era mort.

— Vrei să-ți dau un pahar de apă,
mamă ? Nu vrei să te culci ?

— Nu, de ce ? Sunt bolnavă ?...

Se așază din nou în fotoliu și începu
să se gândească.

Un pui pe care mama îl iubea mult,
apăru în ușă, își ridică coada covrig,
și făcu o săritură așa de caraghioasă,
se sperie singur de el, și o luă la fugă.

— Privește, privește Coleta, ce ca-
raghios e !

Și râdea, scumpa mea mamă îndol-
liată, râdea cu râsul ei ascuțit de fată
tânără, bătând din mâini. Amintirea
fulgerătoare opri această cascadă de
râs, uscă în ochii mamei lacrimile râ-
sului. Cu toate acestea nu se scuză că
a râs, nici în ziua aceea, nici în cele ce
urmară, căci ea ne făcu grația, per-
zând pe acela pe care îl iubea așa de
mult, să rămâie aceiași dinainte, accep-
tând durerea sa cu seninătate, resem-
nată, schimbătoare și generoasă, în-
conjurată de copii, de flori și animale
care toți o adorau !

TRAVERSARE

— În toată cariera mea de căpitan
de cursă lungă n'am avut o traversare
mai periculoasă ca a căii Victoriei, de
când cu reglementarea circulației.

CREDITORUL. — Mi-a spus nevasta
să nu mă mai întorc acasă, dacă nu
încasez acești bani.

DEBITORUL. — Cu alte cuvinte,
prea să divorțeze

O sinecură

Tânărul palid. — D-nul Tudose, mă
rog ?

Deputatul. — Sunt eu, D-le.

Tânărul palid. — A ! perfect... vă
cer ertare, D-le, viu pentru... sau
mai bine : am auzit că aveți nevoie
de un secretar...

Deputatul. — Exact.

Tânărul palid. — Poate că D. A-
lexe v'a vorbit de mine ? Eu sunt D.
Firfirică.

Deputatul. — A ! foarte bine. În a-
devăr, D. Alexe, mi-a vorbit de D-ta...
Ești bacalaureat ? Și mai bine ! A-
tunci să mergem, drept la pîntă,
D-le Firfirică. — Păi ce să-ți spui ?

D-le Firfirică, afacerea este ca și
terminată, te iau la mine.

Doamne, eu știu că la început, lea-
fa nu poate fi așa de mare...

Tânărul palid. — O ! bine înțeles.

Deputatul. — Eu dau 2000 fr. pe lu-
nă. Evident că e puțin, aproape ni-
ți ajunge, dar D-ta ești tânăr și sunt
sigur să ai să ajungi repede, de-
parte. În schimbul modestei sume
în cheștiune, îți cer — Oh ! mai ni-
mic. Sunt un om foarte simplu, să
ști... Intrând la mine, nu te consi-
der împloiat, dar ca prietenul, ca-
maradul meu.

Tânărul palid. — O ! D-le !...

Deputatul. — Da, da, camaradul
meu : lăconșolarul meu, cum ziceți
D-voastră tineri. — conșolarul
meu.

Tânărul palid. — Sunteți foarte a-
mabil, în adevăr.

Deputatul. — Aci, ești absolut sta-
pân.

Eu nu mai exist, D-ta ai să te des-
curci cum vei ști mai bine. Lucrul
d-tale de altfel, este fără însemnă-
tate : dimineața, vii la 7 ; arunci o pri-
vire în cabinetul meu, așezi puțin
hârtiile, și dragă d-le, dacă e ceva
praf, în dreapta stînga : l ștergi —
și vorba accia, la război, ca la răz-
boi ! — dacă e prea murdar, mai dai
și puțin cu mătura ! La ora 8, te duci
să mi cumperi ziarele ; și când te
cui sus, profiți de ocazie ca să mi
aduci și laptele, pe care o să te rog
să-l încălzești. La 9 îți dictez
vre-o duzină de scrisori. La 10, ar-
ticolul meu pentru „Pîinea Poporu-
lui”. (Mi-l scrii cu cerneală specia-
lă și îmi scoti cincisprezece probe
pe autocopsii. Lucrul acesta sfârșit,
duci articolul la poștă și te întorci
ca să mi citești ziarele din provin-
cie. Apoi între 11 și 12, îmi faci țigă-
ri pentru toată ziua, știi ca să te
mai distrezi puțin. Am un model
splendid, ai să vezi, are haz, când
l funcționezi. La 12 te duci la dejun.

Tânărul palid. — Bine.

Deputatul. — După prânz, până la
3 îmi recopiezi câteva capitole din
ultimul meu roman. La 3 și jumăta-
te, vii să mă iei la Cameră, pentru
corespondența străină. Îți dau actele
necesari, D-ta o ștergi la telefon și
odată expediată și lucrarea asta, vii
și mă aștepti la Club, unde îmi fac
partida mea de Domino cu Fremu-
reanu al tânăr. Atunci îți dau lista
pentru câteva târgueli în târg și dra-
gă domnule atîta tot. Cea mai mare
parte d'n vreme ești liber, înainte de
9 seara. Vezi dragă, d-le Firfirică, că
e nimica toată. Ei îți convine ?

Tânărul palid. — Admirabil ! Cu
toate acestea înainte de a mă pro-
nunța, aș dori să vă fac o întrebare.

Deputatul. — Spune.

Tânărul palid. — Sunteți multu-
miți de spalătoreasă D-voastră ?

Deputatul. — Ha ! Ha ! Ha ! Ha !
Dar de ce măntrebi ?

Tânărul palid. — Fiindcă dacă ați
avea a vă plînge de dansa zel pu-
țin, ași putea foarte bine să vă câr-
pesc rufe, să vi le marchez, să
vi le spal, și să vi le și calc, în orele
mele libere.

PUNCT DE VEDERE

— Am să te iubesc toată viața, cu mâinile încrucișate!

— Da, e draguț din partea ta, dar în felul acesta, cum ai să poți să-mi semnezi cecurile?...

Balada unui disperat

— Note găsite pe stradă —

Disperat de plecarea Odetei în provincie într-un turneu teatral, m'am hotărât să fac o baladă. Zece luni! Nu se va înapoia de cât peste zece luni! O eternitate! Inchizând ochii, o revăd pe peronul gării, cu valiza în mână, cu cutiuța cu farduri. Împreună cu Odete pleca regisorul, marele comic, unicul comic, primadona lejeră, care cântărește optzeci și cinci de kilo, dansatorul egiptian, dansatoarea, și se mai afla pe peron și logodnicul Odetei, care bine voaște să mă considere ca tutorul ei.

Înainte de plecării, el se adresează marelui comic:

— Ți-o încredințez, e un copil, n'are de cât douăzeci de ani.

Și acesta răspunzând:

— Te rog să ai încredere în mine.

Pe urmă, cum trenul fluera, Odete sărută pe logodnicul ei și pe mine. Zăririi două lacrimi lucind în ochii ei, dar pe cine plângea? Pe logodnicul ei sau pe mine? Îndrăznesc să sper că pe mine, sau cel puțin o lacrimă pentru mine și alta pentru el. Și o revăd în trenul care pleca, aplecată pe fereastră, trimițând logodnicului ei... sau mie, sărutări din vârful degetelor.

Cu inima strânsă, eșirăm din gară,

fără să zicem un cuvânt. Logodnicul îmi strânse mâna ca în urma unei înmormântări, zicându-mi cu o voce mișcată:

— Era o fată așa de bună!

— Cui o spui! exclamai eu.

— D-tale!

— Dar, eu o știu!

În piața teatrului întâlnii pe Suzi

El scoase un suspin și se depărtă. În vreme ce logodnicul era cu mine, îmi păstrasem calmul, dar când avui trista

perspectivă de a mă înapoia acasă unde totul era pustiu, fui cuprins de o tristețe nemai pomenită. O ploaie deasă cădea neconținut. Mergeam la întâmplare, fără să știu unde, ne gândind de cât la Odete.

Întrai într'un cabaret unde se dansa. Observai că toți tinerii aveau câte o prietenă cu care dansau sau stau la masă. Eu nu mai aveam nici una. Și amintindu-mi de frumoasele Dumineci când hoinăream cu Odeta prin asemenea localuri, o disperare neagră mă cuprinsese.

Un chelner îmi aduse o sticlă cu Bordeaux. Cerei cerneală și hârtie și scrisii următoarea scrisoare:

„Scumpa mea Odeta,

Ne putând trăi fără tine, mă sinucid. Ți las moștenire suma de cinci sute lei ce-mi datorești.

„Adio! Disperatul tău neconsolat:
Jean Dorescu”.

Voiam să mă sinucid, dar nu aveam curajul să pun în execuție hotărîrea mea. Băui toată sticla cu vin și cerui alta. Vinul bun influențează mult asupra moralului. Simții o veselie nebună luând locul tristeții, ideile mele negre se spulberară și îmi zisei:

— La ce bun să mă omor? Moartea mea nu va servi Odetei de cât să-i facă reclamă, povestind la toți că un bărbat s'a omorât pentru ea.

Și pe urmă, merită ca un asemenea sacrificiu? Fără îndoială, m'a iubit timp de cinci spre zece zile, dar și cât m'a necăjit în acest timp! Imi aminteam de minciunile sale. Imi aminteam mai cu seamă de noaptea de 15 August când n'a dormit acasă sub pretext că mama ei era grav bolnavă.

— Ași fi așa de stupid ca să mă omor pentru ea? O, nu! nici odată. Plătii consumația și plecai fredonând: „Creola, ochiți ard ca flacăra!”

Hotărât, viața e frumoasă!

În piața teatrului întâlnii pe micuța Suzi, o prietenă de a Odetei. Cum ea îmi prezenta condoleanțele sale, îi răspunsei pe un ton glumeț:

— Plecarea Odetei e o nenorocire! Dar nu e ireparabilă...

— Spui asta ca să arăți că ești curajos, dar în fond, văd eu bine că ești trist, căci te cunosc, ești un tândru, un sentimental, și înapoiindu-te astăseară acasă singur, ai să plângi.

— Eu să plâng? Nu mă cunoști!

— Pariez pe o sută de lei că ai să plângi.

— Tiu prinsoarea.

— Ei bine, merg cu tine și vom vedea dacă ești așa de energic pe cât vrei să pari.

Pe urmă cu sânge rece arunca scrisoarea la cutie.

Suzi a venit la mine, eu n'am plâns, și i-am câștigat suta. Pe urmă a rămas sub pretext ca să mă consoleze. Când va pleca? Nu îndrănesc să o întreb pentru că e o fată foarte bună.

Azi dimineață am găsit în buzunar biletul scris pentru Odeta:

Ne putând trăi fără tine, mă sinucid. Disperatul tău neconsolabil.

Jean Dorescu.

Atunci luai un toc, ștersei cuvintele „mă sinucid” și le înlocuii cu acestea: „Am luat o altă prietenă”.

Pe urmă, cu mult sânge rece arunca scrisoarea într-o cutie poștală.

Sciam:

„Ne putând trăi fără tine, mi-am luat o altă prietenă”. Odete nu va fi mulțumită, ea va fi chiar foarte vexată. Dar de ce a plecat?

Trebuia să fie socoteală de proverbul: Absenții n'au nici o dată dreptate.

Aci se opresc notele disperatului consolată!

Mox

— Nu le prea merg bine afacerile lomeștilor... uite colo, au ajuns să pună amândouă fetele să cânte la acelaș pian!

De la lume auzite

Se știe că nemții, pentru a da o deosebită satisfacție tovarășilor lor blugarii, le rezervau acestora ocuparea unor regiuni mai puțin populate și mai sărace, cunoscându-le bine năravurile...

Astfel, vecinii noștri dela sud, având sub paza lor o parte din valea Telejeanului, polcovnicul comandant al regiunii, a dat ordin trupelor sale de ocupație, să interzică cu strictețe accesul bărbaților în mănăstirea de maici aflată în fundul pitoreștei văi. Acolo însă se afla tocmai în acel timp, la zugrăvirea pereților sfântului locaș, un pictor, care din păcate era și călugăr, și ca culme, bănuț de anumite legături nepermise cu o frumoasă și tânără soră.

Cum lucrurile nu puteau fi controlate în deaproape, șeful detașamentului raportă polcovnicului, acest „sacrilegiu”.

Urmarea: Pedepsirea presupusei vinovate cu pedeapsa cea mai aspră — dwaisipet (25 ca la poliție!).

Ingrijorare mare în mănăstire. Executarea trebuia să aibă loc în mijlocul pieții târgușorului unde era instalată comandatura bulgărească.

Când totul fu pregătit și când trupele așezate în carou așteptau momentul solemn, sora cu pricina fu adusă la locul execuției și culcată la pământ.

Pe partea unde vinovata urma să primească loviturile se aflau zugrăviți din ajun — de către însuși pictorul cu musca pe căciulă — sfinții în mare cinste la bulgari Metodiu și Chiril.

Și atunci în loc de comandă, polcovnicul se văzu cuprins de evlavie și silit să se închine și să sărute cu smerenie chipurile celor 2 sfinți, după care întreaga trupă primi ordin să imite actul comandantului care strigă în gura mare:

„Soldați, nevinovată a fost și însuși Dumnezeu, prin semnele ce ne-a arătat, ne-a împiedicat să facem un mare păcat!”

INFIDELUL

Silvia. — A! Dar e ne mai pomenit... !E îngrozitor... lașitate!..

Raul — !!!

Silvia. — Pici din fața mea canale!.. Poți oare să mă mai privești?

Raul — !!!

Silvia. — Și sunt atât de neghioabă, atât de proastă, dobitoaca de mine, încât mă mai ocup de menaj, iar în fiecare dimineață iau socoteala bucătăresei. Și toate acestea pentru cine? Pentru domnul... Pentru a face economie d-lui!..

Raul — !!!

Silvia. — Apoi crezi că asta va mai dura mult? Nu, domnule! Chiar astăzi voi părăsi casa d-tale. Totul s'a isprăvit între noi!

Raul (calm). — S'a isprăvit! Și pentru ce oare s'a isprăvit? (fluieră printre dinți o arie).

Silvia (răsturnând mobilele și tot ce i cade în mână). — Oh! Ce obraznicie. Ce nerușinare; imi vine să ți scot ochii, să te spânzur!

Raul. — Dulce creatură! Iubita mea!

Silvia. — Pardon! De azi înainte nu mai sunt nici creatură dulce, nici iubita d-tale!

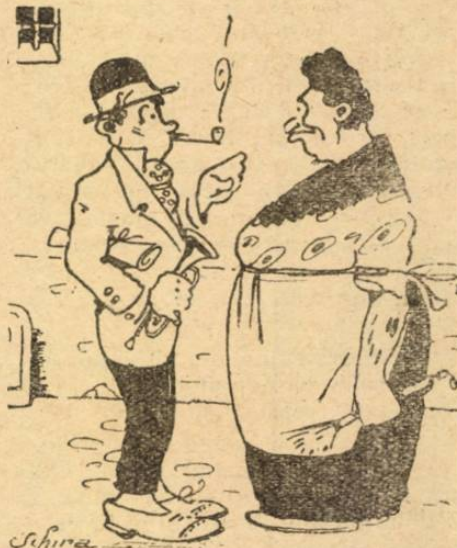
Raul (anarte). — Mai știi de unde sare epurile?

Silvia. — Când mă gândesc că mi îndrăznit să te plimbi pe bulevard cu o altă femeie la braț.

Raul. — Eu?

Silvia. — Dar cine? Feciorul nostru?

O IDEE

— Mai mă întrebi dacă sunt bun muzicant?... O! eu fac ce vreau cu instrumentul meu!..

— Atunci ar fi bine să fi faci un pardesiou!..

Desen de Schira

Raul. — Dar îți spun că nu m'am plimbat cu nici o femeie.

Silvia (ironic). — Și pe deasupra se numește Adela.

Raul (învinș). — Ei bine, e drept, Adela o chiamă.

Silvia. — Și mai ziceam: „Pentru ce s'a reîntors așa târziu acasă”.

Raul. — Dar îți jur...

Silvia. — Că mă înșeli? O știu.

Raul. — E dezgustător... S'a isprăvit... A fost... așa... un moment de nebunie și (aparte) de schimbare de regim.

Silvia. — Si cât te-a costat această nebunie... pentru că doar nu ți-o fi cedat de dragul ochisorilor tăi.

Raul. — Să vorbim de altceva. Mergem diseară la operă.

Silvia. — Cât? Cât?

Raul. — Oh! Vrei să știi? Trei mii de lei.

Silvia. — Trei mii de lei. Și mie îmi dai cinci mii de lei pe lună! O! E prea mult!

Raul. — Nu e prea mult, iar e destul. Acum îmbracă-te, căci la 9 se ridică cortina.

Silvia. — Merg cu o condiție. Cerceș ce mi-ai promis când vor sosi?

R. — Chiar mâine și acum... în bratele mele.

Silv. — Fie.. pentru ultima oară...

Vizitat într-o noapte de hoți care îl ușurară de mai multe sute de dolari și de argintărie. Twain afișă a doua zi la poarta vilei sale, următorul avis:

„Avis viitorilor hoți: De azi înainte argintăria va fi înlocuită cu metal efin. Veți găsi tacămurile și alte ustensile de menaj în colțul drept al primei camere dela intrare, alături de coșul unde doarme pisicuțele albe și negre. Dacă aveți nevoie de coș, puneți pisicile pe covor, dar încet să nu le deșteptați. Nu faceți sgomot, am somnul foarte ușor.

Sunteți rugați ca plecând, să închiideți bine ușa dela antreu, din cauza curentului”.

Alphonse Allais se afla într-o zi într-o gară unde aștepta trenul. Mai mult ca să treacă timpul decât din poftă, aruncă o monedă în gaura automatului și obține o tabletă de ciocolată.

Atunci chemă pe un funcționar:

— Vreau să vorbesc șefului de gară.

CITIȚI

ALMANAHUL „VESELIEI”

PE 1929

Intocmit de C. Cosco și V-t-m-n

ALMANAHUL „VESELIEI”

este editat în condițiuni tehnice ireproșabile, cu reproduceri de lucrări necunoscute din marile înaintași ai umorului românesc:

Caragiale, George Ranetti, George Rădulescu-Arhibald, Dumitru Marion, Petre Liciu, Al. Dorna

Cu colaborarea d-lor: Mora, Kirilescu, Popic, Vlădoianu, Iorgu, etc.

De vânzare la **LIBRARII, CHIOȘCARII** de zălare și la ad-ția zărarului „**UNIVERSUL**”

— Domnul șef e la masă.

— Roagă-l să vie, ți-u absolut să-i vorbesc.

Șeful de gară sosi după câteva minute, cu gura plină, și cu șervetul în mână.

— Domnul voia să-mi vorbească?

— Da, domnule șef. Voiam să vă spun că automatul acesta funcționează foarte bine.

— Pentru asta m'ai deranjat?

— Da. Eu am citit inscripția după aparat, că în caz de rea funcționare, trebuie să te adresezi șefului de gară. Atunci mi-am zis: pentru-că aparatul funcționează bine, trebuie să vă aduc elogiile mele!...

Rachel, marea artistă regretată, dorind într-o zi să aibă la dejun pe Alexandru Dumas, îi adresă următoarea invitație:

„Scumpul meu prieten

„Vino mâine să dejunezi la mine. N'ai să te distrezi, de sigur prea mult, pentru că eu n'am spirit; dar vizita d-tale îmi va permite să-l am a doua zi de oarece am bună memorie.

Rachel”

O doamnă alege o pălărie într-un magazin de mode. După ce s'a fixat la una zice vânzătoarei:

— Trei mii de lei, fie!... Dar îmi vei face trei facturi: una de o mie cinci sute, alta de o mie și alta de cinci sute pentru bărbatul meu.

Un domn bătrân se adresează unei tinere femei:

— Ce existență delicioasă am duce împreună! Mi-ai trece viața iubindu-te!

— Ce egoist ești! Și eu ce aș face în tot timpul acesta?

Intr'un atelier la un sculptor celebru:

— Cum faci, scumpe maestre, ca să produci asemenea capo-d'opere?

— E foarte simplu doamnă... ici, o bucată de marmură și cioplești în ea tot ceia ce este de prisos!...

Citiți ediția nouă din:

NIȚĂ PITPALAC
și **Famelia in Evropa**
de **C. COSCO**

PREȚUL ABONAMENTULUI

LA

„VESELIA”

In țară pe an 220 lei
In strălăitate pe an 440 lei

Citiți „ZIARUL CALĂTORILOR,”

HOTUL DE PĂGUBAȘ

— Nu mă indoiam, mizerabilo!....

— Păi dacă nu te indoiai, la ce ne-ai mai tras spaima asta?....

VESELIA

România către Maniu. — Lasă somnul, d-le Maniu, că ai dormit destul în opoziție...

14 Martie

Deși ne pregătim pentru serbarea Sfințelor Paști tot în răzmeriță cu calendarul suntem. Ceeace ne face să-l consultăm, și pe...zilele mele! nu fără folos. Uite azi află că sfânta biserică ortodoxă prăznuiește Joia canonului cel mare. Astfel că citindu-mă, onorați cititori, binevoii a lua cunoștință că nu eu sunt de vină pentru această canoneală ci... tot Sf. Sinod. Vă rog să notați acest lucru și să nu fiți turci... Adică, nu, mai bine să fiți turci: fiindcă azi la mahomedani începe „Curban Bairam“, adică Bairamul cel mare și asta din pricina (de sigur!) că a apărut azi „Veselia“ cu articolul meu.

Dar dacă trecem numai două zile, poimăine Sâmbătă, constatăm că ortodoxia serbează „Sâmbăta sfântului acatist“ foarte necesar acum în vremuri de chesat și... stabilizare (denumire oficială a... crizei). Catolicii însă, au ca patron pe sf. Chiriac, care oricât de catolic o fi nu poate fi mai catolic decât... papa Chiriac.

*Chiriac n'are parale
Chiriac mamă!*

Motiv pentru care am putea trece la catolicism sau invers că tot aia e.

Duminică însă e și mai și! Sf. Alexe omul lui Dumnezeu. În ziua de astăzi dacă nu ești omul cuiva, te-ai asigurat la „Dacia“. Dar dacă ești omul cuiva și-a pus Dumnezeu mâna în păr... S'au umplut primăriile cu consilieri, iluștri necunoscuți; s'au împănat ministerele de consilieri mai mult sau prea puțin tehnici; s'a congestionat cabinetul de inghesuiala miniștrilor; se agită Basarabia... De ce? Oamenii lui X!...

Și se mai zice că n'avem oameni!

Dar între toți acești „oameni“ să fie unul omul lui Dumnezeu, acela dă lovitură. Un șef de cabinet în rai, chiar dacă nu e cine știe ce plătit, îmi închipui că trebuie să aibe enorme „alte avantagii“, cum se spune de funcționarilor cu „renumeratie“ mică dar cu mașină la poartă! D'aia, frați creștini care ne aflăm în nevoie, eu zic deocamdată să lăsăm calendarul, așa cum e aranjat, că e cu schepsis făcut și să înălțăm mai bine rugă celui prea înalt, cu un acatist la Sf. Alexe, șeful de cabinet al lui Dumnezeu, care ca orice șef de cabinet îmi închipui că trebuie să fie destul de sensibil la câteva lumânări și-o litră de vin!

Vremea tot n'are de gând să se stornicească bine. Lemnele s'au isprăvit, banii asemenea (dar cu precădere!) Gripa face ravagii; e o bucurie generală. Desigur că guvernul nu poate rămâne de lemn. Și vârcolacul cabinetului „amantul anonim“ dela Industrie a luat măsura „lăudabilă“ de a iefteni zahărul. Măsură care după ce a fost suficient lăudată de presa prietenă sau care se „simte“ prietena, s'a constatat prematură și departe de adevăr.

Acuma din nou, d. Mitică dela primărie, a „ieftinit“ carnea. Printr'un miracol al cărui secret nu l'a aflat presa laudativă carnea a dispărut și-au rămas ieftene numai oasele... Astfel că în locul gentileței edilitare, populația s'a „mulțumit“ cu o invitație: La oase!

*În loc de carne și de zahăr
Promis de-un mic și-un mare mahăr
Ne-am ales doar cu-o figură:
— Boerii-s ieftini doar la gură!*

Noii edili, care pentru moment se ocupă cu demagogia... edilitară (intră în program!) n'au isbutit să curețe orașul de ghețoaie, nici să spele străzile, nici să le măture. Salubritatea Capitalei încredințată domnului consilier Achille, a ajuns la un punct, unde Achille e gata să se retragă sub cort. Dar fiindcă Achille este și Șaraga retragerea trebuie să fie cu folos: concesionăm salubritatea unei societăți germane. Tot plâng mulți după curățenia din timpul ocupației (poate și d. Achille?). Așa că ne băgăm „ceauși“ niște nemți să ne curețe, să ne măture, să ne spele străzile, după metoda lor nemțească.

Noi nu facem altceva decât să plătim. Dar cu acest admirabil sistem, nu pricep ca ce mai trebuie Șaraga și Co., în consiliul comunal, când putem comanda consilieri nemți telegrafic. Ce spui, domnule Vaida? N'ai vrea să ai, cum spunem mai sus, oamenii dumitale?

Fiindcă veni vorba de Primărie, îmi amintesc că am citit chiar acum de curând o comunicare a domnului C. Vințilă Rosetti, despre București „centru preistoric de cultură“. Fără să ne atingem câtuși de puțin de esența comunicării la Societatea de numismatică, trebuie să ni-se dea dreptate că se știa de mult că Bucureștii sunt un centru... preistoric, ctitorit de toate figurile edilitare de vreo câțiva ani încoace. Cât despre cultură, mai ales vara e o vastă dar veritabilă cultură microbi-ană, în care gripa, tifosul, scarlatina, paralizia infantilă, oftica și politica înfloresc la fel de exuberant.

Astfel că interesanta comunicare a domnului Rosetti nu aduce nimic nou.

Se prevede că după topirea zăpezilor va urma o serie de inundații catastrofale. Vom nota aici pe cele mai probabile:

D. Madgearu ne va inunda cu un potop de legi

D. Vaida se va îneca cu un os de pește.

D. gen. Moșoiu va fi înecat în sudora.

D. Aurel Dobrescu va lua apă la galoși.

D. Ilie Moscovici va lua o bae (de puțină).

D. Iuliu Maniu va fi foarte desghețat.

Imprumutul plătit în bani ghiață se va topi și el.

Diverse blocuri vor intra la apă... dulce.

Stere, de și se va muia (vremea) totuși sângele apă nu se face.

În urma acestor dezastre, guvernul va lua măsuri de apă-rare, însărcinând cu un discurs pe simpaticul ministru Edică Mirto, care când vrea... (vorbește) de înghiață apele.

Dr. Draș

